

မင်းသား

မင်းသားက ကိုယ်ဘဝ



အသံဦးဆုံးဆိုတာ
 လူမြင်ရတဲ့ ဓနောမှာမရှိဘူး
 သူတစ်ချင်း...
 ကိုယ်မြင်ရတဲ့ အရာတွေကို
 မရှိဘူး လို့ ပြောတတ်ကြတဲ့
 အယူဝါဒ လူမိုက်တွေကြား
 မင်းမပါပါစေနဲ့...

BURMESE CLASSIC

ဗိုးနီလွင်

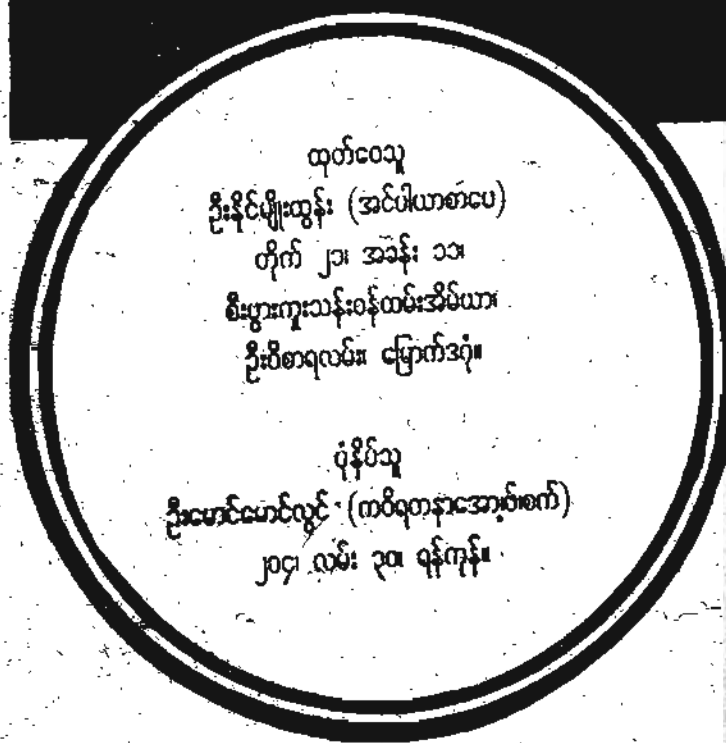
(လုံး ချင်း ၀ ဣာ သစ်)

မင်းဇာတိက ကိုယ့်ဘဝ

ပြန်လည်
(ပြန်လည်) ကိုယ်တိုင်
...
...
...
...
...
...

BURMESE CLASSIC

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၄၆၀၀၆၀၄
မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၅၇၅၀၆၀၅
ထုတ်ဝေခြင်း
ပထမအကြိမ်
၂၀၀၆ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ
အုပ်ရေ
၅၀၀
တန်ဖိုး
၁၀၀ ကျပ်



ဒို့တာဝန်အရေးတော်

ပြည်ထောင်စု ဖြိုကွဲရေး	ဒို့တာဝန်
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ဖြိုကွဲရေး	ဒို့တာဝန်
အသွယ်အပြောအကား တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့တာဝန်

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းမှုအခြေခံဥပဒေ ဝေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပေးကမ်းဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်သူ့ဘက်ကို ပုဆိန်မို့ အဆိုပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နောင်ယုတ်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စေရန် ဝင်ပျောက်စွက်စက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဉာဏ်ဥပဒေ ဖိုပိုရေး အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊ နိုင်ငံသားတို့ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်တည့် ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

ဦးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားဦးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊ ဓနုကွက်ဦးပွားရေးနှင့် ဖိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊ ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ ဦးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊ နိုင်ငံတော်ဦးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ယုံတမ်းနိုင်ငံဖွဲ့စည်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်စုံစာသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

ဟစ်ဗီးသားလွှဲ၏ ဂိတ်အာတီနှင့် အကျင့်စာမိတ္တူ ဖြစ်ပေးရေး၊ အဖိုးတန် စာတိုက် ဖြစ်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ ဦးပွားရေးလက္ခဏာများ ပေးပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊ မြို့ရပ်မိတ်ဆတ် ရှင်သန်တော်ဖြစ်ရေး၊ တစ်ဦးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာမည် ဖြစ်ပေးရေး။

အသည်းနှလုံးဆိုတာ
လှပြင်ရတဲ့ နေရာမှာ မရှိဘူး
သူငယ်ချင်း ...
ကိုယ်မပြင်ရတဲ့ အရာတွေကို
မရှိဘူး ... လို့ ပြောတတ်တဲ့
အယူသီးလူမှိုက်တွေကြားထဲ
မင်း မပါပါဝေဖို့ ...



မိုးနီလွင်

မင်းအာတ္တကကိုယ့်ဘဝ

BURMESE
CLASSIC

နီအိန်း

၁၆၄

“ခင်ဗျား . . . အရပ် ဘယ်လောက်ရှည်သလဲ . . .”

စစ်ချင်း ဆောက်နွဲ့ထွင်းဆိုသလို မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းက သူ့နားထဲသို့ ကန့်လန့်ဝင်လာသည်။

မေးနေတဲ့ ပုံစံကိုလည်း . . . ကြည့်ဦး။

ကုလားထိုင်ရဲ့ နောက်မိုမှာ ခပ်လျှော့လျှော့ထိုင်ကာ ဘေး အိတ်ကပ် ခပ်များများပါသော ကာကီရောင် (ESPRIT) ဘောင်းဘီ ပွမွ ဝတ်ထားသည့် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို အနီးက နောက်ထပ် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် အကျအန ခြေဆင်းတင်ထားသည်။

လက်ညှိုးလေးတစ်ချောင်းတည်းထောက်၍ ခေါင်းပေါ်က (NY) တံဆိပ်ပါ နီညိုရောင် ကက် (ပ်) (Cap) ဦးထုပ်၏ လျှာဖျားကို ပင့်တင်လျက် . . . ၊ မျက်လုံးလေးတွေ မှေးထားပြီး ခပ်စွေစွေ စောင်းကြည့်မေးလိုက်ပုံက ကောင်းအိုင်သေနတ်ပစ် ရုပ်ရှင်ကား

တွေမှာပါတဲ့ မင်းသား ကလင့်အိစ်ဝုဒ် (Clint Eastwood) ရဲ့ စတိုင်လ်အတိုင်း။

သူ ရယ်ချင်သွားသည်။

အခု မေးနေတဲ့သူက ကလင့်အိစ်ဝုဒ်လို မုတ်ဆိတ်မွေး ထိုးထိုးထောင်ထောင် ပန်းကျယ်ကျယ် ရင်အုပ်ကားကား ယောက်ျား ဘသားကြီးဆိုလည်း ထားပါတော့။

ကြားထဲက သူ့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ခေါ်လာတဲ့ ဘောဂ တောင် အဲဒီခပ်ရင့်ရင့်မေးပုံကြောင့် နည်းနည်းမျက်နှာပျက်သွား တာ သူ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဘောဂက လွတ်နေတဲ့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး မျက်နှာ ခပ်ရှုံ့ရှုံ့လုပ်ကာ ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် ကိုနေ . . . ဒါ မင်းအတွက် ငါခေါ်လာတဲ့ ဖြူဖွေးဆိုတာလေ”

“အဲဒါ . . . ကိုယ် သိတယ်လေ”

ဖြေနေတဲ့ပုံကလည်း အပူထိ ထောင့်မကျိုးသေး။ သူက တော့ ရယ်ချင်စိတ်ကို အတင်းမျိုချပစ်နေရသည်။ ဘောဂခေါ် လိုက်တဲ့ ဟေ့ကောင် . . . ဆိုတဲ့စကားရော၊ ကိုနေဆိုတဲ့ နာမ်စား ရော . . . သူ့နားထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး . . . ။ တစ်မျိုးကြီးကို ဖြစ်လို့နေ ပါသည်။

ဘောဂက ထပ်ပြောပြန်သည်။

“သိရင်လည်း မင်းက သူ့နဲ့အရင် မိတ်လေးဘာလေးဆက်၊ ရင်းနှီးအောင် တခြားအကြောင်းလေး . . . ဘာလေး ပြော

. . . လုပ်ပါလား . . . ကိုနေရာ . . . ၊ မင်းကလည်း . . . ဝှစ်”
“မလိုပါဘူး”

စူပပ်ပုပ်မျက်နှာထားနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့လေသံက ခပ်ဆောင့် ဆောင့်။ အဲဒီ ဂွထျကျလူသားကလေးရဲ့ အသံဟာလည်း ဩရှုရှုနဲ့ . . . ယောက်ျားလေးအစစ်တစ်ယောက်ရဲ့အသံနဲ့ မခြား။ ပုံစံကိုက . . . မသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်များ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြည့် လိုက်ရင် . . . အဲဒီစတိုင်လ် ခပ်မိမိထိုင်နည်းမျိုးနဲ့ ရှုတည်တည် ကြည့်တတ်တဲ့ ကောင်ကလေးဟာ တော်တော်လေး ရုပ်ပြောင်တဲ့ ဘဲလေးတစ်ပေပဲဟု ထင်သွားမှာ အမှန်။



သို့ပေမယ့် အဲဒီမျက်နှာကလေးဟာ ဆံပင်အရှည်တွေထား ပြီး ပါးဘေးနှစ်ဖက်မှာ စင်းနေအောင်ချ၊ ရင့်စေအင်္ကျီနဲ့ ထဘီ ကလေး ဝတ်ပြီး တည်ငြိမ်စွာ မျက်လွှာလေးချလို့ ကျိကျိလေးထိုင် နေတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့သာ တွေ့ရရင် . . . သိပ်ကို နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းမလှ လေး တစ်ယောက်ပါလား . . . လို့ လူတိုင်း ကောက်ချက်ချနိုင်မယ့် ရုပ်ရည်မျိုးလည်း ဖြစ်နေပြန်သည်။

ကြည့်လေ။ အဲဒီ ဝတ် . . . အဲလေ . . . တော်ဟန်ဆောင် ထားတဲ့ ဝတ်မလေးက ဆေးမဆိုးဘဲ ရွန်းစိုနက်မှောင်နေတဲ့ မျက် ဝန်းတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ နှာတံကလေးကလည်း ခပ်ထင်း ထင်းနဲ့ အဖျားမှာ လုံးလုံးလေး။ နှုတ်ခမ်းတွေကျတော့ ပါးလှုပ်လှုပ် ကလေးပေမယ့် အပေါ်နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကွေးပုံက စင်ချော် တောင်ပံတွေလို တိကျသေသပ်လှပသည်။ မျက်နှာပေါ်က အသား အရေဟာ ဘာမိတ်ကပ်၊ ဘာသနပ်ခါးမှ ကူမထားဘဲ ဖြူစင်ကြည်

သန်နေပုံက အောက်မျက်ခမ်းနဲ့ ပါးပြင်အထက် နားဆီမှာ စိမ်းလဲ့ ယုတ်ဖြာနေတဲ့ သွေးကြောမျှင်ကလေးတွေကို အတိုင်းသား မြင်ရတဲ့ အထိ . . .

အဲ့ဒီ . . . ကောင်မလေး . . . ချောသည်။ သို့ပေမယ့် မြင်တွေ့နေရတဲ့ပုံစံနဲ့ ကြားနေရတဲ့ စကားပြောဟန်က တစ်ချက်တလေးမှ ကြည်နူးချင်စရာ မရှိ။

မိန်းကလေးစစ်စစ်ကလေးသာဆို သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံး မြောက် ရည်းစားအဖြစ် ပစ်မှတ်ထားဖို့ ချက်ချင်းမဆိုင်း သစ္စာဆို ပစ်လိုက်နိုင်သည်။

ယခုတော့ . . . အဲ့ဒီ ငတ်မလေးက။ နာမည်ကို ခေါ်ရတာတောင် ကိုနေ . . . တဲ့လေ။

ကိုနေရဲ့မျက်နှာက နှုတ်ခမ်းညာဘက်ထောင့် တစ်ဖက်တည်း ကွေး၍ ပြုံးသည်။ ပြုံးတော့ . . . ရှေ့တည့်တည့်မှာ ယခုထက်ထိ မတ်တတ်ရပ်နေသော သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆံဖျားကနေ ခြေထောက်မှ ဖိနပ်ထိပ်အဆုံးအထိ ပိုက်စိပ်တိုက် မျက်လုံးကလေးစင်း၍ ကြည့်သွားသည်။

“မလိုပါဘူး . . . ဘောဂရား သူ့ကို ပါအောင် ခေါ်ခဲ့လို့ မင်းကို ကိုယ်ခိုင်းလိုက်ခဲ့ကတည်းက ဖြူဖွေးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် အကြောင်းကို တကြီးက အအထိ ကိုယ်သိပြီးမှ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပါကွာ၊ ဘာမှ မိတ်ဆက်ပေးနေစရာ မလိုဘူးလေ”

ဗုဒ္ဓေါ . . . မလွယ်ပါလား။ နေစမ်းပါဦး . . . မင်းက ကိုယ့်အကြောင်းကို ဘယ်လောက်များသိနေလို့ ဒီစကားပြောရတာပါ

လိမ့်။ သူ့ရင်ထဲက စကားလုံးတွေ သူ့မျက်လုံးမှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ထွက်ကျသွားပုံရသည်။ ကိုနေဝံ “အဟင်း . . .” ဟဲ့ မခိုးမခန့် တစ်ချက် ရယ်လိုက်သေး၏။ ပြီးမှ . . .

“ခင်ဗျားနာမည် ဖြူဖွေး၊ မှတ်ပုံတင်ထဲမှာလည်း . . . ဖြူဖွေး၊ အိမ်နာမည် . . . ကိုဖြူ၊ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ကိုဖြူလို့ပဲ ခေါ်တယ်။ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အဖြူရောင် ကြိုက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေကို အသည်းခွဲရတာလည်း ကြိုက်တယ်။ အခုလက်ရှိအချိန်အထိ မိန်းကလေးပေါင်း နှစ်ဆယ့်လေးယောက် တိတိကို ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးသူ၊ မချစ်တော့ဘူးလို့လည်း ပြောခဲ့ဖူးသူ၊ ဒါပေမဲ့ . . . မိန်းကလေး သုံးဆယ့်ငါးယောက်လောက်ကတော့ သူတို့အသည်းကို ခွဲသွားတာ ဖြူဖွေးပါလို့ အပြောခံနေရသူ၊ ဒါဆို ကောင်မလေးဆယ့်တစ်ယောက်လောက်က လိမ်ပြောနေတာပေါ့နော်၊ အဲ . . . ပြီးတော့ . . .”

ကိုနေဆိုသည့် ငတ်အတုလေးက ပြောနေသည့်စကားတွေ နှစ် . . . သူ့မျက်နှာကို ရယ်ကျဲကျဲတစ်ချက်ခေမာကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်က ခုနစ်၊ ခုနစ်၊ ရှစ်ဆယ့်တစ်၊ ဘုရားထင်ရှားသည့် အမှတ်အသား . . . လည်ပင်းညာဘက်ဘေးမှာ မဲ့အနက်ရှိ၊ မျက်လုံးအရောင် . . . အညိုဖျော့ဖျော့၊ အဲ့ဒီ မျက်လုံးတစ်စုံကို မိန်းကလေးတွေရဲ့ အသည်းတွေ ခွဲရာမှာ ကျင်လည်နိုင်စွာ အသုံးချတတ် . . . အမြဲသုံးစွဲတတ်သည့် ရေငွေ့ . . . ဘုရင်လောရင်းမှထုတ်သည့် ပိုလိုစပေါ့ရေမွှေး၊ အနှစ်သက်ဆုံး

ဟောလ်ဝုဒ်ဇွန်နှင့် မင်းသမီးက လစ်စ်တိုင်လာ၊ ရွှေဝှံတိုင်မှ ကွန်ဒို မိနီယံ၏ ငါးထပ်မြောက်တိုက်ခန်းတွင် တစ်ယောက်တည်းနေ၊ မိဘ နှစ်ယောက်စလုံး လူ့အက်စ်က ဖလော်ရီဒါမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေ၊ တစ်ဦးတည်းသော . . . သား၊ ကဲ . . . ကိုယ်တော့ မော့ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ . . . သိထားတွေ ကျန်သေးတယ်၊ ခင်ဗျား သဘောပေါက်အောင် ပြောထားတာ”

သူ့စိတ်ထဲမှာ အဲဒီ ကိုနေဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ရွဲ့ချင် စိက်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ကိုနေထိုင်သည့် စားပွဲ ပေါ် လက်နှစ်ချောင်းစလုံး သူ ထောက်၍ ကိုယ်ခန္ဓာကိုအနည်းငယ် ညွတ်တိုင်းကာ ခပ်ရိရိလေသံမျိုးဖြင့် တမင်လုပ်မေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်အကြောင်းတွေ မင်း ဒီလောက်သိထားတယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်အရပ် ဘယ်လောက်ရှည်သလဲလို့ မင်း ထပ်မေးနေ သလဲ . . . ကိုနေ”

သူမက တည်ငြိမ်စွာ မဲ့ပြုံးလေးတစ်ချက် လှလှပပ ပြုံး သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ မှတ်ပုံတင်ထဲမှာ ငါးပေဆယ်လက်မ၊ အဲဒါ ဆယ်ခြောက်နှစ်တုန်းက လုပ်ထားတဲ့ မှတ်ပုံတင်၊ အသက်နှစ်ဆယ် တုန်းက ကွန်ပျူတာသင်တန်းမှာ တင်ထားတဲ့ (C.V.Form) (ကိုယ်ရေးရာဇဝင်) ထဲမှာက ခင်ဗျားအရပ် ငါးပေဆယ်တစ်လက်မ တိုယ် အပြင်မှာ တွေ့ရတာကတော့ ခင်ဗျားအရပ် ဒီထက် ပိုရှည်နေ သလိုပဲ”

သူ့မျက်ခုံးနှစ်ဖက်စလုံး မြင့်သွားသည်။ မလွယ် . . .

ဒီဟာမလေး မလွယ်။ သူ့နောက်ကျောမှာ အနည်းငယ်အိုက်စပ်စပ် ဖြစ်သွားသည်။ ချွေးပြန်လာပြီ ထင်သည်။

သို့ပေမယ့် အမူအရာကို ထိမထင်သည့်ဟန်ဆောင်ကာ သူ ခပ်တည်တည်မျက်နှာလုပ်၍ မြန်ပြောလိုက်ရသည်။

“ကိုယ်စီးထားတဲ့ ကက်တာပေလာ B001 (ဖိနပ်) ရဲ့ ခွာက တစ်လက်မခွဲ မြင့်တယ်ဆိုတာလည်း ထည့်တွက်လိုက်ဦးလေ”

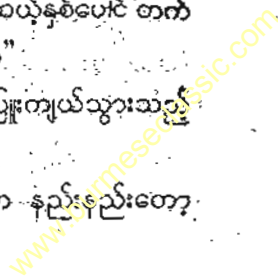
သူမက ကိုယ့်နဖူးကိုယ် လက်ဖဝါးပြင်လေး ဆန့်ပြီး ပုတ် ရင်း အလေးပြုသည့်ဟန် လုပ်သည်။

“ဪ . . . ဆော့ရိုး၊ ကိုယ် အဲဒါ သတိမထားမိဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားအရပ်ကြီး မိုးထိုးနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ . . . နောက် ဆစ်ခဲ . . . ကိုယ့်တွေ့ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ခင်ဗျားက ခပ်သွယ် သွယ် ပိန်ပိန်လေး၊ အခု အပြင်မှာတွေ့တော့ ကိုယ်ထင်ထားတာ ထက် ပိုပြီး မလဲတွေ့ ထွက်နေတယ်၊ ကိုယ်များ လူများသလားလို့” သူ ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

“မင်း မများပါဘူး . . . ကိုနေ၊ မင်းတွေ့ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံဟာ အနည်းဆုံးတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလကျော်ကပဲ၊ ကိုယ် ဓာတ်ပုံမနိုက် တာ သုံးလရှိပြီ၊ အဲဒီသုံးလအတွင်း ကိုယ် ဘော်ဒီဘောလ်ရင် (Body Building) ကစားထားတယ်၊ သုံးလအတွင်းမှာ ဆယ်နှစ်ပေါင် တက် တာတယ်၊ ကဲ . . . မင်း ဘာသိချင်သေးသလဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည့် သို့မဟုတ် ဖြစ်လေသည်။

“ဘုရားရေ . . . ကိုယ့်ရဲ့ ရွေးချယ်မှုက နည်းနည်းတော့



လွဲသွားပြီ ထင်တာပဲ၊ ခင်ဗျားအရပ်ကြီး ဒီလောက် မိုးထိနေရင် 'တေး' နဲ့ လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ တေးအရပ်က ပုပ်ကလေးလေးရယ်၊ ပြီးတော့ တေးက ခင်ဗျား . . . အခုလိုပုံစံမျိုး ကျားကျားလျားလျား၊ ဗလတောင်တောင်နဲ့ အားကစားသမားပုံစံမျိုးကို သိပ်ခိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ကြိုက်တာက နုနုနုနုနယ်နယ်၊ ခပ်သွယ်သွယ်၊ ခပ်နွဲ့နွဲ့၊ ကောင်လေးတွေပဲ သဘောကျတာ . . ."

သူမရဲ့လေသံက သူ့ပုံစံကိုပဲ အသားလွတ် အပြစ်တင် ဝေဖန်ပြီး နှိမ်ချနေတဲ့ဟန် အပြည့်။ သူ နည်းနည်းတော့ စိတ်တို လာပြီ။ ဆက်လက်၍ သည်းခံရမည့်အချိန် မဟုတ်တော့။

'တေး' ဆိုတဲ့ သူ့ မမြင်ဖူးသေးသော နောက်ကောင်မလေး တစ်ယောက် ကြိုက်သည့်ပုံစံဟာ . . . 'ဒင်း' လို့ပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်ပါ လာ။ ဒင်းပုံစံကလည်း နုနုနုနယ်နယ်၊ ခပ်သွယ်သွယ်၊ ခပ်နွဲ့နွဲ့၊ ကောင်လေးပုံစံပဲ မဟုတ်လား။ ယောက်ျားအစစ် မဖြစ်တာသာ ခက်နေတာ။

စိတ်ထဲကနေ မေတ္တာပို့လိုက်မိပြီးမှ သူ့ တကယ် နှုတ်ကနေ ခပ်မာမာ ထုတ်ပြောဖြစ်လိုက်သည်။

"ဒီမယ် . . . သူငယ်ချင်း . . . ကိုယ်ကို ဘောဝခေါ်လာ တုန်းက ကိုယ်ကျွမ်းကျင်စွာတစ်မြောက်ပြီးသား အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပေးဖို့ အလုပ်အပ်ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုပြီး ပြောလို့ ကိုယ်လိုက်လာတာ၊ ကိုယ် အခု မင်းနဲ့တွေ့တော့ အဲ့ဒီအလုပ်ဟာ ဘာအလုပ်လဲလို့ မင်း တစ်ခွန်းမှ မပြောသေးဘူး၊ ပြီးတော့ အဲ့ဒီ လုပ်ငန်းကိုလည်း ကိုယ်က လက်ခံပြီး လုပ်ပေးမယ်လို့ တစ်ခွန်းမှ

မင်းအတ္တက ကိုယ့်ဘဝ မပြောရသေးဘူး၊ မင်းအပ်မယ့် လုပ်ငန်းရဲ့ အနေအထားကို ကိုယ် နားထောင်ပြီး စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုမှ ဒီအလုပ်ကို ကိုယ် လက်ခံ မှာနော်၊ ဒီတော့ . . . တစ်ဆိုတံလောက် . . . ဒီအလုပ်ကို ကိုယ်နဲ့ မသင့်တော်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ဝေဖန်အကဲဖြတ်မှုတွေကို မင်း ရပ်ပေးစမ်းပါ၊ အဲ့ဒီလို ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ပေးဖို့ သိပ်စောနေသေး တယ်၊ ကိုယ် . . . မင်းရဲ့အလုပ်ကို လက်မခံရသေးဘူး။"

ကိုနေဆိုသည့် ငတ်မလေးက ပခုံးကို တစ်ချက်တွန်၍ ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးလိုက်သေး၏။ ဘောဝခမာလည်း မျက်နှာခပ်ပျက်ပျက် နှင့် သူ့ဘက်က ဝင်ပြောပေးရှာပါသည်။

"ဟုတ်တယ် ကိုနေ . . . ငါက ဖြူဖွေးကို မနည်းပြောပြီး ခေါ်လာရတာ၊ သူက ဘယ်အလုပ်မဆို သူ စိတ်ပါမှ လုပ်တဲ့ကောင်၊ မင်း . . . ဘယ်လောက် ငွေပုံပေးပေး . . . သူ စိတ်မဝင်စားရင် အဲ့ဒီအလုပ်ကို သူ လှည့်တောင်ကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ မင်း အလုပ်ကို သူ လက်ခံလာအောင် မင်းအလုပ်ဟာ ဘယ်လို စိတ်ဝင် စားစရာကောင်းကြောင်း အရင်ပြောဦး . . . ကိုနေ၊ ဖြူဖွေးက ငါ့ကို ပြောထားပြီးသား၊ ဒီကောင်က နှစ်ဆယ့်ငါးယောက်မြောက် . . . အခု မိန်းကလေးရဲ့ အသည်းကို ခွဲပြီးရင် ဒါ နောက်ဆုံးပဲလို့ ကြွေးကြော်ထားတာ၊ အဲ့ဒီနှစ်ဆယ့်ငါးကြိမ်မြောက် အသည်းခွဲခြင်း ဟာ သူ့အတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိနဲ့ လှလှပပလေး ဖြစ်ရမယ် . . . တဲ့၊ သူ့အတွက် မဟုတ်တောင် တစ်ယောက်ယောက်အတွက် အဓိပ္ပာယ် ရှိမယ်လို့ ပြောထားတာ၊ မင်းအလုပ်ကို သူ လက်ခံအောင် အရင်ပဲ ပြောစမ်းပါဦး ကိုနေရာ . . ."

သူ့က ဘာကို မျက်လုံးလေးတွေ စင်းလျက် ပြန်ကြည့်
နေသည်။

“လောကကြီးမှာ မိန်းမတွေကို ပြားယောင်းပြီး အသည်းခွဲ
တတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုး ဒီလောက်တောင်ပဲ ရှားနေသလား . . .
ဘောက”

“ဟေ့ကောင် . . . ကိုနေ . . .”

ဘောကလည်းပဲ စုပွပွမျက်နှာ ဖြစ်လာသည်။ ကြားထဲ
ကနေ ပွဲစားတောင် စိတ်သိပ်ရှည်ချင်ပုံ မရ။ ဘောကက သူ့ဘက်ကို
လက် တစ်ချက်ခုတ်ရင်း . . . ။

“မင်း . . . ဖြူဖွေးကို ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီကောင်လို ပုံစံမျိုး
နောက်ထပ် ငါ ဘယ်နားက သွားရှာရမလဲ၊ ရုပ်ရည်ကလည်း
ယောက်ျားလေးအချင်းချင်းတောင် နှစ်ခါပြန်ကြည့်မိတဲ့ ရုပ်မျိုး၊
အပြောလေးကလည်း ညက်တယ်၊ အတွေ့အကြုံကလည်း ရှိတယ်၊
မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့ကို ချစ်ပါတယ်ရှင် . . . လို့ မနေနိုင်
မထိုင်နိုင် အမြန်ဖြေပေးဖို့ လုပ်တဲ့အလုပ်က သူ့အတွက် ထမင်းစား
ရေသောက်ပဲ၊ မင်းရဲ့ . . . တေး . . . ဆိုတဲ့ ဟာမလေး အသည်းကို
ခွဲဖို့ဆိုတာ ဖြူဖွေးရဲ့ နှစ်ချက် သုံးချက် မွေ့စာလောက်ပဲ ရှိတယ်၊
ငါပြောတာ ယုံ၊ သူ့ကြောင့် . . . သူ့ကိုမှ မရရင် ငိုကြီးချက်မနဲ့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေစေလို့ လုပ်တဲ့ ကောင်မလေးသုံးယောက်
ငါ့မျက်စိနဲ့ကိုယ်တိုင် တွေ့ဖူးပြီးပြီ”

“တော်ပါတော့ကွာ . . .”

ကြားထဲက သူ့ ရယ်ချင်စိတ်နှင့် ဘောကကို လှမ်းတား

သည်။ သို့သော် ဘောက . . . မရပါ။

“အဲဒီတော့ မင်း . . . ဖြူဖွေးကိုပဲ အလုပ်အပ်ချင် အပ်၊
မအပ်ရင် ငါ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ မင်းကို ငါက ယောက်ျားလေး
သုံးလေးယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်တွေ လာရွတ်ပြတုန်းက မင်းပဲ
နိပါတ်တစ် အလုပ်အပ်ချင်ဆုံးလူလို့ ဖြူဖွေးကို ရွေးခဲ့တာလေး
ဘာအခုမှ ဂရီဂကြောင် ကျနေတာလဲ . . . ကိုနေ၊ မင်း . . . သူ့ကို
နားဝင်အောင် မပြောရင် ငါ နောက်ထပ် (Heart Breaker)
တစ်ယောက် ထပ်မရှာပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါပဲ . . .”

သူမ မျက်နှာက မချိုမချင်နဲ့ ပြုံးတာ သူ တွေ့သည်။

“မဆိုးပါဘူး . . . ဘောက၊ မင်း . . . ပွဲစား ပိဿတယ်”

“ငါ . . . ထ၊ထိုးလိုက်ရ . . . ကိုနေ”

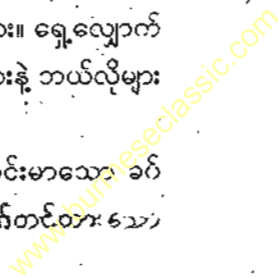
သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေဟန်တွေကိုကြည့်ကာ သူ
တစ်စိတ်စိတ် ပိုးကောင်ဝင်သလိုမျိုး ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်နေသည်။ ဘောက
ဘောက သူမကို တကယ့်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ပေါင်း
ဆက်ဆံနေတာ နေသားကျ ရှိုးစင်းနေတဲ့ဟန် . . . ။ သူ့မှာ
အဲဒီကို ပြောဆိုရင်းနှီးမှုမျိုးနှင့် ဘယ်လိုကျွမ်းဝင်အောင် လုပ်ရ
တော့ ခေါင်းထဲမှာ အကျပ်ရိုက်နေသည်။

တော်တော်ကြီးကို နေရထိုင်ရ ခက်ပါလား။ ရှေ့လျှောက်

အဲဒီ ယောက်ျား မကျ၊ မိန်းမ မကျ ဟာမလေးနဲ့ ဘယ်လိုများ
သွားရပါ။

သူမကတော့ သူ့ကို ခုနကလောက် မတင်းမာသော ခပ်

လျော့အကြည့်ဖြင့် မော့ကြည့်ကာ ခြေထောက်တင်ထားသော



ခုံကို တွန်း၍ . . .

“ထိုင်လေ . . .” ဟု ပြောသည်။

သူ . . . အောင့်သီးအောင့်သက်နှင့် ထိုင်လိုက်ရသည်။

တစ်ဆက်တည်း သူမက မေးသည်။

“ခင်ဗျား . . . ဘာသောက်မလဲ၊ ဘီယာတော့ မသောက်ချင်ဘူး ထင်တယ်၊ အားကစားသမားဆိုတော့ ရှောင်မလားလို့”

သူ ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြေလိုက်သည်။

“ဘစ်ဂိုက်ဇာဆို . . . သောက်မယ်”

“ကောင်းသားပဲ . . .”

သူမက ချက်ချင်းမဆိုင် စားပွဲထိုးကို လက်ယပ်လှမ်းခေါ်ကာ ဘစ်ဂိုက်ဇာ ‘သုံးဘူး’ ဟု လှမ်းမှာသည်။ ဘောဂက သူမ မမြင်အောင် သူ့ဘက်လှည့်၍ သွားတွေ့ နေပြသည်။ သူ ရယ်ချင်သွား၏။ ယောက်ျားလေးဟန် ဆောင်တဲ့နေရာမှာ သူမ တော်တော်တော့ ပီပြင်သားပဲ။

“ခင်ဗျားကို အပ်မယ့် ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းအကြောင်း ဘောဂက အရိပ်အမြွက် ပြောထားပြီးသား မဟုတ်လား”

သူမက စကား စမှေးတော့ . . . သူ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသည်းကို ခွဲပေးရမယ့် အလုပ်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း . . . ခင်ဗျားရဲ့ အသုံးအနှုန်း မှားတယ်၊ ကျွန်တော်ခိုင်းတဲ့ အလုပ်က ဒီထက်ပိုပြီး လေးနက်တယ်”

“ဒါဆိုရင် . . . ကိုယ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ . . . ပြော”

“ခင်ဗျားက တွန့်တော်ပြောတဲ့ . . . တေး . . . ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ကို ခင်ဗျားအပေါ် အရူးအမူး စွဲလမ်းပြီး စာကယ်ချစ်လာအောင် . . . တကယ်နော် . . . တကယ် အမှန်အကန် ချစ်လာအောင် လှလှပပလေး သိမ်းသွင်းပြီး . . . ပြီးတော့မှ ရက်ရက်စက်စက် သစ်စိမ်းချိုး၊ ချိုးရမှာ၊ ခင်ဗျားကို . . . သူ လုံးဝဥသယုံ မုန်းတီးနာကြည်းသွားတဲ့အထိ ခင်ဗျားလုပ်ရမှာ”

သူ . . . ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ထုတ်ရယ်လိုက်သည်။

“ဒါလေးများ . . .”

“မဟုတ်သေးဘူး . . . ခင်ဗျားကို သူ မုန်းရုံတင် မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားတွေအားလုံးကို ခါးခါးသီးသီး နာကြည်းပြီး မုန်းတီးသွားတဲ့အထိ ခင်ဗျား လုပ်ရမှာ . . . ဒါပဲ”

ဗုဒ္ဓေါ . . . နောက်ဆုံးတော့ အဖြေကို သူ ရှာတွေ့သွားသည်။ သို့မဟုတ် သူ့ရှာတွေ့ပြီ ထင်သည်။

“တော်တော်ကြီးကို ရတ်စက်ပြီး ပြင်းထန်တဲ့ ခိုင်းစေချက်ပဲ၊ အဲ့ဒီလို ငယ်ရွယ်ပြီး နုနယ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် ဒီလောက်အမြီးကြီးကြီးနဲ့ ကလဲစားချေရလောက်အောင် မင်းနဲ့သူ အကြားမှာ ဘယ်လောက်များ အာယာတကြီးမားခဲ့ပါလိမ့်၊ တော်ရုံတန်ရုံ ရန်ငြိုးတော့ ဟုတ်ပုံမရဘူး”

“ဘာ . . . ရန်ငြိုး . . . အာယာတ . . . ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ဒီတစ်ခါတော့ အိုင်ကျကျသွားပြီ၊ ကျွန်တော်က တေးကို ကလဲစားချေလိုစိတ်နဲ့ ခိုင်းတယ်လို့များ ခင်ဗျား ထင်နေသလား၊ ခင်ဗျား နည်းနည်းလိုသွားပြီ ကိုဖြူဖွေး၊ ဒီမှာ . . . အခု လုပ်ရပ်ရဲ့ နောက်

... ကျွန်တော်... အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းနား ပြန်ရောက်လာဖို့ပဲ”

သူမ စကားအဆုံးမှာ ဘောဂနှင့်သူ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြပြန်သည်။ ရယ်တော့ မရယ်ရဲ့။ အဲဒီ ငတိမ လေးဟာ အတည်ပေါက်နှင့် နင်နှင့်သီးသီး ရင်ထဲက ပြောနေတာ၊ ငတိမလေးရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်တွေက တကယ့်ကို ထိထိခိုက်ခိုက်၊ လေသံကို အကဲခတ် နားထောင်ကြည့်ရင် အဲဒီတေး ... ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို သူမ ဘယ်လောက် စွဲလမ်း ရူးသွပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိနေနိုင်သည်။

သူမက သူ့မျက်လုံးတွေထဲသို့ စေ့စေ့စိုက်စိုက်ကြည့်လျက် ထိုစကားကို ပြောသည်။

“ဒီမှာ ကိုဖြူဖွေး ... ဒီအလုပ်ဟာ ကလဲ့စားချေခြင်း သက်သက်ပဲလို့ ခင်ဗျားက စွပ်စွဲရင် ကျွန်တော် ဝန်ခံလိုက်မယ် ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကလဲ့စားချေချင်တာဟာ ခတေး ... မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ တေးကလေး မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ... ဘယ်သူလဲ”

သူ ... ဒီဇာတ်လမ်းမှာ စိတ်ဝင်စား နစ်မောလာရင်း ထ၊ မေးလိုက်မိသည်။

“ဘယ်သူလဲ ... ဆိုတော့ ... တေးကလေးတို မြို့ဆွယ် ပြားယောင်းခေါ်ဆောင်သွားတဲ့၊ အဲဒီ ဖြူသွယ်သွယ် ခပ်နွဲ့နွဲ့ မိန်းမ လျာလို့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ ထွင်ခေါင်မိုးဆိုတဲ့ကောင်ကို ကလဲ့စားချေချင် တာ ... သိလား၊ သူ့ ရင်ခွင်ထဲကနေ တေးကို ပြန်ဆွဲထုတ်ပေးဦး

အခု ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ... ခိုင်းနေတာ၊ ကဲ ... ရှင်းပြီလား၊ တောက် ... နာမည်ကိုက ထွင်ခေါင်မိုး ... တဲ့၊ ကြားရတဲ့သူ တိုင်း မေတ္တာပို့ခံရမယ့် နာမည်မျိုး၊ မတန်မရာ ...”

“ဪ ... ဒီလိုကိုး”

အခုတော့ ဒီဇာတ်လမ်း၏ အုတ်မြစ်သံခြေကို သူ ရှာတွေ့ သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လမ်းက ရိုးရိုးကလေး။ သုံးပွင့်ဆိုင် ...။ ဒါပေမယ့် ... မကြာခင်မှာ လေးပွင့်ဆိုင် ဖြစ်တော့မည်။ ဖြူဖွေးဆို သည့် ငနဲချောချောလေးတစ်ကောင်က ဒီသုံးယောက်ကြားမှာ ခလောက်ဆန်ရတော့မှာကိုး ...။

ကိုနေက အရေးကြီးစကား ပြောချင်သလိုမျိုး ကိုယ်ကို ရှေ့ကိုင်း၍ စားပွဲပေါ် လက်တင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ... ကြိုတင်ပြီး ခင်ဗျားကို ညှိနှိုင်းထားမယ် ကိုဖြူဖွေး၊ ခင်ဗျား ... အခု လုပ်ရမယ့် အလုပ်ဟာ ... ခင်ဗျား ထင်သလောက် လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျား တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ အရင်အရင် နှစ်ဆယ့်လေးယောက်သော မိန်းကလေး တွေဟာ ရည်းစားမရှိဘူး၊ အခု ... တေးမှာက သူ့ အဏ္ဏအမူး ချစ်နေတဲ့ ထွင်ခေါင်မိုးရှိတယ်၊ ဒီတော့ ရည်းစားရှိနေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့အသည်းကို ခွဲရမှာမို့ ခင်ဗျား ဒီအလုပ်ကို ခက်ခဲ တယ်ထင်ရင် လက်မခံဘဲ နေနိုင်တယ်၊ လက်ခံမယ်ဆိုရင် ... ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ငွေ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ... ခင်ဗျားရဲ့ ကြေးကို ပြောပါ”

သူ ... ရယ်မောလိုက်သည်။

ပြီးတော့ . . . ယခုမှ သူ့အလှည့် ရောက်ပြီဆိုတဲ့ ဟန်ဖြင့် လက်ပိုက်ကာ မေးဖျားလေးကို လက်ချောင်းတွေနှင့် အကြောင်းမဲ့ ပွတ်သပ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ . . . ကိုနေ . . . မင်းကို ဘောဂ ပြောပြီးပြီပဲ၊ ကိုယ်က ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ အလုပ်မှ လက်ခံတာလေ၊ ကိုယ်ကလည်း အရင်အရင် နှစ်ဆယ့်လေးကြိမ်ဟာ သိပ်ကို လွယ်ကူရိုးစင်းလွန်းလို့ ပြီးငွေ နေတာပါကွ၊ အခုနှစ်ဆယ့်ငါးကြိမ်မှာ ခက်ခက်ခဲခဲလေး တွေ့ရတော့မှ ကိုယ့်အကြိုက် တွေ့မှာ၊ ကိုယ် . . . ဒီအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . .”

သူ့ရဲ့ ဒါပေမဲ့ကြောင့် . . . ကိုနေနဲ့ ဘောဂတို့ အံ့အားသင့် မျက်ဝန်းများနှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်ကြသည်။

“ဒါပေမဲ့ . . . ကိုယ်က ကြေးစားမဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ်ဟာ ငွေကြေးအတွက်နဲ့ ဘယ်မိန်းမကိုမှ အသည်းမခွဲခဲ့ဖူးဘူး၊ ကိုယ် မိန်းကလေးတွေကို လှည့်စားတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ပျော်ရွှင်မှုအတွက် သက်သက်ပဲ၊ အခုလည်း ကိုယ့်ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် ဒီအလုပ်ကို လက်ခံမှာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဘက်ကလည်း ဒီအလုပ်ကို လုပ်ဖို့ ကိုယ့် ဆီမှာ ယုံကြည်စိတ်ချမှုတွေနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ မြှုပ်နှံထားရတာ၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား . . . ကိုနေ၊ မင်းနဲ့ ကိုယ် . . . အလောင်းအစားလေးတစ်ခု လုပ်ကြရအောင်”

“အလောင်းအစား . . .”

သူမရော ဘောဂပါ အံ့ဩတကြီး လိုက်ရေရွတ်ကြသည်။ သူ့ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုလေ . . . ကိုယ်က မင်း ဖြစ်စေချင်တဲ့ နောက်ဆုံး ရုလားဒါကို ရအောင် လုပ်ပေးမယ်၊ အတိအကျ ပြောရရင် မင်းရဲ့ တေးနဲ့ သူ့ရဲ့ထွင်ခေါင်မိုးတို့ လုံးဝ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းလို့မရတဲ့အထိ ခွာပြသွားအောင် ကိုယ်က လုပ်ပြနိုင်၊ မလုပ်ပြနိုင် မင်းနဲ့ကိုယ် နှစ်ယောက်တည်း လောင်းကြမယ်၊ ကိုယ်တို့ လောင်းကြေးတစ်ခု တင်ထားမယ်၊ ကိုယ်လုပ်နိုင်ရင် မင်းလောင်းကြေးကို ကိုယ် သိမ်း မယ်၊ ကိုယ် မလုပ်နိုင်ရင် ကိုယ့်လောင်းကြေးကို . . . မင်း သိမ်း က . . . သဘောတူသလား၊ ဒါဆို . . . မင်းအတွက်လည်း တန် တယ်လေ . . .”

ဘုန်းခနဲ သူမက စားပွဲပေါ် လက်ပုတ်လိုက်၍ ဘောဂ လန့်ပြီး တုန်သွားသည်။

“ကြိုက်တယ် . . . ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် လောင်းတယ်၊ ကဲ . . . ပြော . . . ကြေးက ဘယ်လောက်လဲ”

“မင်း . . . စပြောပါ၊ မင်းက အလုပ်စ၊အပ်တဲ့သူပဲ . . . ကိုနေ”

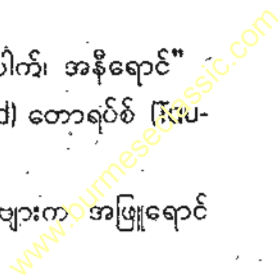
“ဒါဆို . . . ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ ဘောဂ . . . မင်း သက်သေ၊ ကျွန်တော့်ကားက လောင်းကြေး”

“မင်းကားက . . .”

“ဆယ်လီကာ (Celica) တံခါးနှစ်ပေါက်၊ အနီရောင်”

“ကိုယ့်ကားက မြင့်တယ်၊ ဖွိမ် (Ford) တောရပ်စ် (Fus) အဖြူရောင်၊ ကြေးမညီဘူး”

“ကြေးကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားက အဖြူရောင်



ခရေဇီပါ ဒီမှာ . . . တို့ယိုတာ စိုက်ဂနပ်စ် (Cygnaus) အဖြူရောင်၊ ဒါဆို ဘယ်နှယ်လဲ”

သူမ စကားအဆုံးမှာ တောဝက ပျာပျာသလဲ ဝင်ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် ကိုနေ . . . မင်း . . . ဘိုးတော်ကြီးကားနဲ့ လောင်းလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ မင်းဘိုးတော်က သတ်မှာပေါ့”

သူမ၏ မျက်လုံးများ မှေးစင်းလျက် မခွဲတရို့ ပြုံးသည်။

“ဘောဂရာ . . . သူ့ကားကို ကိုယ်က တေးနဲ့ လဲလိုက်တယ်လို့ ပြောရင် . . . ကိုယ့်ဒက်ဒီ . . . ကိုယ့်ကို ဘာပြောမယ်ထင်လို့လဲ”

သူမ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ ကျစ်ခနဲ အသံပြု၍ ညာဘက် မျက်လုံးကို မှိတ်ပြလိုက်သေးသည်။ ကြည့်ရတာ ဒီ . . . ကိုနေဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ တစ်ဦးတည်းသောသား . . . အဲလေ သမီး၊ ပြီးတော့ သူ့အဖေရဲ့ သဲသဲလှုပ်သမီး ဖြစ်ပုံရသည်။ ပြောလိုက်ပုံက . . . အပိုင်။

“ကဲ . . . ကိုယ်ကတော့ လောင်းကြေး ကြိုက်ပြီ . . . ကိုနေ အလုပ်ဖြစ်ပြီနော်”

သူမ ဝမ်းသာအားရမျက်နှာထားနှင့် ဘဒိဝိုက်ဇာဖန်ခွတ်ကို ကောက်ကိုင်ကာ မြှောက်သည်။

“အိုကေ . . . ရိုက် (Right) ၊ ပွဲစတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် . . . ချီးယားစ် (Cheers)”

သူနဲ့ဘောဂ ဖန်ခွတ်ကိုမြှောက်၍ အသံမြည်အောင် ပြန်

ထိလိုက်ရသည်။ ဖန်ခွတ်တွေကို တစ်ကျိုက်စီခန့် သုံးယောက်လုံး သောက်အပြီးမှာ ကိုနေကပဲ စကားပြန်စသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သဘောကျသွားပြီ ကိုဖြူဖွေး၊ ခင်ဗျား . . . တေးကို ဆွဲဆောင်နိုင်မယ့် အဓိက အကောင်းဆုံး အချက် ကျွန်တော် ရှာတွေ့လိုက်ပြီ၊ ခင်ဗျား စကားပြောကောင်းတယ်၊ စကားပြောနေတဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာပေးက မိန်းမတွေ ကျမယ်ဆို ကျလောက်တယ်၊ ကဲ . . . ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပြီ၊ ခင်ဗျားကို အခုအချိန်ကစပြီး ကိုဖြူလို့ပဲ ခေါ်မယ် . . . ကျေနပ်လား။”

“ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကိုယ်လည်း မင်းကို သဘောကျတဲ့ အချက် ရှာတွေ့သွားပြီ၊ မင်းက အရမ်းပွင့်လင်းတယ်၊ သိပ်ရိုးသားတယ်၊ ဒီအတွက် မင်းကို သူငယ်ချင်းအဖြစ် ခင်လို့ရပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ မင်းကို ဘောဂခေါ်သလို ကိုနေလို့ မခေါ်ချင်ဘူး”

အဲ့ဒီမှာတင် ဘောဂက ဝမ်းသာအားရ ဝင်ပြောပါသည်။

“ကိုဖြူ . . . သူ့နှာမည်ရင်းက . . . နေနီနီ . . . တဲ့၊ ငါ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ . . . မေ့ . . .”

“ဟေ့ကောင် . . . ဘောဂ”

ဘောဂ၏ စကားက သူမ၏ လေသံတင်းတင်းပြတ်ပြတ်ကြောင့် အဆုံးမသတ်ရဘဲ တစ်ငေါ့ရပ်ဆိုင်းသွားရသည်။ ဘောဂ တစ်ယောက် ပခုံးတွန့်၍ ငြိမ်ကုပ်သွားတာကို သူ ရယ်ချင်လှသည်။

“ငါ့နှာမည်ရင်းကို သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ရှေ့မှာ သယ်တော့ နဲ့ ထုတ်မပြောပါနဲ့လို့ မင်းကို ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ . . . ဘောဂ”

“မင်းဝဲ . . . ခုနကတော့ ကိုဖြူနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီဆို”

“သူငယ်ချင်းက သူငယ်ချင်း နာမည်က နာမည်ပဲ၊ ဒီမှာ ကိုဖြူ . . . ကျွန်တော့်နာမည်ရင်းရဲ့ နောက်ဆုံးနှစ်လုံးက လွဲပြီး ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုခေါ် . . . ရတယ်၊ အိမ်မှာ ဒက်ဒီက ကျွန်တော့် ကို ဆန်နီ (Sunny) လို့ခေါ်တယ်၊ သူ စိတ်ဆိုးရင်တော့ ဟေ့ကောင် . . . ငနေလို့ အော်တတ်တယ်၊ အဲ . . . တေးကတော့ ကျွန်တော့်ကို နေကလေး . . . တဲ့”

သူ့စိတ်ထဲက ရယ်ချင်သွားစဉ် သူမ၏ မျက်လုံးများက ကြော့ကို ရီဝေစွာ အတိတ်သို့ လွင့်စင်သွားပါသည်။

“သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော်က တေးကလေး . . . လို့ ခေါ် ထားတာကိုး၊ သူ့နာမည်ရင်းက . . . ”

အလွမ်းမျက်လုံးများဖြင့် သူမ အဝေးသို့ ငေးကာ ဆက် ပြောပြသည်။

“သူ့နာမည်ရင်းက . . . တေးကဗျာ . . . တဲ့၊ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် . . . သိပ်လှတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့ . . . ”



တေးကဗျာ

မင်းအတ္တက ကိုယ့်ဘဝ

မိန်းကလေးရဲ့အလှကို တိတ်တခိုး ချောင်းကြည့်ခံစားရတာ တော်တော်အရသာရှိသည်။

သူ ဒီနေရာ . . . အင်းစိန်လမ်းမကြီးဘေးတွင် ကားရပ်လျက် သူ့မကို လာစောင့်ကြည့်နေတာ ဒါပါနဲ့ဆို လေးကြိမ်မြောက်။ အမှန်တော့ ဒီကိစ္စမှာ သူ့အနေနဲ့ အချိန်ယူလိုက်သည်။ အလောတကြီး မလုပ်လို့။

အရင်တုန်းကလိုဆိုရင်တော့ ဒီနေ့တွေ့၊ ညကျ ဖုန်းဆက်၊ နောက်ဖြန် ရည်းစားစကားပြော၊ သန်ဘက်ခါ အဖြေရ . . မြန်သည်။ ဒါပေမဲ့ အခုကိစ္စက ထူးခြားသည်။

သူ့ဘက်က အစစအရာရာ သေချာမှ ဖြစ်မည်။

အမှားတစ်ချက် လုပ်လို့ မရ။

သူမရဲ့အကြောင်းကို သူ သိထားနိုင်သမျှ သိဖို့ လိုသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူမ နေထိုင်ရာ မိန်းကလေးအဆောင်နဲ့သည့် စံရိပ်ငြိမ် (၆)လမ်းထိပ်တွင် သူ မနက်တိုင်း ကားရပ်၍ သူမ၏ အဝင်အထွက်ကို လာစောင့်ကြည့်နေတာ လေးရက်ရှိပြီလေ။

မနက်ရှုစံနာရီမိနစ်လေးဆယ်ဆိုလျှင် သူမ အဲ့ဒီလမ်းထိပ်တနေ ထွက်လာမည်။

ပြီးတော့ အင်းစိန်လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူးမည်။

ပြီးတော့ လှည်းတန်းမီးပွိုင့်ဘက်ဆီသို့ ဣန္ဒြေကြီးမားတည်ငြိမ်သော ခြေလှမ်းများနှင့် ဘေးဘီဝဲယာကို တစ်ချက်မှ ဗျက်လုံး မကစားဘဲ ခေါင်းလေးငုံ၍ လျှောက်သွားမည်။

အဲ့ဒါ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပဲ။

တကယ့်ကို ကဗျာ။

ကောင်မလေးက တော်တော်လှသည်။

ကိုနေပြောလိုက်တာ လုံးဝ မလွန်။ လမ်းလျှောက်တာလေးကိုက လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ ကနွဲ့ကလျှ . . . တိမ်တိုက်လေးတစ်ခု လေထဲမှာ လွင့်မျောသွားတဲ့ ဟန်။

သူကားထဲက ပိုင်အိုနီးယား စီဒီစက်ထဲမှာ (Aerismith) အဖွဲ့၏ 'ဘယ်အရာတစ်ခုမှ လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး' ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ကို ဖွင့်၍နားထောင်ရင်း အဲ့ဒီ 'ကေးကဗျာ' ဆိုတဲ့

အဲဒီလိုလျှောက်သွားလျှင် သူမ ဇေယျာသီရိလမ်းထိပ်နား အရောက်ကို မှန်း၍ သူက သူ့ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းကာ သူမ ကို ကျော်တတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဦးထွန်းလင်းခြံလမ်းထဲကို သူ့ကားအား ကွေ့၍ သင့်တော်ရာ နေရာတစ်ခုမှာ ကားကို ရပ်ထား ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ . . .

သူက လမ်းထိပ်ကားမှတ်တိုင်က လူအုပ်ကြား ထဲမှာ သူမ ရောက်လာတာကို မယောင်မလည် စောင့်သည်။

သူမ ကားမှတ်တိုင်ကို ကျော်ပြီးလျှောက်သွားတာနှင့် သူ့က ဝါးတစ်ရိုက်လောက်ခွာ၍ နောက်က လိုက်သည်။

သူမက ပြည်မြန်မာကုန်တိုက်ဘေးက တိုက်ခန်းတွဲကြီး၏ ပထမထပ်တွင် ဖွင့်ထားသည့် ကွန်ပျူတာသင်တန်းတွင် ကိုးနာရီ သင်တန်းချိန်၌ ဆရာမအဖြစ် ပြသရန် သွားခြင်းဖြစ်သည်။

အဲဒါသည် သူမ၏ မနက်တိုင်း နေ့စဉ်အလုပ်။

အဲဒီသင်တန်း အခန်းရှေ့ကနေ သူမ စာသင်နေစဉ် သူ ဖြတ်လျှောက်ကာ သူမ စာသင်နေသော ဟန်ပန်အမူအရာကို ခိုး ကြည့်ကြည့်သွားတာ ငါးကြိမ်ခန့်တော့ ရှိသည်။

သင်တန်းတိုက်ခန်းတံခါးက တစ်ဝက်ကို မှန်ဖြင့်သာ ကာ ထား၍ (White Board) အနီးတွင်ရပ်၍ စာရေးခြစ် သင်ကြားနေ တာကို အပြင်ဘက်ဝရန်တာမှ ဖြတ်လျှောက်လျှင် မြင်ရသည်။

သိပ်တော့လည်း ခဏခဏ ဖြတ်မလျှောက်ရဲတော့။

သူပုံစံကို သူမ သတိထားမိဖို့ သိပ်လွယ်သည်။

သူ့ရဲ့ ခြောက်ပေနီးပါး အရပ်နှင့် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ပြုဖွေးသော အသားအရေ၊ ယောက်ျားတန်မဲ့ ကော့ညွတ်နေသော ခုတ်တောင်နှင့် မျက်လုံးညို ဝိုင်းစက်စက်များ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် အမြဲတစေ ခပ်ထေ့ထေ့လေး ပြုံးနေသလို ကွေးထားသည့် နှုတ်ခမ်း ထူအမ်းအမ်း၊ နီစွေးစွေး တစ်စုံ။

ခြုံကြည့်လိုက်ရင် အဲဒီလို သိပ်ချောမောနေသော သူ့ ခုတ်နှာက လူတွေကြားထဲမှာ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေတတ်သည်။

ဒါကြောင့် သူမရဲ့ ဒစ်ဂျစ်တယ် အိုင်ဒီယာ (Digital Idea) သို့ ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသည့် ကွန်ပျူတာသင်တန်းလေးရှေ့က သူ ငါးကြိမ်ထက် ပို၍ ဖြတ်မလျှောက်ရဲ။

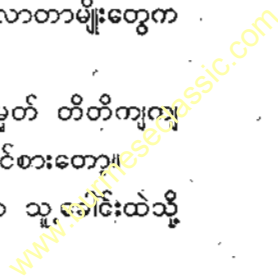
သို့ပေမယ့် . . .

သူမ အဲဒီသင်တန်းသို့ အဝင်အထွက်ကို နောက်ယောင်ခံ ထိက်ချောင်းရလွန်း၍ ဒီသင်တန်းအောက်ထပ်က လှေကားရင်းမှာ ခွင့်ထားသည့် မိတ္တူကူးဆိုင်မှ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်တောင် သူ့ကို မှတ်မိနေကြပြီ။ သူ လှေကားမှ တက်သွားလျှင် သူတို့ချင်း ဘက်ကျိကကျိနှင့် စကားပြောကာ တဟိဟိနှင့် ရယ်မော၍ ညိုမြ သပ်နေကြပြီ။

သွားရင်းလာရင်းနဲ့ အဲဒီလို နွယ် . . . လာတာမျိုးတွေက ထည်း တစ်ခုကွ။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ့အနေနဲ့ ပစ်မှတ် တိတိကျကျ သတ်မှတ်ပြီးသားမို့ ဘယ်ဘေးဘီကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့။

သူမတစ်ယောက်တည်းအကြောင်းသာ သူ့ခေါင်းထဲသို့



ဒေတာ (Data) တွေအပြည့် သွတ်သွင်းနေရသည်။

နာမည်ရင်းက တေးကဗျာ။

အသက်က သူနဲ့အတူတူ နှစ်ဆယ်တစ်။

မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိကြတော့။ ဦးလေးနှင့် အဒေါ်က ပေါင်းတည်ဆိုတဲ့ ပြည်နားက မြို့ကလေးမှာ။

သူမ တက္ကသိုလ် ရောက်ကတည်းက ရန်ကုန်မှာ အဆောင် နေ။ ဘွဲ့ရပြီး . . . အဲဒီကွန်ပျူတာသင်တန်းမှာ ဆရာမ ဝင်လုပ် မနက်ပိုင်းကနေ နေ့လယ် ဆယ်နှစ်နာရီအထိ အဲဒီမှာ စာသင် ဆယ်နှစ်နာရီမှာ သူမ၊ နေသည့် စံရိပ်ငြိမ် (၆) လမ်း အဆောင်သို့ လမ်းလျှောက်ပြန်။ ထမင်းစား။

ပြီးတော့ တစ်နာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်အလိုမှာ သူမ၊ ပြန် ထွက်လာ။ စံရိပ်ငြိမ်ကားမှတ်တိုင်မှနေ၍ မြေခိုကုန်းသို့ ဘတ်စ် ကားစီး။ မြေခိုကုန်း စမ်းချောင်းလမ်းထဲက တိုက်ခန်းတစ်ခုမှာ ကွန်ပျူတာ စာစီစာရိုက်လုပ်ငန်းတွင် သူမ၊ ကံ စာစီစာရိုက် အလုပ် ကို နေ့လည်တစ်နာရီခွဲကနေ ညခုနစ်နာရီလောက်အထိ လုပ် သည်။ စာရိုက်စရာ များလျှင် သူမက တစ်ခါတစ်ရံ . . . ညရှစ်နာရီ အထိ နေတတ်သည်။ အတော်ကြီးမိုးချုပ်မှ သူမ အဆောင်သို့ပြန်

သူမရဲ့ တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းစဉ်က ဒါပဲ။ သို့ပေမယ့် သူမ သည် လှပနုနယ်သည့် မိန်းမပျိုလေး ဖြစ်လင့်ကစား . . . ကိုယ် ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထူထောင်ထားသော မိန်းကလေးမျိုး ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို အထင်သေး၍ မဖြစ်. . . ။ မာနက . . .

ဘစ်ကမ္ဘာလောက် ကြီးလိမ့်မည်။

အချစ်ကိုလည်း ဆော့စရာ၊ ကစားစရာလို သူမ ဘယ်လိုမှ သတ်မှတ်မှာ မဟုတ်။ အချစ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လျှင် သူမ . . . အင်မတန် စေ့စပ်သေချာစွာ၊ လေးနက်စွာ ရွေးချယ်လိမ့်မည်။

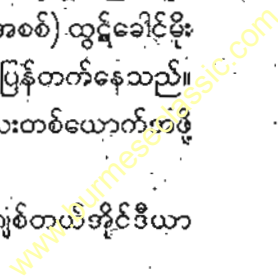
အလွယ်တကူ သူ ဝင်ရောလို့ရမည် ပုံစံမျိုး လုံးဝ မဟုတ်။ တော်တော်လေးတော့ သူ ကြိုတင်ကြံစည်ရလိမ့်မည်။ သူမ ရဲ့ ထွင်ခေါင်မိုးဆိုသည့် ရည်းစားဆီကနေ အချစ်တွေကို သူ လူယူရ မည့်ကိစ္စမှာ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ပါးနပ်စွာကစားသည့်ပွဲ ဖြစ်သည်။

ပညာကုန်တော့ သူ ထုတ်သုံးရလိမ့်မည် ထင်သည်။ တေး တဗျာဆိုသည့် ကောင်မလေးက မနူးမနပ် ပျံတံတံ အမျိုးအစား မဟုတ်။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သည့်ဘဝပိုင်ရှင်၊ လောကဓံမှာ အန်တု ၍ ရေဆန်ကို ဖြုတ်ကူးနေသော သတ္တိရှိသည့် ရှားရှားပါးပါး မိန်းက လေး။

ဒီလိုကောင်မလေးကို ကိုနေ စွဲလမ်းမည်ဆိုလည်း စွဲလမ်း ချင်စရာ။ သူတောင် လျှော့မတွက်ရဲဘဲ လုံးဝ ပစ်၍ အထင်ကြီး ထားတာ ကြည့်။

သူ့ဘက်က ကံကောင်းနေတာတော့ တစ်ခု ရှိသည်။ သူမ နဲ့ တစ်ဦးတည်းသောချစ်သူ (ယောက်ျားလေးအစစ်) ထွင်ခေါင်မိုး ဆိုသည့် ဘဲလေးက ဂုတိယအကြိမ် သင်္ဘောပြန်တက်နေသည်။ သို့အတွက် ချစ်သူကို ခွဲခွာနေရသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ယခုအချိန်မှာ သိပ်အားငယ်နေရှာမည်။

သူ့ရဲ့ ပထမဆုံးနည်းဗျူဟာက ဒစ်ဂျစ်တယ်အိုင်ဒီယာ



တွန်ပျူတာသင်တန်းမှာ ဘေ့စစ်ဝင်းဒိုးကိုစီ (Basic Windows Course) သင်တန်းတက်ရန် သွားရောက် စာရင်းပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။



“ဆရာမ”

သင်တန်း စတင်တက်ချင်းနေ့မှာပင် သူ ပစ်ခေါ်လိုက်သည်။ ဒီသင်တန်းမှာတက်နေသော မိန်းကလေးတွေက သူမအား ရိုသေစွာဖြင့် မမ . . . ဟု ခေါ်ကြသည်။ ယောက်ျားလေးတွေက အစ်မ . . . ဟု ခေါ်ကြသည်။

ရွယ်တူတွေ ဖြစ်လင့်ကစား သူက ဆရာမဟု ခေါ်လိုက်တာ အကြောင်းရှိသည်။ ဒီလိုခေါ်ပုံမျိုးကို သူမ ဘယ်နည်းနှင့် ကြိုက်နှစ်သက်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ . . .

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ မိန်းမတွေရဲ့ စိတ်ဝင်စား အာရုံစိုက်မှုကို ရဖို့ဆိုတာ မိန်းမတွေ ကြိုက်နှစ်သက်လောက်မည့် အမှုအမျိုးမျိုးချည်း လုပ်ပြနေလို့ မရ။ သူတို့ မကြိုက်တာ တစ်ခုလောက်လည်း ကိုယ်က လုပ်ပြတတ်ရမည်။

ထို့ကြောင့် သူ ထပ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဆရာမ”

တွန်ပျူတာစက်တွေ စီတန်းကာ ချွေးသားသော စားပွဲများ ကြားက တော်ရစ်ဒါလမ်းကလေးထဲတွင် သူမ ခြေစုံရပ်ကာ မျက်မှောင်နည်းနည်းကြုတ်၍ လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်လုံးတွေက သူ့ခေါ်သံကို အလိုကျပုံတော့ မရ။

သူမ မျက်လုံးတွေက သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ တစ်ချက်တော့ ငေးသွားသည်။ သူမရဲ့ သင်တန်းသားအသစ်စက်စက်တွေကြားထဲမှာ ဒီလို ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ဘဲလေးတစ်ပေ ပါလာမှန်း သူမ ဂရုမထား ပြုမိသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ရုပ်ချောချောယောက်ျားလေးများနှင့် ဆက်ဆံနေကျ မိန်းကလေးတချို့ရဲ့ ပုံစံအတိုင်း မျက်နှာကို အနည်းငယ် သံပတ်တင်းလိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ သူ့ဆီ လျှောက်လာပြီး . . .

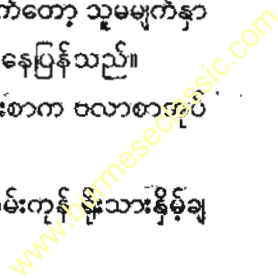
“ဘာလဲ . . .”

များသောအားဖြင့် မိန်းကလေးများနှင့် စကားပြောတိုင်း သူ့ရဲ့ မြင့်မားသောအရပ်ကို သတိထားမိအောင် မတ်တပ်ရပ်၍ ပြောတတ်သည်။ ယခုအခေါက်မှာတော့ ဆရာမ . . . ဆိုတဲ့ ရိုသေမှုမျိုးနဲ့ သူက မတ်တပ်ရပ်၍ ပြောခြင်းဆိုတော့ ပိုယုတ္တိရှိသည်။

သူမ အရပ်က ငါးပေကျော်ရုံလေး ရှိမည်။ သူတော်တော်ကြီးကို ပုံ၍ ပြောနေသည်။ အနီးကပ်ကြည့်လိုက်တော့ သူမမျက်နှာခိုင်းခိုင်းလေးက အပြစ်ကင်းစင်စွာ လှလွန်းနေပြန်သည်။

“ဆရာမ . . . ဒီနေ့သင်မယ့် သင်ခန်းစာက ဗလာစာအုပ်ထဲ ရေးမှတ်ဖို့လိုသလား ဆရာမ”

သူ့ရဲ့ လေသံနှင့် မျက်လုံးများကို အစွမ်းကုန် ခြူးသားနှိမ့်ချ



နေဟန် တမင်လုပ်ထားသည်။ သူမဘဝထဲကို ဝင်ရောက်ဖို့ ကြိုးစားရမယ့်နည်းလမ်းက တစ်ခုပဲ။

ရိုးသားဖြူစင်သော သာမန်ယောက်ျားလေးပုံစံ။

သူ့လို ရုပ်ရည်မျိုးနှင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က စကားတည်းက ရိသဲသဲ . . . ထိတယ်။ ရိကပါး စကားမျိုး ပြောလျှင် ဘယ်လိုမှ အကည်ကြဲတာမဟုတ်မှန်း သူမ ချက်ချင်း ရိပ်မိသွားမည်လေ။ အဲဒါကြောင့် သူ့မျက်နှာအမူအရာက တကယ်ကို မသိ နားမလည်၍ မေးသည့်ပုံ လုပ်ထားရသည်။

“ဘာလဲ . . . ရှင် ဗလာစာအုပ် မပါလာဘူးလား၊ စာရင်းသွင်းတဲ့နေ့မှာ ကောင်တာက မမှာလိုက်ဘူးလား”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . မေ့လာလို့ ကျွန်တော်က အရမ်းအလုပ်ရှုပ်လို့ပါ။ အဲဒါ . . . တကယ်လို့ လိုမယ်ဆိုရင် ဆရာမ ကျွန်တော့်ကို ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်လောက် ချေးပါလား၊ မနက်ဖြန် ပြန်ပေးပါမယ်”

သူ့အကြံက ရိုးရိုးလေး။ သူမက ဗလာစာအုပ်ချေးလျှင် သူက မနက်ဖြန် ပြန်ဆပ်သည့်အခါ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတစ်ခုခု (ဥပမာ . . . ရည်းစားစာတစ်စောင်ဖြစ်ဖြစ်) မသိလိုက်သလို ထည့်ပေးလိုက်မည်။ သူမက သိသွားလျှင် ပြန်ပေးရင်းနဲ့ သူက စကားရောဖောရောလုပ်ကာ ရင်းနှီးအောင် လုပ်မည်။ ဒီလို . . . အကြံက။

သို့ပေမယ့် သူ့အကြံက အဲဒီအထိ မရောက်လိုက်။

“ဗလာစာအုပ်တော့ . . . လိုတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ သင်

နားက Hands Out (လက်ကမ်းစာရွက်) တွေ ဝေပြီး . . . သင်မှာ အဲဒီစာရွက်တွေရဲ့ နောက်ကျောက တစ်ဖက်လွတ်နေရာမှာ မှတ်စာ ရာရှိတာ မှတ်ပြီး သင်လိုက်၊ မနက်ဖြန် ဗလာစာအုပ် သေသေ ဘာသာ ယူခဲ့”

စကားဆုံးတာနဲ့ သူမရဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်စင်းစင်းတွေ ဝဲခါဘက်အောင် ချာခနဲ လှည့်၍ သူ့ရှေ့က ထွက်ခွာသွားသည်။ အဲဒီနေ့က သူမနဲ့ စကားပြောလိုက်ရတာ အဲဒါအကုန်။ အခြေအနေက သူ့ မှန်းထားတာထက် လျော့တော့လျော့နေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ . . . ။ ခြေတစ်လှမ်းတော့ သူ စလှမ်း နောက်ပြီ ဖြစ်သည်။



“ဒါပဲလားဗျာ . . . ခင်ဗျားဟာကလည်း ”
ကိုနေ့ဆီက မျက်နှာခပ်ရှုံ့ရှုံ့နှင့် မကျေနပ်စကားသံ စတင်လာသည်။ ဘောဂက သူ့ဘက်ကနေ ဝင်ပြောပေးသေးသည်။

“ဟဲ . . . ဒါ တစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်လေကွာ၊ ပထမဆုံး မှတ်စာတော့ ကိုဖြူအနေနဲ့ ဒီလောက်ပဲ စထားလို့ ရမှာပေါ့ကွာ၊ သူ့တွေ့ချင်း အတင်းကြီး ဝင်လုံးလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ၊ မင်းဟာမလေး လန်ထွက်သွားမှာပေါ့၊ ဒါက အင်ထရို (Intro) ကွဲ . . . ။

အင်အားနိမ့် . . . ပဲ ရှိသေးတာ၊ လာမယ် . . . ”

သူ ရယ်မောလိုက်ပါသည်။ ဒီနေ့ အဲဒီကွန်ပျူတာသင်တန်းတို့သူ စ, တက်သည်။ တေးကဗျာနှင့် စကားပြောဖြစ်သည်ဟု တိုနေဆီသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တာနှင့် ကိုနေတစ်ယောက် စိတ်ဝင်တစားဖြစ်ကာ . . .

“ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ နားထောင်ချင်တယ်၊ ခင်ဗျားအိမ်ကို ကျွန်တော် အခု လာခဲ့မယ်”

ဟု ဆိုကာ ဖုန်းကို ချက်ချင်း ချသွားတော့သည်။

ဆယ်ငါးမိနစ်တောင် မကြာလိုက်။ ကိုနေဆိုသည့် ငတ်လေး . . . ဘောဂကိုပါ ကန့်လန့်ကန့်လန့် ဆွဲခေါ်လာကာ သူ့စိတ်ကိုခန်းပေါက်ဝရှေ့ ရောက်လာကြတော့သည်။

အမှန်တကယ်ဆို ဒီကွန်ဒိုမိနီယပ်ရဲ့ ကိုးထပ်မြောက်တိုက်ခန်းကလေးသည် သူတစ်ဦးတည်း နေထိုင်သော တိုက်ခန်းဒီတိုက်ခန်းထဲကို ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်နှင့် သူမ တစ်ယောက်တည်း ဝင်ရမှာပါလား . . . ဟု တွေးကာ ရှိုးတိုးရှုန်တန် ဖြစ်နေသည့် အမူအရာမျိုး လုံးဝ မရှိ။

ရဲတင်းစွာပင် သူမက ရှေ့မှ ဦးဆောင်ဝင်လာကာ . . .

“ဟေ့ . . . ဘယ်လိုလဲ ကိုဖြူ၊ ဒီနေ့အခြေအနေ ဝတ်လဲလား . . . ”

ဟု အာသွက်လျှာသွက် မေးနေတော့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမနှင့် ဘောဂနှစ်ယောက်စလုံးကို ဒီနေ့မနက်က တေးကဗျာနှင့် တွေ့ပြီး ပြောဖြစ်ခဲ့သည် စကား

တွေကို ပြန်ပြောပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြောပြရမည့် အကြောင်းအရာကလည်း တကယ့်ကို တိုတိုပြတ်ပြတ်ကလေးဖြစ်တော့ ကိုနေ ခမ္ဘာ တော်တော်စိတ်ပျက်သွားပုံ ရသည်။

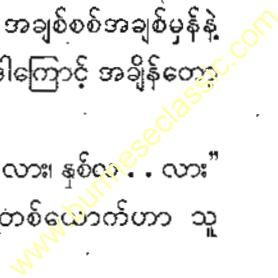
“ဒါပေမဲ့ဗျာ . . . စတွေ့တွေ့ချင်း ခင်ဗျားအပေါ် သူ စိတ်ဝင်စား အာရုံစိုက်အောင် ဒီလောက်ပဲ လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကြားထားဖူးတဲ့ ဖြူဖွေးက ခင်ဗျား မဟုတ်သလို ဖြစ်နေပြီဗျာ၊ ခင်ဗျား . . . ကိုယ့်နာမည်ကိုယ်တောင် ပြောင်းသင့်တယ်၊ ဟေ့ . . . ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ လောင်းကစားပွဲက အချိန်ကန့်သတ်ချက် မထားခဲ့တာ မှားပြီထင်တယ်၊ ဒီပုံစံအတိုင်းဆို ခင်ဗျားရဲ့ နည်းဗျူဟာက အချိန်တော်တော်ကြီး ကြာဦးမယ့်သဘော ရှိတယ်”

အရမ်းကို တက်ကြွစိတ်လှုပ်ရှားနေသော ကိုနေပုံစံကို ကြည့်ကာ သူ ရယ်ချင်သွား၏။

“ကိုနေ . . . မင်းကို ကိုယ်ပြောထားပြီးပြီလေ၊ တေးကဗျာကို ချဉ်းကပ်တဲ့အလုပ်ဟာ ကိုယ် အရင်တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ကေ့စ် (Case) တွေနဲ့ လုံးဝ မတူဘူးဆိုတာ၊ ဒီမှာ . . . အခုဟာ အပြောင်အပျက် အပျော်ရည်းစားထားကြမယ့် ဇာတ်လမ်းမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်၊ သူ ဘက်က တကယ့်ကို အရူးအမူး စွဲလမ်းစွာ ချစ်လာမယ့် အချစ်မျိုး ရအောင် ကိုယ့်ဘက်ကလည်း တကယ့်ကို အချစ်စစ်အချစ်မှန်နဲ့ အခုမှ ချစ်တတ်သွားတဲ့ ပုံစံမျိုး လုပ်ပြရမှာ၊ ဒါကြောင့် အချိန်တော့ ကြာမယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာမလဲ၊ တစ်လ . . . လား၊ နှစ်လ . . . လား”

“ဒီမယ် ကိုနေ . . . မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ



လက်ထပ်မယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အချိန်ဘယ်လောက်တိုတို အတွင်းမှာ ရွေးချယ်တတ်ကြသလဲ၊ အဲဒီအတိုင်းအတာအတွင်းမှာ တေးကဗျာလက်ထပ်ချင်လာမယ့် တစ်ဦးတည်းသော ယောက်ျားဟာ ကိုယ် ဖြစ်လာစေရမယ်၊ ကဲ . . . ကျေနပ်ပြီလား၊ ရှင်းတယ်နော် . . . ကိုယ်က သူ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ အမြတ်နိုးဆုံး ခံရမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် လုပ်နေတာကွ”

ကိုနေက ဖျောင်းခနဲ လက်ခုပ်တစ်ချက် ထ၊ တီးသည်။

“ကြိုက်သွားပြီ . . . ကိုဖြူ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဒိုင်ယာလော့ခဲတွေကို တေးကဗျာ မကြေခင် ကျွန်တော် အရင် ကြွေသွားပြီ” ဟု ဆိုကာ တဖားဟား ထ၊ ရယ်ပြန်တော့သည်။

ဘောဂကတော့ သူ့ရဲ့ ဧည့်ခန်းထဲက Kenwood တိုင်းဖိုင်ကက်ဆက်ထဲသို့ N'sync အဖွဲ့ရဲ့ စီဒီခတ်ပြားတစ်ချပ် ထည့်ဖွင့်ရန် ကြိုးစားနေရင်း သူမရဲ့ အမူအရာကို မျက်မှောင်ကြီး တစ်ချက်ကြုတ်လျက် လှည့်ကြည့်လေသည်။

“ဖြစ်ပြန်ပြီ . . . သူပဲ”

ကက်ဆက်ထဲက ထွက်လာသည့်သီချင်းက It's gonna be me ... (အဲဒါ . . . ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်) ဆိုတဲ့ သီချင်း။

ကိုနေကတော့ ရယ်သံတွေကို အီတောမသတ်သေးဘဲ သူ့ဧည့်ခန်းထဲက နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာဆက်တီကြီးပေါ်သို့ ပစ်လွဲထိုင်ချကာ ခေါင်းကိုပါ ကုလားထိုင်ရဲ့ လက်တန်းပေါ် အိပ်လွဲချလိုက်သည်။

သူမ၊ ပုံစံက ဒီတိုက်ခန်းဟာ သူမ၊ ပထမဆုံး စ၊ ရောက်ဖူး

တဲ့ သူစိမ်းမောက်များလေးတစ်သက်ရဲ့ တိုက်ခန်းဟူ၍ ဘယ်လိုမှ စိတ်ထဲ ရှိနေပုံမရဘဲ အင်မတန် ပွင့်လင်းလွတ်လပ်နေတော့သည်။

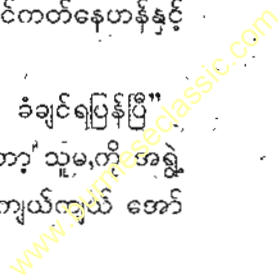
ကြည့်စမ်း . . . သူမ အဲဒီလို အိပ်လွဲချလိုက်တော့ အရင်ဆံပင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်ကာ ဖုံးကွယ်နေသည့် နဖူးပြင်ဝင်းဝင်းလေး ပေါ်လာသည်။ အဲဒီနဖူးပြင်ထက်က ဆံစပ်ဆီမှာ ကကြီးပုံကလေး မပြုပြင်၊ မပြင်ဆင်ရဘဲ အလိုလို ရှိနေတာ။

သူ ငေးကြည့်ခံစားနေခိုက်မှာ အဲဒီကောင်မလေးက သူမဆံပင်တွေကို ကဗျာမဆန်စွာ လက်ဖြင့် ဆွဲဖွယ်လိုက်တော့ သူ ကြည်နူးစိတ်ကူးယဉ်မှုလေး ပျက်သွားရသည်။ တော်တော်စုတ်ပုံတဲ့ ဟာမ၊ လေး . . . ။ လှလှပပ၊ ကို မနေတတ်ဘူး။

“ကဲ . . . ကိုဖြူ . . . ခင်ဗျား ဒီနေ့ပထမဆုံး တေး . . . နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် စကား စ၊ ပြောခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘေးအပေါ် . . . ခင်ဗျား ဘယ်လို မြင်သလဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အမြင်ကို တွန့်တော် သိချင်တယ်၊ ပြောဗျာ . . . တေး . . . ဘယ်လောက် သူတယ်ဆိုတာ၊ သူ့ရဲ့ စကားပြောသံလေးက ဘယ်လောက်ချိုမြိန်ပြီး နူးထောင်ချင်စရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာ . . .”

ဘောဂရဲ့ မျက်နှာက သူမပုံစံကို အမြင်ကတ်နေဟန်နှင့် ခြေထောက်သွားသည်။

“အလကားနေရင်း . . . နားအရသာ ခံချင်ပြန်ပြီ” သူ . . . စိတ်ထဲကနေ အနည်းငယ်တော့ သူမကို အမြဲ နှိုက်ချင်စိတ် ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် သူ ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်



ပြောလိုက်သည်။

“တေးက . . . မင်းနဲ့တော့ တခြားစီပဲ . . . ကိုနေ”

“ဘာဗျ . . .”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . သူက မင်းလို အောက်ကလိအာသံ နဲ့ စကားပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အသံလေးကိုက ကြည်လင် အေးမြပြီး နားထောင်နေတဲ့သူတိုင်း . . . ဟာ (Heart) ထိသွားစေ တဲ့ အသံမျိုး။”

သူမ . . . ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို တဟားဟားနှင့် အော်ပြီးရယ်ရင်း သူမ၊ အိပ်နေသော ဆက်တီဘေး . . . ကြမ်းပြင် တော်ဇောပေါ်မှာ ထိုင်နေသည့် သူ့ဖဲ့ပခုံးကို ဖြန်းခနဲ မြည်အောင် လှမ်းရိုက်သည်။

သူမရဲ့အပြုအမူက သူနှင့် ငယ်ငယ်ကတည်းက လည်ပင်း ဖက် ပေါင်းလာသည့် ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်မျိုး။ တကယ့်ယောက်ျားလေးသာဆိုရင် အခုနေ ငေါက်ခနဲသူ ထပြီး သူမ လည်ပင်းကို ထ၊ ညှစ်လို့ နပမ်းလုံးပစ်လိုက်မိမှာ။

အခုတော့ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်သွားသည့် သူ့လက်မောင်းကို သာ ပွတ်ရင်း သူမကို မကျေမနပ် ပြန်ကြည့်လိုက်ရသည်။

သူမက သူ့ကို ပြန်ရန်တွေ့သည်။

“ခင်ဗျားကြီး . . . နည်းနည်းတော့ အိုဗာဖြစ်တယ်၊ နား ထောင်နေတဲ့သူတိုင်း ဟာထိသွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျား ကြီး ဟာထိသွားတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“ဟာ . . . ထိတယ်လေ၊ ထိလို့ ကိုယ် ပြောနေတာပေါ့။”

မင်းအတ္တက ကိုယ့်ဘဝ

ဒီသင်တန်းမတက်ခင် ငါးရက်ကတည်းက ကိုယ် သူ့ကို စောင့်ကြည့် နေတာလေ။ အဲဒီကတည်းက ကိုယ့်ရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေ တပြုံးပြုံး လှုပ်ခါနေကြပြီ။ တကယ်လှတယ်ကွာ၊ မင်းပြောတာထက်ကို ပိုသေး တယ်။ လှတာထက်စာရင် ကျက်သရေရှိတယ်လို့ဆို ဆိုရမယ်။”

“တယ်စာ . . . တဲ့ ဆို . . . ပါလား။”

ဘောဂပါ ကက်ဆက်နားက ခွာရင်း သူတို့စကားခိုင်းသို့ စိတ်ပါဝင်စားစွာ ရောက်လာသည်။ ကိုနေကတော့ ဆိုဖာဆက်တီ ပေါ် ခေါင်းနောက်ပြန်လှန်ချရင်း သူ ပြောသမျှ အရသာခံ နား ထောင်တော့မည့်ဟန်နှင့် မျက်လုံးတွေ မှိတ်ပြီး ပြုံးနေသည်။

“တကယ် . . . ဘောဂ . . . ရဲ့၊ မင်း မမြင်ဖူးဘူးမို့လား။”

တကယ်နာမည်နဲ့လိုက်တဲ့ ကောင်မလေး၊ ဆံပင်တွေက ခါးကျော် တဲ့အပြင် ဖြောင့်စင်းပြီး နက်မှောင်နေတာပဲ။ ကိုနေ့လို မဟော်ဂနီ ရောင် ဆေးဆိုးထားတဲ့ ဆံပင်ကို ကြွက်ကိုက်ထားတဲ့ပုံမျိုး မဟုတ် ဘူး။ ပြီးတော့ တေး . . . လမ်းလျှောက်တာကလည်း ခြေတစ်လှမ်း ကုဏ္ဍေတစ်သန်းကွာ၊ တကယ်ကို ညင်ညင်သာသာလေး၊ တမင် တကာ အိုက်တင်လုပ်ပြီး ပဲထုတ်လျှောက်နေတဲ့ ခြေလှမ်းမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ရွရွလေး . . . ဖွဖွလေးကွာ၊ ကိုနေ့လို ဘဲသွား၊ သွားတဲ့ လျှောက်ပုံမျိုးနဲ့တော့ တခြားစီပဲ။”

ကိုနေ . . . စူပူပူမျက်နှာနှင့် မျက်လုံးများ ပွင့်လာကာ သူ့လက်မောင်းကို လက်သီးနှင့် ပိတ်ထိုးပြန်သည်။ ဒီငတိမလေး . . . သူ့အသားကို လာထိတာ နှစ်ခါရိုသွားပြီ။

“ဟေ့ . . . လူကြီး . . . ခင်ဗျား တေးအကြောင်းကို ညွှန်း

ချင်သလောက် ညွှန်းဈေး၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ လာ . . . လာ . . . မပုတ်ခတ်နဲ့။”

သူ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားမိရင်း စကားကို ဆက်လိုက်သည်။

“ပြီးတော့ တေး . . . ရဲ့ မျက်နှာလေးကို ဒီနေ့မှ အနီးကပ် မြင်ရတာကွ၊ ငါ အရင်က မိန်းကလေး အချောဆုံး၊ အလှဆုံးဆိုတာ တွေ တွဲခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု တေးနဲ့လောက် စိတ်မလှုပ်ရှား ဖူးဘူး၊ တေးကတော့ . . . တကယ်ကွာ . . . မျက်လုံးလေးတွေက နက်စိုပြီး တောက်နေတာ၊ လှတယ်ဆိုတာထက် သို့မျက်လုံးတွေက အရောင်တစ်ခု ထွက်ကိုထွက်နေတယ်။ ငါ မပြောဟတ်ဘူး၊ အဲ့ဒီ အရောင်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ညှို့ယူဆွဲဆောင်နေတဲ့ အကြည့်မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အိုကွာ . . . သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်ပြီး သူ့စိုက်ကြည့်တာကို ခံလိုက်ရရင် ကိုယ့်အကြောင်းတွေ ကကြီးက . . . အ . . . အထိ သူသိနေပြီလို့ ခံစားရတဲ့ မျက်လုံးမျိုး အဲ့ဒီလို ကြည့်ပုံမျိုး . . .”

“အဲ့ဒီတော့ . . . မင်းဆိုလိုတာက . . .”

ဘောဝက . . . သူပြောနေသမျှကို အဟုတ်ကြီးအထင်နဲ့ တအံ့တဩ ပြန်မေးလေသည်။

“အဲ့ဒီတော့ . . . ငါဆိုလိုတာက . . . ကွာ၊ တေးကို . . . ကိုနေထက် အရင်သာ ငါ စတွေ့ခဲ့ရင် ငါကိုယ်တိုင် ငါ့ရဲ့နှစ်ဆယ် ငါ့ယောက်မြောက် ရည်းစားဖြစ်အောင် အသေအလဲ လိုက်မိမှာပဲ အခုတောင် သူ့ဆီက အခကြေးငွေယူပြီး ဒီအလုပ်ကို လက်ခံမိတာ မှားတယ်လို့ ငါထင်နေပြီ၊ တစ်ပြားမှ မရဘဲနဲ့တောင် ဒီအလုပ်ကို

လိုလိုလားလား ငါလုပ်ချင်နေပြီလေ”

ကိုနေ အိပ်နေရာမှ ငေါက်ခနဲ ထလိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . လူကြီး . . . ကိုဖြူ . . . ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ လောင်းကစားပွဲက သတ်မှတ်ပြီးသား . . . နော်၊ တေးကို သူ့ရဲ့ ထွဋ်ခေါင်မိုးနဲ့ ကွဲအောင်လုပ်ပေးဖို့ပဲ။” လုပ်ရင်း . . . လုပ်ရင်းနဲ့ တေးကို ခင်ဗျား . . . တကယ်ကြိုက်သွား၊ ချစ်သွားလို့ လုံးဝမရဘူး၊ ဒါ . . . ကျွန်တော်ကြိုက်ထားတဲ့ စည်းကမ်းပဲ၊ ခင်ဗျား တေးကို လုံးဝမချစ်ရဘူး၊ ခင်ဗျားတင် မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ တေး . . . ကို တယ်သူမှ မချစ်ရဘူး။”

ကိုနေက လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် တကယ့်ယောက်ျားလေး လို စကားပြောနေရင်းက သူ့ရှေ့သို့ ခုန်ဆင်းလာပြီး သူ့လက် နှစ်ဖက်စလုံးကို အမှတ်မထင် ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ရင်း တောင်းပန်လေ တော့သည်။

“ခင်ဗျားဗျာ . . . ခင်ဗျားလို ရုပ်ရည်မျိုးနဲ့ ဒီထက်မက ချောတဲ့လှတဲ့ကောင်မလေးတွေ ခေါင်းခေါက်ရွေးယူဗျာ၊ တေး ကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါ . . . ကိုဖြူ . . . နော်”

ချောတစ်ခါ၊ ခြောက်တစ်လှည့် အပြောင်းအလဲမြန်မြန် ပြောတက်တဲ့ တေးသံလေးကိုက ရယ်ချင်စရာ။ သနားလည်း သနား ချင်စရာ ကိုယ့်ရဲ့ညီမအရင်းလေးသာဆို နဖူးထိပ်ကိုပဲ နာနာလေး ခေါက်မိမလား။ ပခုံးကနေ တွန်းပြီး ကြမ်းပေါ် လဲအောင်ပဲ လှဲချ ပစ်လိုက်ရမလား . . . တစ်ခုပဲ။

သူ့လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို တအားတင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားတဲ့

သူမရဲ့ လက်ချောင်းတွေကိုလည်း အခုထိ မရှုပ်သိမ်းသေးဘူး။
ဒါ . . . တတိယ အကြိမ်ပဲ။ သူ့အသားကို သူမ ထိတာ။

ချက်ချင်း သူမရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို သူ အရိုးသား၊ အဖြူ
စင်ဆုံး ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

“မင်းဆီကို တေး . . . ပြန်လာစေရမယ်လို့ ကိုယ် ကတိ
ပေးတယ် ကိုနေ”

သူ့စကားကြောင့် ဘောဂက အံ့အားသင့် မျက်ဝန်းများနှင့်
သူ့မျက်နှာကို လှမ်းအကဲခတ်နေသည်။ သူ့စကားတွေထဲက တစ်စုံ
တစ်ခုကို ဘောဂ၊ ရသွားဟန်ရှိသည်။ သူ့မျက်နှာကို ဘယ်သူမှ
မပြရဲစွာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပစ်လိုက်၏။

အဲဒီကတိတစ်ခုကို သူမဆီမှာ ဘာကြောင့် သူ အလွယ်
တကူ ပေးပစ်လိုက်မိသလဲဆိုတာလည်း သူ့ကိုယ်သူ မသိချင်။ မသိ
ချင်တော့။

N' sync အဖွဲ့ရဲ့ သီချင်းသံလေး . . . သူတိုက်ခန်းထဲမှာ
လွင့်ပျံနေသည်။ သူမရဲ့ ကျေနပ်စွာ ရယ်မောသံလေးကို သူကြား
သည်။ သူ ပျော်ရွှင်သွားပါသည်။

“Your might 've been hurt babe ...”

မင်း . . . တကယ်ကို နာကျင်ခဲ့မှာပါ . . .

“That 've seen them all come and go..”

သူတို့အားလုံး မင်းဘဝထဲ ဝင်လာပြီး ပြန်ထွက်သွားတာ
မင်းမြင်ခဲ့ပြီပဲ . . .

“I remember you told m ...”

That it made you believe in ...

No man no cry ...”

မင်းပြောခဲ့တာ ကိုယ်မှတ်မိပါတယ်။ အဲဒီအဖြစ်တွေက
မင်းကို . . . မငိုတတ်တဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ . . . မရှိဘူးလို့ ယုံကြည်
သွားစေတဲ့ အဖြစ်မျိုး . . . လေ . . .။

သူမက သီချင်းသံအတိုင်း levi 's ဂျင်းဘောင်းဘီပြာနုနု
လေးဝတ်ထားသည့် ခြေထောက်တွေကို စည်းချက်လှုပ်နေရင်း
သူ့ကို မကြည့်ဘဲ လှမ်းအော်သည်။

“ကိုဖြူ . . . ခင်ဗျား . . . နေ့တိုင်း တေး . . . နဲ့ သွားပြီး
ပြောဖြစ်ကြတဲ့ စကားတွေ၊ ပြီးတော့ တိုးတက်လာမယ့် အခြေအနေ
တွေ ကျွန်တော့်ဆီ . . . မှန်မှန်သတင်းပို့ရမယ်နော်၊ အဲဒါလည်း
ဒီလူလောင်းကစားပွဲရဲ့ စည်းကမ်းချက်ထဲမှာ ပါတယ်”

သူ . . . ခေါင်းလည်း မညိတ်မိ။ ခေါင်းလည်း မခါမိဘဲ
နေရာတွင် သေဆုံးနေသလို ငေးငိုင်နေမိ၏။ သို့ပေမယ့် သူမ
. . . ပြောသည့်အတိုင်း သူ လိုက်လုပ်ပေးလိမ့်မည်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်
သူ သိနေပြန်သည်။

မင်း . . . အလိုကျအတိုင်းပဲပေါ့ကွာ။ မင်းအလိုကျ
. . . ကိုယ့်ဘဝ ဖြစ်ရမှာပေါ့။



“ဆရာမ . . . ဆော့နီးပါ ဆရာမ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့လည် ဗလာစာအုပ် ယူခဲ့ဖို့ မေ့ကျန်ခဲ့ပြန်ပြီ၊ အဲ့ဒါ . . .”

နောက်တစ်ရက်မှာလည်း သူ လုပ်ဇာတ် ထပ်ထွင်ပြ သည်။ အမှန်တော့ သူမရဲ့သည်းခံစိတ်တွေကို သူ သွားဆွေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အဲ့ဒါမှ သူမ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒေါသထွက်လာမည်။ အပေါ် ငြူစူစိတ်တိုကာ အောင်ဟစ်မာန်မဲလိမ့်မည်။ အဲ့ဒီအချိန် သူက သနားစရာ မျက်နှာကလေးနဲ့ ပြန်တောင်းပန်မည်။ ဒီလို သူမရဲ့ အာရုံစိုက်မှုကို ရလာအောင် သူ လုပ်မည်။

သို့ပေမယ့် အဲ့ဒီအကြံအစည်တွေက တေးကဗျာနဲ့ အံ့မဝင် လွဲချော်ပြန်လေသည်။

သူမ မျက်နှာ ရှုတည်တည်နဲ့ သူ့စားပွဲနား လာရပ်သည် ပြောတဲ့စကားသံကတော့ ဘယ်လိုမှ ဒေါသသံ မပါ။ တည်ငြိ အေးဆေးသည်။

“အခု . . . မြေညီထပ်ကို ဆင်းပြီး စတေရှင်နရီဆိုင် တစ် ခုမှာ ဗလာစာအုပ် သွားဝယ်လိုက်ပါလား၊ ငါးမိနစ်တောင် မကြာ ပါဘူး၊ ကျွန်မ သင်ခန်းစာတွေ စုမသင်သေးဘဲ ရှင့်ကို စောင့်မယ်။ သူ ပြန်ဖြေမယ့် စကားတောင် မစောင့်။ သူမက ချာခ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ့မှာသာ ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ်မို့ သင်တ ခန်းထဲက ပြန်ထွက်ကာ အောက်ထပ်သို့ မျက်နှာစူစူပွပွနှင့် ပြ ဆင်းပြေးလာရသည်။

ဗလာစာအုပ်တွေက သူ့ကားထဲမှာ သုံးလေးအုပ်။ ဘယ်မှ ပြေးဝယ်စရာ မလို။ ဒုက္ခ . . . ဒုက္ခ။ သူမကို ချဉ်းကပ်ရမည့် အလုပ်က သူ ထင်သလောက် မလွယ်။

သူမအကြည့်တွေက ရိုးရှင်းသည်။ သူမစကားတွေက ပြတ်သားသည်။

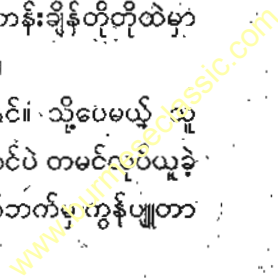
အလွယ်တကူနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် လိမ်း သိုင်လာနိုင်မည့် အခြေအနေ လုံးဝ မတွေ့။

သင်တန်းဒုတိယနေ့မှာလည်း သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်များနဲ့ သာ အချိန်ကုန်သွားသည်။ သူမနဲ့ သူ့အကြားမှာ ကွန်ပျူတာသင် တန်းဆရာမနဲ့ သင်တန်းသားတစ်ယောက်ပုံစံထက် ဘယ်လိုမှ မပို ခဲ့။

သူမ ဝိုက်ဘုတ်ရှေ့မှာ ရပ်ရင်း စာတွေသင်နေတုန်း သူ့မှာ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားသည့်ဟန်နဲ့ နစ်မျော ငေးကြည့်ခဲ့ရတာလည်း အလကား။

သူမအကြည့်တွေက သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ သာမန်ကာလှုံ ကာ ဖြတ်ပြေးသွားရုံ။ သူ့မျက်လုံးတွေကို သူမရဲ့မျက်နှာလေးကို အလွန်စွဲလမ်းမြတ်နိုးသွားမိတဲ့ အကြည့်မျိုး ပုံဖမ်းထားတာလည်း သူမ မမြင်။ သင်ခန်းစာတွေပြီးအောင် သင်တန်းချိန်တိုတိုထဲမှာ ဘက်သုတ်ရိုက်ပြီး သင်ဖို့ပဲ ကြိုးစားနေသည်။

နောက်ရက်တွေမှာလည်း ဤသို့နှင့်နှင့်။ သို့ပေမယ့် သူ တစ်ခု ကံကောင်းသည်။ (ဒီလို ကံကောင်းအောင်ပဲ တမင်လုပ်ယူခဲ့ ဘာ)။ သူထိုင်ရာ အလယ်လူသွားလမ်း၏ ဘယ်ဘက်မှ ကွန်ပျူတာ



ခြောက်လုံးကို သူမ အနီးကပ်သင်ပေးရန် တာဝန်ယူရသည်။ ဘယ်ဘက်အခြမ်းမှာသာ သူမ သင်ကြားပြသကြောင်း သူ ကြိုညှိအောင်ပဲ သင်တန်းမစခင်ကတည်းက ချောင်းကြည့်ထားရတာလေ။

ညာဘက်အခြမ်းက ဆရာတစ်ယောက်ကိုး။ သည်တော့ ကွန်ပျူတာစက်နှင့်အတူ အနီးကပ် သင်ကြားပေးရသည့်အခါမျိုးမှာ သူမက သင်တန်းသားများနှင့် နီးကပ်စွာ ဘေးချင်းကပ်လျက် ထိုင်ပြီး ကွန်ပျူတာဖန်သားပြင်တို့ ကြည့်၍ သင်တတ်သည်။ သူ့ဘက်အခြမ်းက သင်တန်းသားတွေကို သူမ ဒီလိုပဲ သင်လာသလို သူ့အလှည့်မှာလည်း သူ့ဘေးကပ်လျက်မှာ လာထိုင်၍ သင်ပါသည်။

သူမကတော့ သူ့စိတ်ထဲက လှုပ်ရှားခုန်ပေါက်စွာ သူမနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုရအောင် အင်မတန် ပါးနပ်စွာ ကြံစည်နေခဲ့ရလုံးဝ ခိပ်မိသိရှိပုံမရဘဲ သူ့ဘေးမှာ ခပ်အေးအေး လာထိုင်သည်။

သူ့လုပ်ထားသည့် သင်ခန်းစာတွေကို စစ်သည်။ သူ့ရှေ့မှာပဲ သူ့ကို (Word) ထဲဝင်ခိုင်း၍ စာတွေ ရိုက်ပြခိုင်းသည်။

သူက သူမကို သူ့အနားမှာ ခပ်ကြာကြာထိုင်စေလိုသလို ရည်ရွယ်ချက်နှင့် သင်ခန်းစာကို အမှားတွေချည်း လုပ်ထားသည်။ သူမက စိတ်ရှည်လက်ရှည် အမှားပြင်ပေးသည်။ စာစီစာရိုက်လျှင်တော့မှ သူက လက်ကွက်တွေကို တမင်တကာ အမှားတွေလုပ်ပြီး (Keyboard) ပေါ်မှာ ဖြစ်သလိုရိုက်တော့ သူမ၊ စိတ်တိုလာသည်။

“ကော်ပီလုပ်တာ၊ ပေ့စ် (Paste) လုပ်တာ ဒီတူးလ်စ်ဆာ

Tools bar) က ရှော့ကပ် (Short Cut) တွေနဲ့ လုပ်လို့ရတယ်လေ၊ ဘာလို့ . . . အဲဒီအက်ဒစ် (Edit) ထဲဝင်ပြီး ပြန်၊ ပြန်လုပ်နေတာလဲ၊ အဲဒီလိုသာ လုပ်နေရင် ဒီတစ်မျက်နှာက ပြီးပါတော့မလား”

သူမက ခပ်မာမာလေသံနဲ့ စဟောက်သည်။

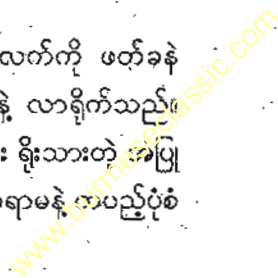
“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

သူက အင်မတန်ရိုက်ရှိုးလိုက်နာသည့် တပည့်တစ်ယောက်ပုံနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြကာ အမှားတွေ ပြင်သည်။ သူမကို ဆရာမ . . . ဆရာမနဲ့ ပစ်၊ ပစ်ခေါ်နေတာလည်း သူမဘက်က ဘယ်လိုမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပုံမရ။

သူ့လို ချောမောလှပသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဒီလောက် နီးကပ်စွာ ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်လျက် စကားပြောရတာကို သည်း စိတ်လှုပ်ရှားပုံမျိုး အလျဉ်းမရှိ။ သူ့ကသာ သူမအနားကို ချီးကပ်တိုင်း သင်းယုံ့လာသည့် သနပ်ခါးရနံ့သင်းသင်းလေးကို အနည်းငယ် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားချင်နေပြန်သည်။

“ဟောကြည့် . . . ရစ်မ် (Shift) ကို လက်သန်းနဲ့ ဖိပြီး အဲဒီက . . . (Q) တို့၊ ဒဗလျူ (W) တို့ကို လက်ခလယ်၊ လက်ညှိုးနဲ့ သွားရိုက်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီညာဘက်လက်ကြီးက သွား၊ သွားရိုက်နေတာလဲ၊ က . . .”

သူမက ပြောပြောဆိုဆို သူ့ညာဘက်လက်ကို ဖတ်ခနဲ အသံမြည်အောင် သူမ၊ လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ လာရိုက်သည်။ ကြည့်စမ်း . . . ဘယ်လောက်ရဲတင်းပြီး ရိုးသားတဲ့ အပြုအမူလဲ။ သူနှင့် သူမရဲ့ဆက်ဆံရေးကို တကယ့်ဆရာမနဲ့ တပည့်ပုံစံ



ဖမ်းထားတာ။ ဒီကကောင်က အဲဒီတေးကဗျာဆိုတဲ့ မဒီလေးကို အကြီးအကျယ်ဆုံး ပစ်မှားဖို့ ကြံစည်နေတာ မသိရောထင်။

သူက ကွန်ပျူတာရိုက်နေရင်းနဲ့ အဲဒီလို အမှားတွေ လုပ်တိုင်း သူမက စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နဲ့ သူ့ညာဘက်လက်ဖခိုးပေါ်ဖတ်ခနဲ အဲဒီလို လာ၊ လာရိုက်ပ... သည်။ အဲဒီလို အပြုအမူလေးတွေ ရှိတတ်မှန်း သိလို့လည်း သူက ကွန်ပျူတာကို (System Course) အထိ တတ်ထားပြီးပေမယ့် မတတ်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ ခဏခဏ မှားပြနေရသည်။

“လုပ်ပြန်ပြီ . . . ဒီညာဘက်လက်က . . .”

* ဖတ်ခနဲ အသံမြည်သွားပြန်သည်။

“ကီးဘုတ်ကို ညာဘက်လက်အတွက်သတ်သတ်၊ ဘယ်ဘက်လက်အတွက်သတ်သတ် ခလုတ်တွေ ခွဲထားတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျော်၊ ကျော် ရိုက်နေတာလဲ၊ ဒီသင်ခန်းစာက နှစ်ရက်ရှိပြီ လုပ်နေတာ၊ ခုထိ လက်ကွက်က အသားမကျသေးဘူး၊ ပြန်ရိုက် . . . အဲဒီအပိုဒ်ကို . . .”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့နည်းဗျူဟာက အနည်းငယ်တော့ အောင်မြင်မှု ရသည်။ ကွန်ပျူတာသင်တန်းသားတွေထဲမှာ သူ့ကို သူများတွေထက် ဉာဏ်ထုံထိုင်းတာ၊ လေးပင်သော တပည့်အဖြစ် သူမသတ်မှတ်သွားပုံ ရပြီ . . . ။ နေ့တိုင်း၊ နေ့တိုင်း သူ့ကို အချိန်ပိုပေး၍ သင်ပေးလာသည်။

“မြန်မြန်လုပ်ပါ . . . ဟိုမှာ သူ့များတကာတွေ အိပ်စစ်လ် (Excel) တက်ကုန်ပြီ၊ ဒီမှာ ရှင်က ဖိုင်လ် (File) ကူးတာ၊ ပြောင်းတာ

ဘင် လုံးချာလည်လိုက်နေတာပဲ၊ ပြောနေတုန်း သေချာနားထောင်ထား။ မရှင်းတာရှိရင် ချက်ချင်းမေး”

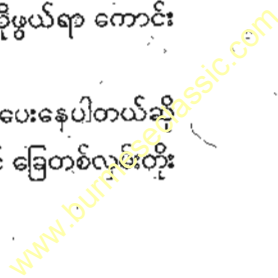
သူ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း သူမ၏ သင်ခန်းစာတွေကို မနည်းအာရုံစိုက်သင်ယူနေရသည့်ပုံစံမျိုး ဖမ်းကာ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်နေရသည်။ အဲဒီလိုနဲ့ သူမနဲ့ သူ ရင်းနှီးမှုတွေ တစ်စထက်တစ်စ လာအောင် သူ ဖန်တီးယူပစ်လိုက်သည်။

တစ်ရက်မှာတော့ သင်တန်းပြီးဆုံးလို့ သင်တန်းသားတွေ ချိတ်ခွာစပြုချိန်မှာ သူမအနားသို့ သူ တမင်သွားရပ်ကာ စကားစတင်၍ သက်သက်လုပ်ဇာတ်ထွင်ရပြန်သည်။

“ဆရာမ . . . ဆရာမကို ကျွန်တော် အရမ်းတောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်၊ ဆရာမရဲ့ တပည့်တွေထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ တော်တော် ညည်းကောင်ပါ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်လို ထုံထုံ ထိုင်းထုံကောင်ကို သင်ရတဲ့အတွက် ဆရာမလည်း တော်တော်စိတ်ရှည်ရှည်ထားရမယ်နော်၊ ကျွန်တော့်ကို သင်ရလို့ တော်တော်ပျက်နေပြီလား မသိဘူး”

သူမက သူ့စကားကြောင့် မဲ့ပြုံးလေးတစ်ချက် ပြုံးကာ နှုတ်လုံးတွေ ထောင့်ကပ်၍ မော့ကြည့်သည်။ အဲဒီ မဲ့ပြုံးလေးက သူ့ကိုစိတ်ကုန်တဲ့ ပုံစံမျိုး မဟုတ်။ ရင်းနှီးနှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းကောင်း အပြုံးမျိုး။

သူ့ရဲ့ ညည်းဖျင်းမှုကို စိတ်ရှည်ရှည် သည်းခံပေးနေပါတယ်ဆို အပြုံးမျိုး။ သူ အားတက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေတစ်လှမ်းတိုး နေရာကို ပြောချလိုက်သည်။



“ကျွန်တော့်ကို သင်ရတာ ဆရာမ စိတ်ကုန်နေပြီဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီသင်တန်းက ထွက်လိုက်ပါတော့မယ်၊ အိမ်က ကွန်ပျူတာနဲ့ပဲ ဆရာခေါ်ပြီး ကျွန်တော် သင်လိုက်တော့မယ်၊ ကျွန်တော့်လိုလူမျိုးက အဲဒီလို အချိန်များများယူပြီး သင်မှ ရှမှာပါ။ ဒီမှာဆိုရင် အများနဲ့ ရောသင်ရတော့ ကျွန်တော် အတတ်နှေးနေရင် ဆရာမလည်း အချိန်ပိုကုန်တယ်၊ တခြားလူတွေလည်း အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပါတယ်”

“အို . . . ဘာလို့ ထွက်ရမှာလဲ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမ့ဆီက ချက်ချင်းတုံ့ပြန်၍ ငြင်းဆန်သံ ထွက်လာသည်။ သူ ဝမ်းသာသွား၏။ အဲဒါ . . . သူမ့ဆီက ပုံစံဆုံး ထွက်လာတဲ့ သံယောဇဉ်စကား အစ၊ အနလေးတစ်ခု မဟုတ်လား။

သူက အဲဒီလို ထင်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ အဲဒီလို မဟုတ်ပါ။ သူမ့ရဲ့ အကြောင်းပြချက်စကားက သူ့ရင်ဝတ်ဆောင်ကန်သလို ဖြစ်နေ၏။

“ဘာလို့ ထွက်ရမှာလဲ . . . သင်တန်း စတက်ကတည်းက ဒီသင်တန်းကြေး ပိုက်ဆံ ရှင်တို့ အကုန်ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပေးထားပြီး သားဥစ္စာ၊ အခုနေ ထွက်သွားရင် ရှင် နာတာပေါ့၊ သင်တန်းပြီးနောက်ထပ် တစ်လခွဲလောက် လိုသေးတာ၊ ရှင် ဆက်တက်ပါ။ သူမ့ရဲ့စကားကို သူ့အလိုမကျစွာ ငြင်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ . . . ”

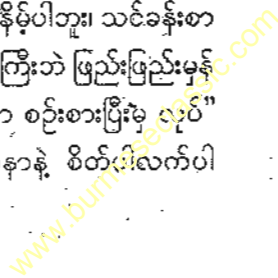
“ဒါပေမဲ့တွေ . . . ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ရှင်ကို ဘယ်သူက စိတ်ကုန်တယ်ပြောနေလို့လဲ၊ သင်တန်းမှာ ဆက်တက်ပါ။ တတ်အောင် သင်ပေးရမယ့်တာဝန်က ကျွန်မတို့တာဝန်၊ ဒီမှာ . . . ရှင်ထက်ပိုပြီး သင်ရခက်တဲ့၊ အတတ်နှေးတဲ့သူတွေ ကျွန်မ သင်လာတာ အယောက်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး၊ ဒီလောက်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျ မလွယ်စမ်းပါနဲ့”

သူမ့ရဲ့အားပေးစကားကြောင့် တကယ့်ကို အားတက်လာသည့်ဟန်နှင့် မျက်လုံးတွေကို တောက်ပဝင်းလက်သွားအောင် သူပြုပြင်လိုက်ရင်း တမင်ကို ထစ်ဝေါ့နေသည့် စကားတစ်ခွန်း လုပ်ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာမကို . . . ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော် . . . အရမ်းအားနာ . . . ”

“အားနာစရာ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ဘက်က ပြင်ဆင်ရမယ့် အရာတစ်ခုတော့ ကျွန်မ ပြောပြမယ်၊ ရှင်က အလုပ်တစ်ခု လုပ်ရင် သေသေချာချာ ဂရုတစိုက် မစဉ်းစားဘဲ အလောတကြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်ပစ်တတ်တယ်၊ စိတ်အပြောင်းအလဲ သိပ်မြန်တယ်၊ အဲဒီလို မစဉ်းစား၊ မချင့်ချိန်ဘဲ လုပ်တော့ အမှားများတာပေါ့၊ ရှင်က ကျွန်မ သိရသလောက် အိုင်ကျူ သိပ်မနိမ့်ပါဘူး၊ သင်ခန်းစာတွေကို လုပ်တဲ့အခါ လေ့ကျင့်တဲ့အခါ လောမကြီးဘဲ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လုပ်ရင် မမှားနိုင်ဘူးပေါ့၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်”

သူမ့ရဲ့ ပုံစံက တကယ့်ကို စေတနာနဲ့ စိတ်ပါလက်ပါ အကြံပြုပေးနေတဲ့ဟန်။



သူ ကျေနပ်သွားပါသည်။ ကျေနပ်နပ်နပ်ကြီးလည်း ပြုံးရယ်ပစ်လိုက်သည်။

သူမက အကြည့်စူးစူးတစ်ချက် သူ့မျက်ဝန်းထဲ စိုက်ကြည့်ရင်း ထပ်ပြောသေး၏။

“ကျွန်မအကြံပေးတာ အခု ဒီသင်တန်းအတွက်တင် မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက်ပါ . . . ပါတယ်။ ဘယ်အရာမဆို မလုပ်ခင် သေသေချာချာ အရင်စဉ်းစား . . . ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုမှ လုပ်ပါ။ အပြောင်းအလဲ မမြန်ပါနဲ့”

အို . . . အဲဒီလို ဂရုတစိုက် အကြည့်တွေနဲ့ စေတနာပါလှတဲ့ စကားတွေကို ပြောပေးတဲ့ ဒီလိုမိန်းမချောပေးတစ်ဦးဟာ သူ့ရဲ့ သိပ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့။ ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်သူအစစ်အမှန်သာဆို ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်လိမ့်မလဲ။

ဒီတစ်ခါတော့ ဟန်လုပ်သရုပ်ဆောင်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ သူမကို ရင်ထဲကရိုတဲ့အတိုင်း ပြောပြလိုက်မိပါသည်။

“ဆရာမ . . . ကို ကျွန်တော် သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး . . . တကယ်ပါ။ တကယ် ကျေးဇူးတင်တာပါ။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာလေ . . .”

သူ စကားကို တမင် ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာလေ . . . ဆရာမလို ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမပြုပြင်ပေးမယ့်လူ တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ဘူး . . . ဆရာမရယ်။ အခုမှ ဒီလိုစကားကို ကျွန်တော် စကြားရလို့ ကျွန်တော် အရမ်း ကျေးဇူး

တင်တာပါ”

သူမမျက်လုံးများ စိတ်ဝင်တစားဟန်နှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်၍ မေးလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ . . . ဘာဖြစ်လို့ . . . တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့တာလဲ။ ရှင်မိဘတွေရော . . .”

သူ . . . သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူတို့က အဝေးမှာ၊ နှစ်ယောက်စလုံး ယူအက်စ်မှာ၊ ကျွန်တော် ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်းလောက်ကတည်းက ထွက်သွားကြတာလေ။ ကျွန်တော်က အဘိုးအဘွားနဲ့ နေခဲ့ရတာ၊ အခုတော့ အဘိုးချော အဘွားရော ဆုံးသွားကြပါပြီ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပေါ့”

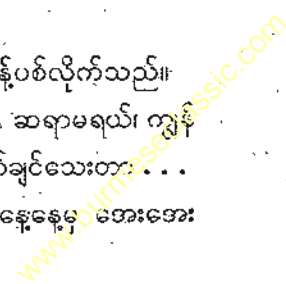
“ရှင်မိဘတွေဆီ ရှင် လိုက်မသွားဘူးလား”

သူ . . . သူမ စကားကို ချက်ချင်း မဖြေမိဘဲ အကြည့်ကို ဆွဲပစ်လိုက်သည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေး မှုတ်ထုတ် ဆိုက်ပြီးမှ . . .

“ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ခေါ်နေတာတော့ ကြာပါပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေး၊ ငါးနှစ် . . . အဘိုးအဘွားတွေ မရှိတော့ကတည်းကပေါ့။ ဒီပေမဲ့ . . . ဆရာမရယ် . . .”

သူ့စကားကိုသူ တမင်တကာ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်သည်။

“အကြောင်းကြောင်းကြောင့်ပေါ့ . . . ဆရာမရယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ဆီ မလိုက်ဖြစ်သေးတာ . . . မလိုက်ချင်သေးတာ . . . ဒီအကြောင်းတွေ ဆရာမကို ကျွန်တော် တစ်နေ့နေမှ အေးအေး



ဆေးဆေး ပြောပြပါမယ်။ ဆရာမလည်း နားထောင်ချင်တယ် ဆိုရင်ပေါ့... အဲဒီအကြောင်းတွေကြားရင် ဆရာမ စိတ်ညစ်သွား မှာ၊ အခုတော့ နားမထောင်ချင်ပါနဲ့ဦး။ ကျွန်တော်လည်း မပြောချင် သေးဘူး။ တစ်နေ့နေ့ပေါ့... ဆရာမ၊ အခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး။”

သူမ၏ တုံ့ပြန်စကားကို မစောင့်ဘဲ သူ နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာလိုက်သည်။ သူမကတော့ ပဟေဠိမျက်ဝန်းများနှင့် သူ့ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အဲဒီနေ့က သူ ပြောခဲ့တာတွေနဲ့ ပတ်သက်၍ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်ကျေနပ်သွားသည်။ တာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ၏ စိတ်ဝင်စား ဂရုစိုက် မှုကို သူ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရရှိလိုက်ပြီ။ တကယ်တော့... အဲဒါ သူ တတ်စွမ်းသည့် ပညာတွေထဲက တစ်ခု။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို စကားပြောသည့်အခါ အမြဲတမ်း ကိုယ့်ဘက်မှာ တစ်ကွက် ချန်ထားပါ။ သူတို့ စိတ်ဝင်စား သိလိုသည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုခု ကိုယ့်ဆီမှာ အမြဲတမ်း ရှိနေပါစေ။ အဲဒါ ယောက်ျားများ၏ ပါးနပ်စွာ ဆွဲဆောင်နိုင်မှုတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။



“ဟော့တော်... အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

ကွန်ပျူတာသင်တန်း ခန်းမပေါက်ဝမှာသူ ရပ်၊ ရပ်ချင်း သူမကတော့ သူ့ပုံကိုတွေ့ပြီး အော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဲဒီတုန်း က သင်တန်းခန်းထဲမှာသင်တန်းသားတွေ သိပ်မရောက်ကြသေး။

သူမက သူ့နားသို့ လျှောက်လာပြီး ခန်းမတံခါးဝမှာ ပိတ် ရပ်ရင်း သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ထပ်ပြော သည်။

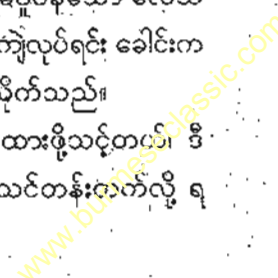
“တစ်ကိုယ်လုံးကို ရွဲနေတာပဲ”

အဲဒီနေ့က မိုးလင်းတာနဲ့ မိုးက သဲကြီးမဲကြီးရွာချသည်။ တိတ်သည့်အချိန်ကို မရှိ။ ခဏ စဲလိုက်... ပြန်၍ သဲသမြဲရွာချ လိုက်နှင့်။ အပြုံးကြီးကြီး ရွာနေသော မိုးစက်များကိုကြည့်၍ ပြုံးဖွေး တစ်ယောက်အကြကောင်းတစ်ခု ရသွားပြန်သည်။

ကွန်ပျူတာသင်တန်းဆီကို ခပ်စောစော ထွက်လာလိုက် ပြီး သင်တန်းရုံရာသို့ မသွားခင် လမ်းမခွဲမှာ ထီးမပါဘဲ တစ် ကိုယ်လုံး ရွဲစိုနေအောင်ကို ငါးမိနစ်လောက် လမ်းသလားပစ်လိုက် သည်။ ပြီးတော့မှ သင်တန်းရုံရာ ပထမထပ်သို့ တက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အကြံအစည် အောင်မြင်သည်။

သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း သူ့မဆီက စိုးရိမ်ပူပန်သော လေသံ နှင့် အကြည့်ကို သူ ရရှိလိုက်သည်။ သူ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း ခေါင်းက ဆံပင်ရှည်တွေကို ရေခြောက်အောင် ခါနေလိုက်သည်။

“အခုလို မိုးတွင်းကြီးမှာ ထီးဆောင်ထားဖို့သင့်တယ်။ ဒီ လောက်စိုရွဲနေတော့ ရှင်... ဘယ်လိုလုပ် သင်တန်းတက်လို့ ရ ဦးမှာလဲ”



သူ ပြုံးလိုက်သည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဆရာမ၊ ကျွန်တော်က မချမ်းတတ်ပါဘူး။
ငယ်ငယ်ကတည်းက မိုးရေထဲ ရေချိုးလာတဲ့ကောင်”

“သူမ မျက်မှောင်တွေကြုတ်သွားသည်။

“ရှင်အတွက် ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီသင်တန်းက
ကွန်ပျူတာစက်တွေ ရေစိုကုန်မှာ စိုးလို့ ပြောနေတာ၊ ပြီးတော့ ဒီ
သင်တန်းခန်းက အဲကွန်း (Air Con) ခန်း၊ ခင်းထားတဲ့ ကော်ဇော်
တွေက ရေစိုရင် တော်တော်နဲ့ ခြောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ စက်တွေ
လည်း မွှါ့စ်စုချာ (Moisture) ထိမယ်၊ ဒီတော့ ဒီနေ့သင်တန်းကို
ရှင် တက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ အိမ်သာ ပြန်လိုက်တော့”

သူ တော်တော်စိတ်တိုသွားသည်။ ကြည့်စမ်း . . . ဘယ်
လောက်မာရေကျောရေ နိုင်လိုက်တဲ့ မိန်းမလဲ။ သူ့အပေါ် နည်းနည်း
လေးမှ သနားစိုးရိမ်ပုံလေးတောင် မပြ။ အင်မတန် အကြင်နာ
တရား ကင်းမဲ့ပါလား။

တေးကဗျာ . . . မင်းကို ချဉ်းကပ်ရတဲ့အလုပ်ကလည်း
မလွယ်သေးပါလား။ သူ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အတင်းထပ်ပြောပစ်လိုက်
မိသည်။

“ကျွန်တော် . . . အိမ်မပြန်ချင်ဘူး၊ ဒီနေ့ သင်တန်းကို
မဖျက်ချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီတစ်ရက် ဖျက်ရုံနဲ့ ဘာမှဖြစ်မသွားဘူး”

“မဟုတ်ဘူး . . . ဆရာမ၊ ကျွန်တော်က သူများတွေထက်
အတတ်နှေးနေတာ၊ ဒီတစ်ရက်စာ . . . သင်တန်းလွတ်သွားရင်

သူများထက် ပိုနောက်ကျနေမှာပေါ့၊ နောက်နေ့ကျ ဘာမှနားမလည်
ဘဲ ဖြစ်မှာ စိုးလို့ . . . ဒီနေ့ကို . . .”

သူမက သူ့စကားတွေကို ဖြတ်ပြောလေသည်။

“ကဲပါ . . . ဘာမှ ပြောမနေနဲ့၊ ဒီနေ့တော့ ရှင် မတက်နဲ့၊
ဒီနေ့အစား ကျွန်မ . . . ရှင်ကို တနင်္ဂနွေ ဒီသင်တန်းချိန်ပြီးရင်
တစ်နာရီသတ်သတ် အချိန်ပိုထပ်သင်ပေးမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ . . .”

“တကယ် . . .”

ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ သူ့နှုတ်ဖျားက လွတ်ခနဲ ထွက်သွား
သည်။ မှန်သွားပြီ . . . မိုးရေထဲ ငါးမိနစ်လောက် လမ်းသလားခဲ့တာ
မှန်သွားပြီ။

သူမက ထုံးစံအတိုင်း မဲ့ပြုံးလေးနှင့် မျက်စောင်းထိုးကာ
သူ့ရှေ့က လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူကတော့ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို
ခေါင်းပေါ် ကျော်မြှောက်၍ ဝမ်းသာအားရ ဟန်လုပ်ပြကာ လှေကား
မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ . . . တစ်နာရီ အချိန်ပို . . . ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ကံဇာတာ တက်လာပြီ။



“ဆရာမကို ကျွန်တော် အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကျွန်

တော့်ကို အချိန်ပို ထပ်သင်ပေးနေရလို့ ထမင်းစားချိန်တောင် လွန် သွားပြီ ဆရာမ၊ ဆရာမကို ကျွန်တော် နေ့လယ်စာတစ်ခွဲခု လိုက် ကျွေးပါရစေ . . .”

တနင်္ဂနွေနေ့ အချိန်ပိုတစ်နာရီ ထပ်သင်ပေးအပြီးမှာ သူ့ သွေးတိုးစမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမက သူမ၏ စာရွက်စာတမ်းများ၊ ဖိုင်တွဲများကို စုထပ်ကောက်သိမ်းနေရင်း သူ့ကို မော့မကြည့်ဘဲ ဖြေသည်။

“ကျွန်မမှာ ထမင်းဘူး ပါ၊ပါတယ်”

သူမ၏ လေသံက အနည်းငယ် ပြတ်ကျောင်းတောင်းနိုင် သည်။ သူ့ရဲ့အကြည့် အပြုံးတွေကို အကဲခတ်ရုံနှင့် သူ . . . ဘယ်လို ခြေလှမ်းမျိုး လှမ်းတော့မယ်ဆိုတာ သူမ မသိရလောက်အောင် တော့ မည့်ဖျင်းတန်ကောင်းပါဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ခြေလှမ်းတွေကို မရမက တားဆီးပိတ်ပင် မှီ သူမကတော့ ဆုံးဖြတ်ထားပုံရသည်။ သူမဆီက ကြားရသမျှတွေ သည် အငြင်းစကားချည်း။

အင်းပေါလေ . . . သာမန်ယောက်ျားတစ်ယောက်သာ

ဆိုလျှင် သူမ၏ ငြင်းပယ်မှုတွေကြောင့် တပ်ခေါက်ပြန်ချင်ပြန်သွား နိုင်သည်။ သို့ပေမယ့် သူ့က . . . ဖြူဖွေး . . . လေ။

“ထမင်းဘူးပါပေမယ့် ဆရာမရယ် . . . ဒီကွန်ပျူတာခရီး

ထဲမှာ စားဖို့ အဆင်မပြေပါဘူး။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ ဆရာ လိုက်စားပါ။ အအေးလေး . . . ဘာလေးလည်း သောက်ရတာပဲ လာပါ . . . ဆရာမ၊ ဆရာမကို . . . ကျွန်တော် တစ်ခုခု ကျွေး

တံ့ပြန်ချင်နေလို့ပါ”

“မလို့ပါဘူး . . . ကျွန်မက ကျွန်မကတိအတိုင်း ရှင် တစ်

နက် သင်တန်းဖျက်ရတာအတွက် အချိန်ပို သင်ပေးတာ၊ ပြီးတော့ သင်နဲ့ စားသောက်ဆိုင် လိုက်ထိုင်ဖို့လည်း ကျွန်မမှာ အချိန်ပို မရှိဘူး။ အခုကို စမ်းချောင်းက ကျွန်မရဲ့ နောက်ထပ်အလုပ်ကို သွားဖို့ နောက်ကျနေပြီ၊ ထမင်းဘူးကို ဟိုကျမှ အလုပ်လုပ်ရင်း ဖွင့်စား တော့မှာ”

“ဆရာမကတော့ . . . လုပ်ပြီး အဲဒါဆိုလည်း စမ်းချောင်း

ကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါရစေ၊ ဒါတော့ ခွင့်ပြုပါ ဆရာမရယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အပန်းမကြီးပါဘူး။”

သူ့ရဲ့ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောပုံကြောင့် သူမမျက်နှာ

အနည်းငယ်ပြုံးလာသည်။ ပြုံးစစ မျက်နှာပေးနဲ့ သူ့ကို မော့ကြည့် စသည်။

“ကျွန်မက သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကား

ပေါ်မှာ နှစ်ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှ လိုက်မစီးဘူး . . . လို့ မပြတ်ထားတယ်”

“ဆရာမက . . . ရက်စက်တယ်”

“ရက်စက်တယ် . . . ဟုတ်လား”

သူမက အံ့အားသင့်စွာ ပြန်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ဆရာမကို ကျွန်တော် ခင်သလောက်

ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို ပြန်မခင်ဘူး။ ဆရာမ ရက်စက်တယ်။ ကျွန်တော်က ဒီကွန်ပျူတာသင်တန်းမှာ အညံ့ဆုံး ဒါပေမယ့် . . .

ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် သင်ပေးတယ်။ စေတနာနဲ့လည်း ဆူတယ်။ အကြံပေးတယ်။ ဆုံးမတယ်။ ကျွန်တော်က အခု တစ်ကောင်ကြွက်ပါ ဆရာမ။ ဆရာမကို ကျွန်တော်က အားကိုးပြီး ကိုယ့်အစ်မတစ်ယောက်လို ခင်ချင်တာ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်းနေရတာ များလွန်းလို့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းသစ်တွေ ရင် အရမ်းခင်ချင်တာ။ အဲဒါကို ဆရာမက သူစိမ်းစကား ပြောရက်တယ်။

သူမက နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို တင်းတင်းစေ့စေ့ ရယ်ချင်နေတာကို ထိန်းထားသည်။ လှပလွန်းသော မျက်ဝန်းများနှင့် မျက်စောင်းလဲ့လဲ့ သူ့ကို ထိုးသည်။

“ထားပါတော့ . . . ကျွန်မက ရှင်ကွားပေါ် ထိုင်လိုက်လား တုန်း ရှင်ရဲ့ ရည်းစားကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်က တွေ့သွားလို့ အထင်လွဲသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူမရဲ့ မေးခွန်းမှာ သူ အငိုက်မိသွားသည်။ ရုတ်တရက် အတောင်းဆုံးအဖြေကို ဖြေဖို့ သူ တုံ့ဆိုင်းသွားစဉ်မှာ သူမက ထပ်ပြောသည်။

“ဒီမှာ . . . ရှင်လို့ ရုပ်ရည်၊ ရှင်အသက်အရွယ်၊ ရှင်အပြောကောင်းပုံနဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလို့ မညာနဲ့နေ ကျွန်မယ့်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပါသည်။ မဆိုးဘူး . . . သူသည်း ဒီလို အပိုင်ချည်ပြီး ပြောတတ်တဲ့ နည်းပညာတွေ တတ်သလဲ။ သို့ပေမယ့် ဒီလောက်နဲ့တော့ ဖြူဖွေး နောက်ဆုတ်ဖို့ မစဉ်းစား

“မဟုတ်ဘူး . . . ဆရာမရဲ့ ဆရာမစကားကြောင့် စဉ်းစားနေတာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘယ်နှစ်ယောက်မြောက်ရည်းစားက အထင်လွဲမှာပါလဲ . . . လို့လေ။ ကျွန်တော့်မှာက ရည်းစားတွေ အများကြီး ဆရာမရဲ့ အဲဒါရော . . . ဆရာမ ယုံလား။”

သူမက မျက်နှာကို ခပ်မဲ့မဲ့လုပ်ထားရင်း ရယ်မောလေတော့သည်။

“အဲဒါ . . . ရှင် ကျွန်မကို ရွံ့ပြောတာ မဟုတ်လား။”

“မရွံ့ပါဘူးဗျာ။ တကယ်ပြောတာ . . . တကယ်။ ကျွန်တော့်ရည်းစားအရေအတွက်က ကျွန်တော့်အသက်ထက် ပိုများတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက် တွဲသွားတာတွေလို့ ကျွန်တော့်ရည်းစားတွေက ကျွန်တော့်ကို ဖြတ်ကြမယ်ဆိုရင် ဒီထက်အောင် အရေအတွက် များနိုင်သေးတယ်။ သူတို့က မဖြတ်လို့ ကျွန်တော် စိတ်တောင်ညစ်နေတာ။ ကျွန်တော်ကချည်းပဲ စ၊ စဖြတ်နေရတယ်။ ကဲ . . . ”

သူမက နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖဝါးလေးနှင့် ကွယ်ကာ ရယ်နေရင်း . . .

“ကြွားတတ်တယ်နော် . . . ”

သူမက ပြောရင်းနဲ့ ယင်တန်းခန်းမ အပေါက်ဝဆီသို့ လျှောက်သွားတော့ သူ နောက်နားကနေ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားသည်။ ဒီနေ့အတွက်ကတော့ သူနဲ့သူမဟာ အလွန်ကို ဘိက္ခုသေချာစွာ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများအဆင့်သို့ ရောက်ရှိသွားပါပြီ။ သူ့စိတ်ထဲက အားတက်သရော ဖြစ်လာကာ အတက်ကြွ

ဆုံးဖြစ်နေသည့် လေသံနှင့် သူမကို ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“အဲ့ဒီတော့ ကျွန်တော်ကားနဲ့ ဆရာမ လိုက်လာလို့ သူတို့ အထင်လွဲမယ်ဆိုလည်း ကျွန်တော်က ဂရုမစိုက်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ အများကြီး ရှိသေးတယ်”

“အလို . . . ရှင်က ဂရုမစိုက်ပေမယ့် ကျွန်မက ဂရုစိုက် တယ်ရှင်၊ ကျွန်မက အထင်မခဲနိုင်ဘူး”

“ဟာဗျာ . . .”

“ဟာဗျာ မလုပ်နဲ့ . . . ကိုယ့်အစ်မတစ်ယောက်လို ခင် ချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မစကားကိုလည်း ရှင် နားထောင်ရမယ်၊ သွား . . . ပြန်တော့၊ ဒီနေ့ ရှင်ကားနဲ့ ကျွန်မ လိုက်ဖို့ အစီအစဉ်ကို လက်လျှော့လိုက်”

သူ မျက်နှာကို မကျေနပ်ဟန် အနည်းငယ်ပုပ်ထားလိုက် တော့ သူမ ရယ်သည်။

“ဆရာမရော . . . ကျွန်တော့်ကို တကယ်ခင်ပြီလား”

“ဟော . . . တကယ်ခင်ချင်တဲ့သူက ကျွန်မကိုရော ဆရာ မလို့ ခေါ်တုန်းပဲလား၊ ဒီမှာ . . . ကျွန်မအသက်နဲ့ ရှင်အသက် ဘယ်သူက ပိုကြီးမယ် ထင်လို့လဲ”

သူ ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်လိုက်သည်။ အဲ့ဒါ တံခါးတစ်ချိန် ပွင့်သွားတာပဲ၊ အဲ့ဒီလိုတံခါးမျိုးကို ဝင်ခွင့်ရဖို့ သူ အချိန်တော်တော် ကြာ စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရတာ။

“ကျွန်တော်က လေးစားမှုနဲ့ ခေါ်တာပါ။ ပြီးတော့ . . . ဆရာမနာမည်မှ ကျွန်တော် မသိဘဲ၊ ဘယ်လို ခေါ်ရမှာလဲ”

“ကိုယ့်အစ်မလို့ ခင်မယ်၊ သူငယ်ချင်းလို ခင်မယ်ဆိုလို့ ပြောပြမယ်၊ ကျွန်မနာမည် . . . တေးကဗျာ၊ ရှင် ကြိုက်သလို ခေါ်ပါ . . . ရတယ်”

သူမ၏နာမည်လေး သိခွင့်ရတာကိုပဲ သိန်းထီဆုပေါက်တဲ့ မျက်နှာထားမျိုး သူ ဖန်တီးလိုက်သည်။

“ဟာ . . . နာမည်နဲ့ လူနဲ့ လိုက်တယ်ဗျာ၊ အရမ်းလိုက် တယ်၊ နာမည်ရော လူရော လှတဲ့ ဒီလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရတာ ဒီနေ့အဖို့တော့ ကျွန်တော် အရမ်းပျော်သွားပြီ၊ ကျွန်တော် . . . မတေး . . . လို့ ခေါ်မယ်၊ နော် . . . မတေး”

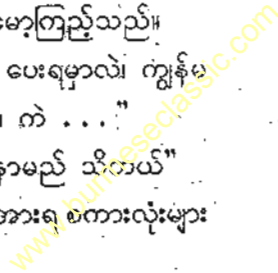
သူမ . . . ခေါင်းလည်း မညိတ်၊ ခေါင်းလည်း မခါ။ ဒါဆို ရင် ခွင့်ပြုချက် ရပြီပေါ့။

“ကျွန်တော့်နာမည် ပြောပြရမှာတောင် ရှက်သွားပြီ၊ ကျွန် တော်က နာမည်နဲ့ လူနဲ့ လုံးဝမလိုက်ဘူးဗျာ၊ လူက အကျင့်မကောင်း ဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံး အစွန်းအထင်းတွေနဲ့ မည်းနက်နေပြီး နာမည်ကျ ဇော့ . . . ဟာ . . . ပြောချင်တော့ သွားဗျာ၊ ဆရာမ . . . အဲ . . . ဆောရီ၊ မတေး ကျွန်တော့်ကို နာမည်အသစ်တစ်ခု ထပ်ပေးရင် ကောင်းမယ် . . . သိလား”

သူမက မျက်လုံးများပြူး၍ သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“အဲမယ် . . . ဘာလို့ နာမည်သစ် ပေးရမှာလဲ၊ ကျွန်မ ခွင့်နာမည်ပဲ ခေါ်ရမှာပေါ့ . . . ကိုဖြူဖွေးရဲ့၊ ကဲ . . .”

‘ဟာ . . . မတေး . . . ကျွန်တော့်နာမည် သိတယ်’
သူရင်ထဲက အမှန်အတိုင်း ဝမ်းသာအားရ စကားလုံးများ



ခန့်ပေါက် ထွက်ကျလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ တကယ်ကို သူ့နာမည် ကြိုသိနေသည်။ အဲဒါ သူ့ဘက်က နိုင်ကွက်တစ်ကွက် မဟုတ်လား။ သူ့အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားမှု တစ်ခုခု သူမဆီမှာ ရှိနေလို့ သူ့နာမည် ကြိုသိနေတာပေါ့။ သို့ပေမယ့် သူမက ငြင်းသည်။

“အို . . . အဆန်းလား ဒီသင်တန်းမှာ ဘာလဲစားပွဲ ဘယ် ကွန်ပျူတာစက်မှာ ဘယ်သူထိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ခုံနံပါတ်နဲ့ စာရင်းသွင်း တဲ့ အလုပ်က ကျွန်မ၊ လုပ်ရတာ၊ ရှင်နာမည်ကို ကျွန်မ၊ မသိဘဲ နေမလား။ သင်တန်းသားအားလုံးနာမည် ကျွန်မ သိတယ် ကိုဖြူဖွေး ရှင်နာမည်ကို ပဟေဠိဖွက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့ . . . သိလား။”

သူ ခပ်ရှက်ရှက်ဟန်နှင့် ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်မောပစ် လိုက်ရသည်။

“အမှန်တော့ . . . အဲဒီနာမည်ကို မတေး မသိစေချင်ဘူး ဟေ့၊ ကျွန်တော်နာမည်ကို တခြားလူတွေ သိပ်လျှောက်မပြောနဲ့ မတေး။ ကျွန်တော်က လူမုန်းများတယ် သိလား။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် ဖြတ်လိုက်တဲ့ ရည်းစားဟောင်းတွေကပေါ့။”

သူမရဲ့ လှပသောမျက်စောင်းများ ဝေခနဲ သူ့ထံ ရောက် လာသည်။

“အဲဒီလို လူမုန်းများမုန်းသိလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီအလုပ် တွေ လုပ်သလဲ ကိုဖြူဖွေးရဲ့၊ ရည်းစားတွေ မများနဲ့ပေါ့၊ အားလုံးထဲ က တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးပြီး အတည်ကြိုက်လိုက်တော့ပေါ့။”

သူ ပြုံး၍ ခေါင်းခါပြလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ချင်တာပေါ့ မတေးရဘူး”

ဒါပေမဲ့ . . .”

“ဘာ . . . ဒါပေမဲ့လဲ”

“ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ် မြတ်နိုးမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်လေ၊ အဲဒီအတွက်ကို ကျွန်တော်မှ မတွေ့သေးဘဲ”

“ဪ . . . အဲဒါဆိုလည်း မိန်းကလေးတွေများစွာကို ဘာဖြစ်လို့ ရည်းစားလုပ်ပြီး ဒုက္ခပေးနေရသေးလဲ ကိုဖြူဖွေးရဲ့၊ ခုင့်ကို ကျွန်မ ပြောဖူးတယ်လေ၊ အဲလုပ်တစ်ခုကို လုပ်မယ်ဆိုရင် သေသေချာချာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးမှ လုပ် . . . ဆိုတာလေ၊ မမှတ်မိ တော့ဘူးလား။”

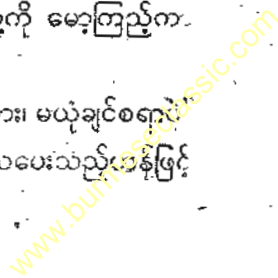
“မှတ်မိတာပေါ့ဗျာ”

“မှတ်မိရင် နားထောင်မယ်ပေါ့”

“စိတ်ချ . . . မတေး၊ အခုအချိန်ကစပြီး ဘယ်မိန်းကလေး တို့မှ ကျွန်တော် တကယ်မချစ်ဘဲ ရည်းစားစကားမပြောတော့ဘူး၊ တဲ . . . ယုံလား မတေး၊ ကျွန်တော် တကယ်ကတိပေးတယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တကယ်အချစ်ဆုံးသူကိုပဲ ချစ်တယ်လို့ ပြော တော့မယ်ဗျာ၊ ကတိ . . . ကတိ”

သူမက ပြုံးထေ့ထေ့မျက်နှာပေးနဲ့ သူ့ကို မော့ကြည့်က ပြောလေသည်။

“ဒီလိုကျတော့လည်း တယ်လိမ္မာပါလား၊ မယုံချင်စရာပဲ။ သူ ရယ်မောရင်းနဲ့ သူမကို အရိုအသေပေးသည်ဟန်ဖြင့် နှုတ် ခေါင်းငုံ့ကာ ပြောချလိုက်ပါသည်။”



“လိမ္မာသွားတာ ဆုံးမတဲ့ ဆရာမ တော်လို့ နေမှာပေါ့ဗျာ”
ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာ ရယ်မောလိုက်သည့် သူမ၏ ရယ်သံ
လွင်လွင်ကလေးကို သူ ကြားရသည်။

အဲဒီနေ့က စ၍ တေးကဗျာဆိုသော နယ်ချုပ်ကလေး
တစ်ခု ပြုစုပေးခဲ့ စစ်တုရင်ကစားခုံပေါ်မှာ တစ်ကွက်ရွှေခံလိုက်
ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

* * *

ဖြူဖွေး

မင်းအတ္တက ကိုယ့်ဘဝ

“ဟေး . . . ကိုဖြူ ဒီမှာ ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့ ဆာတေးတွေ
ဖယ်လာတယ်၊ ထုတ်ဗျာ . . . ခင်ဗျားရေခဲသေတ္တာထဲက ဘီယာတွေ၊
ဘာဘီယာ ရှိလဲ၊ ဘီယာနဲ့ မြည်းမယ်”

သူ စိတ်အချဉ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ကြည့်လက်စ ပီဒီယိုကို
(Pause) သွားလုပ်ရင်း . . . သူမကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောပစ်လိုက်
သည်။

“ငါ့ အရက်သမား မထုတ်ဘူးကိုနေ၊ ငါ့အိမ်မှာ ဘာဘီယာ
မှ မရှိဘူး၊ မင်းသောက်ချင်ရင် ကုတ်ခဲ ရှိတယ်၊ ဆန်းတစ် ရှိတယ်၊
ပေါ့ကော ရှိတယ်၊ ကြိုက်တာ ဖောက်သောက် . . . ဒါပဲ”

ကိုနေက ဗျန်းခနဲ သူ့နောက်ကျောကို လာရိုက်သည်။ ဒီ
ကောင်မလေးဟာ . . . ပြီးတော့ သူ့ထမင်းစားခန်းထဲ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း
ဝင်၍ စတီးလ်လင်ပန်းတစ်ချပ်ထဲ အသားကင်တွေ သွားထည့်နေ
သံ ကြားရသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲကနေ သူ့ဆီ အသံပြကြီးနဲ့
လှမ်းအော်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားကြီး အတော်တုံးတာပဲ ကိုဖြူ၊ ယောက်ျားလေး
တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ အိမ်တဲ့ဗျာ၊ အရက် မပြောနဲ့၊ ဘီယာ
တောင် ဆောင်မထားဘူး၊ ခင်ဗျားကြီး ဘယ်လိုလူလဲ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျား
ကြိုက်တဲ့ ဆာတေးတွေ . . . မစားဘူးလား”

“ငါ ဝက်သား မစားဘူး၊ ငါ့အိမ်က ဝက်သားလည်း မတင်
ဘူး၊ မင်းဟာတွေ ဝက်သားဆိုရင် . . . ”

“ဟေ့လူကြီး . . . အော်မနေနဲ့၊ ဒါ . . . အကုန် ကြက်ဆာ
တေးချည်းပဲ၊ ခင်ဗျား . . . ဒီလောက် နေ့တိုင်း (Fitness Centre)

“ဟေး . . . ဘော်ဒါကြီး . . . ဘာတွေ လုပ်နေလဲ”

တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တာနှင့် သူ့တိုက်ခန်းထဲသို့ ကိုနေရော
ဘောဂပါ အော်ဟစ်ပြီး ဝင်လာကြသည်။

ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ကြိုဆိုမှုလေးတောင် မလုပ်နိုင်
တော့။ သူတစ်ယောက်တည်း အားလပ်ရက်မှာ အေးအေးဆေးဆေး
ပီဒီယိုကြည့်ချိန်ဆိုလျှင် အဲ့ဒီ ကိုနေတစ်ယောက် ပေါက်ပေါက်ခ
လာသည်။

အခုလည်း ကြည့် . . . ။ လက်ထဲမှာလည်း ဆာတေး
အသားကင်တွေ တထောကြီးကို ကြွတ်ကြွတ်အိတ်နှင့် ထုတ်လျက်
လက်တစ်ဖက်က အချဉ်ရည်ဆော့စ်ပုလင်းကို ကိုင်လျက် . . . ။

ကိုနေနောက်က ကပ်လိုက်လာသည့် ဘောဂက ကိုနေ
မမြင်အောင် သူ့ကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြနေသေးသည်။

သွားပြီး ဝိတ်မ၊ နေတာ၊ ဝက်သားစားလည်း ဝိတ်မထက်ဘူး၊ ဘီယာ
သောက်လည်း ဝိတ်မထက်ဘူး၊ ဝိမနေနဲ့။

“ဝိတ်မထက်ပေမယ့် ကိုလက်စထရာ တက်တယ်ကွ”

သူ ဘုရားထိုင်တော့နေ၍ သူမ မျက်စောင်းထိုးလေ
သည်။

“ကိုဖြူ . . . ဘာလဲ . . . ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း”

ဗီဒီယိုကြည့်ပြီး ဇိမ်နဲ့ နှပ်နှောတုန်း ကျွန်တော်တို့ လာနှောင့်ယှက်လို့
ခုနေတာလား၊ မခုပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်ဘော်ဒါတွေ
နဲ့ လျှောက်လိမ့်ရတာ ပျင်းလာလို့ တောဝကိုခေါ်ပြီး ခင်ဗျားဆီ
လာတာ၊ ခင်ဗျားကလည်း ဧည့်သည်ကို နည်းနည်းပါးပါး ဧည့်ခို
ပါဦး၊ ခင်ဗျား ဗီဒီယိုကြည့်နေရင် ကျွန်တော်တို့လည်း ကြည့်မယ်
လေဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘာကားကြည့်နေတာလဲ”

လာပြီ . . . လာပြီ။ အဲဒီစကားနောက်မှာ ဘာတွေ ထပ်
ဖြစ်ဦးမယ်ဆိုတာ သူ သိနေသည်။ ကိုနေက တီဗွီရဲ့ အဝေးထိန်း
ခလုတ်ကို ဆွဲယူရင်း . . . တီဗွီကို မော့ကြည့်သည်။

“နေပါဦး . . . အဲဒီမင်းသားက ရောဘတ်ဒီနိုရီး မဟုတ်

လား၊ ခင်ဗျားကလည်းဗျာ . . . ဒီလို အဖိုးကြီးဇာတ်လိုက်ပါတဲ့
ကားတွေပဲ ကြည့်နေတယ်၊ ပျင်းစရာကြီး”

ဆာတေးတစ်ချောင်းကို လက်ကဆွဲကာ ကိုနေတစ်
ယောက် ပါးစပ်ထဲ ပလုပ်ပလောင်း ဆွဲကိုက်ဝါးစားရင်း သူ ထိုင်နေ
သည့် နှစ်ယောက်ထိုင် ဆက်တီဆိုဖာပေါ် လာကပ်ထိုင်ပြန်သည်။

သူမရဲ့ လက်တစ်ဖက် . . . က ဆာတေးတစ်ချောင်းကို

သူ့လက်ထဲ အတင်းလာထိုးထည့်ပြီး စားဖို့ ပေးပြန်သည်။ ပြီးတော့
ငါးစက္ကန့်လောက် တီဗွီကိုငေးကြည့်ကာ အသံထွက်လာတော့သည်။

“ခင်ဗျားဗီဒီယိုကလည်းဗျာ . . . သေနတ်လည်း မပစ်ဘူး၊

ဒရာမာကြီးပဲ၊ အခွေလဲဗျာ၊ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း ချတဲ့နက်တဲ့ကားတွေ
မရှိဘူးလား၊ ဟေ့လူ . . .”

“ငါ . . . အဲဒီလို ကလေးကြိုက်ကားတွေ မကြည့်ဘူး”

“ဘာ ကလေးကြိုက်လဲ . . . လူငယ်ကြိုက်ဗျ . . . လူငယ်
ကြိုက်”

တီဗီရှေ့က ဗီဒီယိုခွေနဲ့ ဒီဗီဒီ၊ ဗီစီဒီအချပ်တွေ ထားရာဆီ
တို့ ကုန်းကုန်းကုန်းကုန်းနဲ့ သွားကာ ကိုနေ မွှေပြန်သည်။ သူမ
ကြိုက်တဲ့ ကားကို မတွေ့ပြန်တော့ . . .

“ကိုဖြူ . . . ဒီကားကြီး ဆက်မကြည့်နဲ့တော့၊ အမ်တီဗွီ

ခွင့်ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို သူမက ဂြိုဟ်တုစလောင်း အဝေးထိန်း
ခလုတ်ကို လှမ်းဆွဲကာ အဲဒီ (MTV) ဆိုသော သီချင်းချန်နယ်လ်ကို
ပြောင်းဖွင့်ပြန်သည်။ သူ စိတ်တိုလာပြီး ထ၊အော်ပစ်လိုက်သည်။

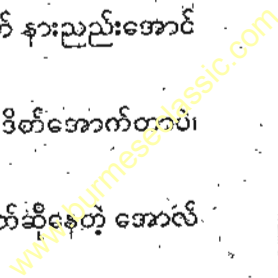
“မင်း . . . အဲဒီ အရူးချေးပန်းချန်နယ်လ်ပဲ ကြည့်စရာရှိ

သလားကွ . . . ကိုနေ၊ ဒါလောက်မျက်စိနောက် နားညည်းအောင်
လုပ်ပြနေတာ”

“ဟာ . . . ခင်ဗျားကြီး တော်တော်ဒိတ်အောက်တာပဲ၊

ဒီမှာ . . . ဒီမှာ . . .”

တီဗီထဲက စာဖတ်သလို လက်တန်းရွတ်ဆိုနေတဲ့ အော်လီ



တာ (Alter) သိချင်းတစ်ပုဒ်ထွက်လာသည်။ သူမ၊ ဝမ်းသာအားရ ထခုန်သည်။

“ဟာ . . . အဲဒါ အင်မိနမ်နဲ့ ဒီဒီတို့ရဲ့ နာမည်ကြီး သိချင်း ဗျ. ကိုဖြူ . . . မပိတ်နဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အင်မိနမ်ခရေဒီနော် ထ၊ ထီးမှာ၊ ဒီမှာ . . . သူ့ဆံပင်ပုံကိုတောင် ဝိုလ်ချုပ်ဈေး သွားပြီး လေးထောင့်ငါးရာနဲ့ ပြောင်းညှပ်ထားတာ၊ ခင်ဗျားကြီး . . . ငြိမ်ငြိမ် နားထောင်ဗျာ”

သူမက သူမရဲ့ ကောက်ရိုးခြောက်ရောင်လိုလို၊ ရွှေရောင် လိုလို အရောင်ပြောင်းနေတဲ့ အဲဒီနဖူးထိပ်က ငုံးစိစိ ဆံပင်လေးတွေ ကို လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ထောက်ပြီး ပြောတော့ သူ မရယ်ဘဲမနေနိုင် တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ ကိုနေ။

“မင်း အိပ်ပျော်နေတုန်း ဆံပင်တွေ ကြွက်စားသွားတဲ့ ပုံကိုများ လေးထောင့်ငါးရာပေး ညှပ်သတဲ့၊ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . နောက်တစ်ခါ- မင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ဒီပုံရအောင် ညှပ် ပေးမယ်၊ ငါ့ကို ငါးရာပဲ ပေး . . . ”

“သွားမသလိုက် . . . ”

သူမ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က မိန်းမအဆန်ဆုံးသော မျက်စောင်း ကလေး သူ့ထံ ရောက်ရှိလာသည်။ ပြီးတော့ သူမက မျက်စိနောက် စရာ ကင်မရာရိုက်ချက်တွေ ဖျတ်ခနဲ၊ ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းလဲနေသော ထိဒီထဲသို့ ပြန်စိုက်ငေးပြန်သည်။

အဲဒီနားပြီးလှစွာသော သိချင်းကို သူ နားမထောင်ချင် တာနှင့် သူမကိုပါ စနောက်ရန် သူ အကြံရသွားသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ကိုနေ၊ ငါနဲ့ . . . မင်းရဲ့ တေးကဗျာ တော်တော်ညက်တဲ့အဆင့် ရောက်နေပြီကွ . . . သိလား၊ မင်းဟာမ လေးက ဒီလောက်လည်း နူးရနှပ်ရ မခက်ပါဘူးကွာ၊ ဖြူဖွေးဆိုတဲ့ ကောင် စကားနှစ်ခွန်းလောက် ပစ်ကျွေးလိုက်ရုံနဲ့ . . . ကျွန်မကို ခင်ရင် ဆရာမလို့ မခေါ်ပါနဲ့ . . . တဲ့၊ နာမည်က တေးကဗျာပါ။ နှင် ကြိုက်သလို ခေါ်ပါတဲ့၊ ကဲ . . . မလွယ်ဘူးလား၊ မင်း မဒီလေး က အလွယ်စားလေးပါကွာ၊ ပျင်းတောင် ပျင်းသေးတယ်”

ကိုနေတစ်ယောက် ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထကာ သူ့ကို လည်ပင်း ထည့်တော့သည်။

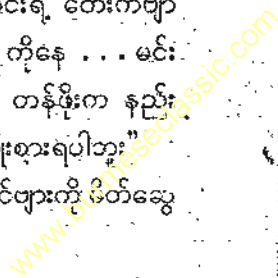
သူမရဲ့ လက်နှစ်ဖက်က လွတ်အောင် သူ နောက်ဆုတ် ရှောင်လိုက်ရင်း တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ငါဆိုလိုတာက . . . ”

“တော်တော့ ကိုဖြူ ခင်ဗျားကြီး ဘာကိုပဲ ဆိုလို့ . . . ဆိုလို့ ခင်ဗျားစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် သိနေတယ်၊ ခင်ဗျားက ဆားကို အထင်သေးတဲ့အမြင် ရှိနေတယ်၊ တေးကို လွယ်လွယ်နဲ့ ရယ် ခင်ဗျား အောက်မေ့နေတယ်၊ စောင့်ကြည့်စမ်းပါ၊ ခင်ဗျား ကြီး . . . စောင့်ကြည့်စမ်းပါ”

“စောင့်ကြည့်လေ . . . မကြာခင်မှာ မင်းရဲ့ တေးကဗျာ ငါ့ကိုမှ ငါ . . . တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်လာစေရမယ်၊ ကိုနေ . . . မင်း သေးမယ့် စိုက်ဂနင်စ်ကြီး ငါ မလိုချင်ပါဘူးကွာ၊ တန်ဖိုးက နည်း နည်းများနေသလိုပဲ၊ ငါ အဲဒီလောက်ကြီး မကြိုးစားရပါဘူး”

“ဒီမှာ . . . ကိုဖြူ အခုအချိန်မှာ သူက ခင်ဗျားကို ဖိတ်ခေါ်



ဆူငယ်ချင်းအဆင့်မို့ တရင်းတန်း လိုက်လိုက်လျော့လျော့ ဆက်ဆံ
 နေတာ၊ ကိုယ့်ဘက်က အပိုင်မတွက်နဲ့၊ ခင်ဗျား . . . သူ့ကို ရည်းစား
 စကား သွားပြောကြည့်ပါလား။ သူ့ ဘယ်လို တုံ့ပြန်မလဲလို့၊ တေးလို
 မိန်းကလေးမျိုးက သူ့ရည်းစား ထွင်ခေါင်မိုးအပေါ် အယ်နည်းနဲ့မှ
 သစ္စာဖောက်မယ့် မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန်သစ္စာရှိစွာ
 ချစ်သူတစ်ယောက်ကိုပဲ တစ်သက်လုံး လက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့
 ပုံစံ။ အဲဒီထဲကမှ သူ သစ္စာဖောက်ပြီး ခင်ဗျားကို ချစ်သွားခဲ့မယ်ဆို
 ရင် ခင်ဗျား တော်လို့ပဲ ကိုဖြူ၊ ခင်ဗျား နာမည်ကြီးသလောက်
 တော်၊ မတော် ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။”

“ကြည့်ဗျာ . . . ကြည့် . . . ကြည့် ကိုယ်ကတော့ တစ်ပတ်
 အတွင်းမှာ မင်းရဲ့တေးကဗျာကို ရည်းစားစကားပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး
 ပြီး အေး . . . အဲဒီအခါကျတော့မှ သူနဲ့ ငါ သမီးရည်းစား ဖြစ်သွား
 ရင် မင်း ဘေးက မနာလိုဝန်တို့ မဖြစ်နဲ့နော်။ သမီးရည်းစားဘဝ
 ဆိုတာ သမီးရည်းစားဘဝနဲ့ တူအောင်လည်း နည်းနည်းပင်မပါတော့
 နေပြီ။ ထိုင်ပြုရဦးမယ်။ ဒါမှ ကိုယ့်ကို သူ တကယ်ချစ်လာမှာပေါ့။”

“အဲဒီအခါ ကိုနေရဲ့ခေါင်းလေး မတ်သွားတာကို ကြည့်ရင်
 သူ အလွန်ရယ်ချင်သွားပါသည်။ ချက်ချင်းပဲ သူ့အသံက စီခနဲ
 ထွက်လာသည်။”

“ခင်ဗျားကြီး . . . ခင်ဗျားကြီး . . . သိပ်အသားယူမနေ
 နဲ့နော်။ ခင်ဗျား လူပါးသိပ်ဝလာပြီ။ ဒီမှာ . . . ခင်ဗျားနဲ့ သူ သမီး
 ရည်းစားဖြစ်သွားလည်း သူ့ရဲ့ လက် . . . အဲ . . . သူ့ရဲ့လက်ပဲ
 ခင်ဗျားကို ကိုင်ခွင့်ပေးတယ်။ ဒီထက် လျှော့ မပိုရဘူး . . . ဒါပဲ။”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် တွေမယ်”

“ဟ . . . လက်ထက် ပိုကိုင်တော့ရော မင်း သိမှာမို့လို့လား။”
 “အုံးခနဲ သူ့လက်မောင်းကို သူ့မ ပိတ်ထိုးလိုက်ရာ လူ
 ဆောင် တစ်ဖက်စောင်းသွားပြီး ပခုံးလည်း အောင့်တက်သွား
 သည်။ တော်တော်လက်သံပြောင်တဲ့ . . . ကိုနေ။”

“ဟာ . . . တကယ်ဆော်တယ်ဟာ”
 သူ့မ, က လက်သီးဆုပ် တပြင်ပြင်နဲ့ ပြောပြန်သည်။

“ဒါ နမူနာပဲ ရှိသေးတယ်။ နောက်ထစ်ခါ ခင်ဗျား ဒီစကား
 ထပ်ပြောရင် ကျွန်တော့်လက်သီးက ခင်ဗျားမျက်ခွက်ကြီးဆီ တန်း
 နေပဲ။ ကိုဖြူ . . . ခင်ဗျား စည်းစောင့်ဗျာ၊ စကားရော . . . လူရော၊
 ကျွန်တော့်တေးကဗျာကို လက်က လွဲပြီး မထိနဲ့။”

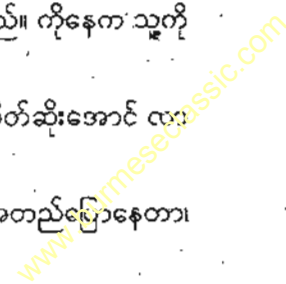
ဖြူဖွေးတစ်ယောက် သူ့မကို နည်းနည်းတော့ မခံချိမခံသာ
 အောင် စ, နောက်ချင်တဲ့ စိတ်က ထိန်းမရ။ ထို့ကြောင့် ထပ်ပြော
 ခဲ့က်သည်။

“ကိုယ်ကတော့ စည်းစောင့်နိုင်ပါပြီတဲ့။ မင်းရဲ့တေးကဗျာ
 စည်းမစောင့်ဘူးဆို ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ . . . က . . .”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားတွေကို နားထောင်နေသော
 အာဂကတော့ တဟားဟား အော်ရယ်လေသည်။ ကိုနေက သူ့ကို
 ကိုစောင်းထိုးလိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားကြီးနော် . . . ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးအောင် လာ
 နေနေနဲ့။”

“ဟ . . . ကိုယ် တကယ်ပြောနေတာ၊ အတည်ပြောနေတာ၊



ဒါမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်တာပဲ။ အခုတောင် ကိုယ်က ဘာမှ မထိသေးဘဲ မင်းရဲ့တေးက စာသင်နေရင်း ကိုယ့်ရဲ့ လက်ဖခိုးပေးတဖျပ်ဖျပ်နဲ့ လာရိုက်နေတာ၊ သူက စထိနေတာ”

“ဒါက ဆရာမနဲ့ တပည့်ဆက်ဆံရေးပဲ၊ ခင်ဗျား ဘာအသားယူနေစရာ မလိုဘူး”

“အသားယူတာ မဟုတ်ဘူး . . . ကိုနော့၊ မင်း . . . မသေးဘူးနော်၊ မိန်းကလေးတွေက သူတို့ တကယ်ချစ်လာပြီဆိုရင် ယောက်ျားလေးတွေထက် ရဲရင့်တယ်၊ ငါက ကိုယ်တွေ့တွေ ပြောတာကွ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ရည်းစားဟောင်းတွေထဲမှာလေ . . . ကိုယ့်စပွားနမ်းခွဲတဲ့ မိန်းကလေးက ခပ်ရှားရှားပဲ၊ သူတို့က ကိုယ့်ကိုနမ်းခွဲတာ ပိုများတယ်မောင်၊ ကဲ . . . သိပြီလား”

“ကြားရဲလိုက်တာ . . . ဒီရုပ်ကြီးနဲ့”

ကိုနော့က မကျေမနပ်နဲ့ သူ့ကို လောင့်သည်။

“မင်း . . . မယုံဘူးလား ကိုနော့၊ မင်းလေ . . . ဒစ်စကလာ (Disclosure) ဆိုတဲ့ဇာတ်ကား မကြည့်ဖူးဘူးလား၊ အဲဒီကားမှာပေါ့ . . . ဒမ်မီမိုးက မိုက်ကယ်ဒေါက်ဂလပ်စ်ကို . . . ”

“ဟေ့လူ . . . တော်ဗျာ . . . တော်၊ ခင်ဗျား . . . တော်ယုတ်ကန်းတဲ့ လူ”

ကိုနော့ခမျာ မျက်နှာနီရဲရဲနှင့် သူတို့နားက ဆောင့်အေးပြီး ထ၊ ထွက်သွားတော့ သူနဲ့ဘောဂတို့ နှစ်ယောက်ပေါင်း၍ တပေါင်းနဲ့ ရယ်လိုက်ကြရသည်။

ကိုနော့က ခြေကိုဆောင့်၍ ထမင်းစားခန်းထဲဝင်ကာ

က ထားခဲ့သော အချဉ်ရည်ပုလင်းကို သွားဆွဲယူသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ပွစိပွစိနဲ့ အော်နေသေးသည်။

“ခင်ဗျားနာမည် ဖြူဖွေးလို့ မှည့်ဖို့ မကောင်းဘူး၊ မည်းတူး . . . လို့ပဲ မှည့်ဖို့ကောင်းတယ်၊ အင်မတန် ညစ်ပတ်စုတ်ပဲတဲ့ လူ၊ နော့ကောင် . . . ဘောဂ၊ မင်းခေါ်လာတဲ့ဘဲက . . . ဘယ်လိုလဲကွ၊ ဇိနီးဒါတီး (Very Dirty) ပဲ”

“ဟ . . . ကိုယ် ဘာပြောသေးလို့လဲ . . . ကိုနော့ရ”

ကိုနော့က သူ့ကို ပြန်မပြောဘဲ အချဉ်ရည်ပုလင်းရဲ့ဖင်ကို တဖတ်ဖတ်နဲ့ ပိတ်ဆောင့်ကာ အသားကင်ပန်းကန်ထဲ အချဉ်ရည်တွေ ဒေါသတကြီး လောင်းချသည်။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ရပ်တော့၊ အသားကင်တွေ အကုန်ချဉ်စုတ်ကုန်တော့မယ်၊ ငါက အချဉ်နဲ့ မစားတတ်ဘူး”

သူက ဆာတေးအကင်တစ်ချောင်းကို ကမန်းကတန်းလှမ်းဆွဲတော့ သူမက ရယ်မောပါလေသည်။ မျက်စောင်းလည်း ထိုး၍ စူပူပူပြောသေး၏။

“အဲဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားကြီး မြန်မြန်စား၊ စကားမများနဲ့”
အဲဒီလို . . . အဲဒီလို ဒေါသမျက်နှာနဲ့ သူ့ကိုလည်း ခင်မင်နှစ်လိုစွာ စေတနာထားတတ်သော သူမမျက်နှာ အမူအရာတွေ အား သူ စွဲလမ်းစွာ မေ့မရဖြစ်နေတာနေမှာ . . . ။



အဲဒီနေ့က ကွန်ပျူတာသင်တန်းကို တေးကဗျာ မလာ သူတို့ဘက်က သင်တန်းသားအားလုံးကို ဟိုဘက်တစ်ခြမ်းက ဆရာ တစ်ယောက်တည်း ပေါင်း၍သင်ပေးသည်။

အဲဒီဆရာ သူ့အနားလာတော့ တေးကဗျာ ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲဟု သူ မေးလိုက်သည်။ သူမ နေမကောင်းလို့ ခွင့်ယူ ထားတယ်ဟု ဆရာက ဖြေသည်။

သူမအတွက် သူ တကယ်ပဲ စိတ်ပူသွားပါသည်။ တော်တော် တန်ဖိုး နှာစေးချောင်းဆိုးလောက်ဆိုလျှင် သူမဟာ သင်တန်းချိန်ကို မဖျက်ဘဲ မပျက်မကွက် လာရောက်သင်ပြပေးမှာ သေချာသည်။ အခုတော့ သင်တန်းတောင် ဖျက်ပြီး ခွင့်ယူထားသည်ဆိုတော့ . . .

သင်တန်းမလာဘဲ ညနေပိုင်း စာစီစာရိတ်အလုပ်ကိုရော သူမ၊ သွားသလား . . .။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ၊ နေထိုင်ရာ စံရိပ်ငြိမ် (၆)လမ်းထိပ်မှာ ဒီနေ့ ထိုင်စောင့်ကြည့်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူမ၊ နေထိုင်သည့် အဆောင်သို့ ချက်ချင်းကြီးလိုက်သွားဖို့ မသင့်သေး။ အဲဒီလောက် ခြေလှမ်းသွက်ဖို့ မလိုသေးဟု သူ ထင်သည်။

အဲဒီနေ့ တစ်နေ့လုံးနီးပါး အင်းစိန်လမ်းမဘေးတွင် ကား ကိုရပ်လျက် သူ စောင့်သည်။ တကယ်ပဲညနေစောင်းအထိ သူမ၊ အဆောင်က ထွက်မလာပါ။ တကယ်နေမကောင်းဖြစ်နေတာ သေ ချာလောက်သည်။

မနက်ဖြန်မှာ သင်တန်းချိန်အထိ သူမ၊ မလာဘူးဆိုလျှင် တော့ သူမအဆောင်အထိ လိုက်သွားတော့မည်ဟု သူ စဉ်းစားလိုက် သည်။

ညနေ (၆)နာရီစွန်းစ အချိန်ကျမှ အဲဒီလမ်းကြားထဲကနေ အနွေးထည်ခရမ်းရောင်လေး ဝတ်လျက် သူမ ထွက်လာတာတွေ တော့ သူ ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွားရသည်။ သူမ တကယ်ပဲ နေ မကောင်းဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာလေး အနည်းငယ် ချောင်ကျနေ၏။

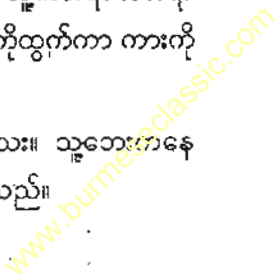
ကြည့်ရတာ လှည်းတန်းမီးပွိုင့်ဘက် လျှောက်လာသည်ဆို တော့ ဆေးခန်းသွားပြမလို့ထင်သည်။ သူမကို သူ တော်တော်သနား သွားသည်။ ဒီလိုနေထိုင်မကောင်းဘဲ ဆေးခန်းသွားပြရမည့် အချိန် မှာတောင် သူမမှာ အဖော်တစ်ယောက်မှ မရှိနေပါလား။

အဖော်အဖြစ်နေပေးရမယ့် သူမရဲ့ ချစ်သူကလည်း အဝေးမှာ၊ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေဆိုတာရော သူမဆီမှာ မရှိဘူးတဲ့ လား . . .။ အင်မတန်ပြတ်သားရဲဝံ့တဲ့ အဲဒီလိုမိန်းမမျိုး သူ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးတာ သူ ဝန်ခံရမည်။

သူမ၊က သူ့ကို မတွေ့သေး။ ခေါင်းလေးကို ငုံ့လျက် ဖလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာတော့ သူ့ကားရပ်ထားရာ နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ သူ ကားအပြင်ကိုထွက်ကာ ကားကို ကျောမှီလျက် ရပ်လိုက်သည်။

အဲဒါလည်း သူမ၊က သူ့ကို မတွေ့သေး။ သူ့ဘေးကနေ သူမ ဖြတ်ကျော်ခါနီးမှာ သူ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“မတေး . . .”



သူမ ရုတ်တရက်မို့ ထိတ်လန့်သည့် အမူအရာနှင့် သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟင် . . . ရှင် . . .”

သူ ပြုံးနေလိုက်သည်။

“ကိုဖြူထွေး . . . ရှင် ဒီမှာ ဟာလာလုပ်နေတာလဲ”

“မတေးကို လာစောင့်နေတာလေ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဒီနေ့ သင်တန်းကဆရာကို မေးကြည့်တော့ နေမကောင်းဘူးပြောတာနဲ့ မတေးကို စိုးရိမ်လို့ လာစောင့်နေတာ၊ မတေးအဆောင်လိပ်စာကို မေးလာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အဆောင်ထိ လိုက်မလာရဲသေးဘူး၊ မတေး နှင်လွှတ်မှာစိုးလို့၊ အဲ့ဒါနဲ့ ဒီလမ်းပေါ်ကနေ နေ့လယ်ကတည်းက စောင့်နေတာ”

“အို . . . ဘာဆိုလို့လဲ၊ ဘာဆိုလို့ ရှင်က စောင့်နေတာလဲ”

“စိုးရိမ်လို့ပါဆိုမှဗျာ၊ အခု တကယ်ကို နေမကောင်းဖြစ်နေတာမို့လား၊ မတေး . . . ပိန်လည်းပိန်သွားတယ်၊ တော်တော်ဖျားနေတာလား၊ အခု ဆေးခန်းသွားပြမလို့ မဟုတ်လား၊ အဖော်လည်း မပါဘူးဗျာ၊ ကဲ . . . ကျွန်တော် ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ကားပေါ်တက်”

“အို . . . ဘာလို့ တက်ရမှာလဲ”

“ဟာဗျာ . . . လုပ်ပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီတစ်ခါတော့ ကူညီခွင့် ပေးပါဗျာ၊ နော် . . . တေး . . . ဒီလောက်နေမကောင်းဖြစ်

နေတာကို တစ်ယောက်တည်း ဆေးခန်းသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ၊ ဘားလမ်းတွေလည်း ကူးရဦးမယ်၊ ဆေးခန်းမှာ ဆေးတွေ ဘာတွေ ဆိုးတော့ မူးတာ၊ မောတာဖြစ်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ မရဘူး . . . ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်”

သူမ မျက်နှာလေးက သူ့ကို ဒေါသဖြစ်လာသည့်ပုံနှင့် လေသံ ခပ်ဆတ်ဆတ် ထွက်လာတော့သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ . . . ကိုဖြူဖွေး၊ ကျွန်မ ဒီလိုပဲ အရင်လည်း တစ်ယောက်တည်း သွားနေကျ၊ ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မလိုချင်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခေါ်မလာတာ ကျွန်မ သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ကားအတူမစီးဘူးလို့ ရှင်ကို ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ၊ ရှင် ပြန်ပါ”

“မပြန်ဘူး”

သူ ငြင်းတော့ သူမက စိတ်ကုန်သည့်အမူအရာလုပ်ကာ လှည့်ထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ သူက သူမ၊ သွားမည့်လမ်းရှေ့မှ မိတ်ကာ ရပ်လိုက်သည်။

“မတေး . . . အဲ့ဒီလို မလုပ်နဲ့ဗျာ၊ မတေးနဲ့ ကျွန်တော်က ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေပြီပဲ၊ မိတ်ဆွေတွေအဖြစ်နဲ့ တောင် မလိုက်နိုင်ဘူးလား၊ ဒီမှာ . . . ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် အလျှော့ပေးမယ် မထင်နဲ့၊ မတေး လမ်းလျှောက်သွားချင်ရင် ကျွန်တော် ဆေးခန်းအထိ လမ်းလျှောက်လိုက်လာမယ်၊ အဲ့ဒါကမူ ပိုပြီး ရုပ်ပျက်မယ်နော်၊ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ပဲ သွားပါဗျာ၊ မတေး မလိုက်ရင် ကျွန်တော် ကားပေါ် အတင်းဆွဲတင်မှာနော်”

“တင်ရဲရင် တင်ကြည့်လေ”

“မတင်ရဲဘူး ထင်လို့လား၊ မတေး... ကျွန်တော့်ကို စိန်ခွေခွေ၊ ရိုက်... ရိုက်... အခုအချိန်မှာ မတေးက အကအညီ တကယ်လိုနေတာ၊ မတေး ရိုက်ရက်ရင် ရိုက်ပါ”

သူမ ပလတ်ဖောင်းပေါ်မှာ ခြေကိုဆောင်၍ မျက်နှာကလည်း ရှုံးမဲ့သွားသည်။

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ ကိုဖြူဖွေးရယ်၊ ရှင်ဟာလေ... တကယ်ပဲ...”

သူမလေသံလေးကတော့ ဖျော့တော့ အားနည်းသွားပါသည်။ သူ ကျေနပ်အားရစွာ တံခါးကို သူမအတွက် ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

သူမ မကျေမနပ် သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးကာ ကားရှေ့ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သူ ကားကို ပိတ်၍ လျှောက်ပြီး မောင်းသူနေရာမှာ ထိုင်ကာ ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။ သူမက အနည်းငယ် စိတ်ဆိုးနေသေးသော လေသံနှင့် ပြောသည်။

“လှည်းတန်းဈေးနားက အေးငြိမ်းသာဆေးခန်းကို...”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ရဲ့ ရိုရိုသေသေ ဟုတ်ကဲ့ကြောင့် သူမမျက်နှာလေး အနည်းငယ် ပြုံးသွားသည်။ သို့ပေမယ့် ဘာစကားမှ ထပ်မပြော။ ဆေးခန်းရောက်သည်အထိ သူမက ငြိမ်ဆိတ်စွာ သူ့ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်လာသည်။ ဆေးခန်းရောက်တော့ လူနာစာရင်းသွင်းပြီး သူမပြနေကျဆရာဝန် မလာသေး၍ ကားထဲမှာပဲပြန်ထိုင်စောင့်ရသည်။

အဲဒီအချိန်မှာတော့ သူမမျက်နှာလေးက အတော်ကို ကြည်လင်နေပါပြီ။ သူက သူမဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း။

“မတေး... ဘာစားမလဲ၊ ဆေးခန်းမပြခင် အစာတစ်ခုခု စားထားမှကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ အဖတ်စားလို့ ရမလား၊ အချို့ရည်ပဲ သောက်မလား၊ ကျွန်တော် သွားဝယ်ပေးမယ်”

သူမက အဲဒီလိုစိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ လွှမ်းနေသော သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေသည် ပြီးတော့ ပြုံးပဲ ပြုံးနေသည်။ အဖြေမပေး။ ခဏအကြာမှ...

“ရှင်... ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ခင်တာလဲ ကိုဖြူဖွေး...”

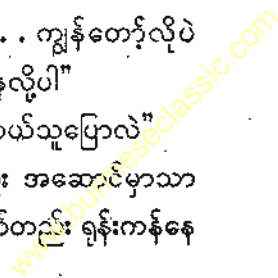
သူမရဲ့မေးခွန်းလေးက ရိုးရှင်းသလောက် ဖြေရခက်နေသည်။ သူ့ဆီက ဘယ်လိုအဖြေမျိုးကို သူမ မျှော်လင့်နေပါသလဲ။ သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်းနှီးနှေးထွေးသော ကူညီမှုတွေကို ဘယ်မိန်းကလေးမဆို သံသယ တစ်စွန်းတစ်စတော့ ထားမိကြမှာလေ။ သူ့အနေနဲ့ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော အဖြေတစ်ခု ပေးဖို့လိုအပ်သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာလည်း တကယ်ကို ဖြူစင်ရိုးသားသော အဖြေတစ်ခု ရှိနေပါသည်။

“ကျွန်တော် မတေးကို ခင်တာ... ကျွန်တော့်လိုပဲ... မတေးလည်း တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ကျွန်မကို တစ်ယောက်တည်းလို့ ဘယ်သူပြောလဲ”

“မညာပါနဲ့ မတေးရယ်၊ မတေးလည်း အဆောင်မှာသာ နေရတယ်၊ ကျွန်တော့်လိုပဲ ဘဝကို တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်နေ



ရတဲ့သူဆိုတာ ကျွန်တော် သိထားတယ်။ မနက်က သင်တန်းဆရာ ဆီမှာ မတေးရဲ့ အဆောင်လိပ်စာကို မေးရင်း မတေးရဲ့မိဘတွေ မရှိကြတော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ရတယ်။ ညီအစ်ကို မောင်နှမ အရင်းအချာလည်း မရှိဘူး။ ဆွေမျိုးတွေကလည်း နယ်မှာ။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ မတေးလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထူထောင်ပြီး နေထိုင်ဖို့ဆိုတာ ကျွန်တော့်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုပင်ပန်းခက်ခဲလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာပြီး သိနေတယ် မတေး။ ဒါကြောင့် မတေး ကျွန်တော့်ကို ခင်ခင်မခင်ခင် . . . ကျွန်တော်ကတော့ မတေးရဲ့ အမြဲတမ်း ထာဝရမိတ်ဆွေအဖြစ် ကူညီမယ်။ ခင်မယ်”

သူမ ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေလေသည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းထောင်မှာ သူ့ကို သရော်လိုသည့် လှောင်ပြုံးလေးတစ်ခုပါ တွယ်ကပ်လာသည်။

“ကိုဖြူဖွေးလို အပြောလည်း ကောင်းပြီး ရုပ်သိပ်ချောတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေက ကြောက်ရတယ်နော်၊ ဒါကြောင့်လည်း . . . ကိုဖြူဖွေး စွဲတာနေမှာ၊ ကျွန်မ ထင်တယ်၊ ကျွန်မလိုတော့ ကိုဖြူဖွေး အထီးကျန် မဆန်ပါဘူး။ ကိုဖြူဖွေးမှာက ရည်းစားတွေအများကြီးပဲ”

သူ ရယ်မောလိုက်ပါသည်။ ‘အဲ့ဒီရယ်သံဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်သည့် ခြောက်ကပ်အက်ကွဲသော ရယ်သံဖြစ်နေမှန်း သူမ သတိထားမိပါလိမ့်မည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲ၊ ကျွန်မပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား . . . ကိုဖြူဖွေးရဲ့”

“မှန်ပါတယ်ဗျာ . . . မှန်လို့လည်း ရယ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော် ရည်းစားတွေ အများကြီး ထားခဲ့တယ်၊ ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်တော့်ဘဝကလည်း သိပ်ကို ခြောက်သွေ့ပြီး အထီးကျန် ဆန်လွန်းတော့ အပျော်ရွှာခဲ့မိတယ် မတေး။ ကျွန်တော် ဝန်ခံတယ်၊ အဖော်တစ်ယောက်ကို ကိုယ့်အနားမှာ သိပ်လိုအပ်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ ရည်းစားစကား ပြောပစ်လိုက်တယ်လေ၊ ခက်တာက ကျွန်တော်က ဝမ်းသာတယ်၊ မညာပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံတွေ သုံးလို့မကုန်အောင် ကျွန်တော့် မိဘက စေးထားတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ရုပ်ပြောင့်တယ်၊ ဒီတော့ ကောင်မလေးတွေက ကျွန်တော် နှစ်ခါ မပြောရဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . .”

သူ့လေသံတွေ တိတ်ဆိတ်အသွားမှာ သူမက စိတ်ဝင်တစား မေးပါသည်။

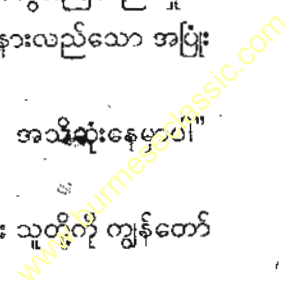
“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ . . . ကိုဖြူဖွေး”

“ဒါပေမဲ့ . . . အဲ့ဒီသူတို့ရဲ့ အချစ်တွေကို အချစ်စစ်တွေလို့ မတေး ထင်သလား”

သူမ မျက်လုံးများ ရိဝေစွာ တွေးတောသွားကြသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေက သူ့ကို အားပေးသော အပြုံးလား၊ နားလည်သော အပြုံးလား မသိ။ ပြုံးတော့ ပြုံးနေခဲ့၏။

“အဲ့ဒီအဖြေကို ကိုဖြူဖွေးကိုယ်တိုင် အသိဆုံးနေမှာပါ” သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

“သိတာပေါ့ မတေးရယ်၊ သိလို့လည်း သူတို့ကို ကျွန်တော်



လမ်းခွဲခဲ့ရတယ်လေ။ သူတို့က ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံတွေကို ချစ်တယ်၊ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို သူတို့ မချစ်ဘူး။ ကျွန်တော့် ဘဝကို သူတို့ မချစ်ဘူး။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကိုချစ်တာ အချစ်တုတွေနဲ့ပါ မတေး။ တကယ်လို့များ ကျွန်တော် ဆင်းရဲသွားမယ်၊ ဒုက္ခိတ ဖြစ်သွားမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့် မျက်နှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင် သူတို့ အခုလို ကျွန်တော့်ကို ဆက်ချစ်နိုင်ပါ့မလား။ ဘယ် . . . ဝေးသေး၊ အဲဒီတော့ ဒီဘဝကြီးကို ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လာတယ် . . . မတေးရာ”

“အို . . . ဒီလောက် လိုတ၊ ရပြီး ပြည်စုံနေတဲ့ ဘဝမျိုးကို စိတ်ပျက်ရသေးလား . . . ရှင့်”

“စိတ်ပျက်တာပေါ့။ အဲဒီလို အပေါ်ယံဆန်တဲ့ အချစ်တုတွေကြားထဲမှာ လူတစ်ယောက်က ဘယ်လောက်ကြာကြာများ ရှင် သန်နိုင်မှာမို့လဲ၊ ကျွန်တော်လိုချင်တာ တကယ့်အချစ်စစ် အချစ်မှန် တစ်ခုပါ။ ကျွန်တော့်လိုဘဝမျိုးမှာ အဲဒီလိုမေတ္တာမျိုးကို ရဖို့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ . . . မတေး။ ဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စိတ်ပျက်တယ်။ ကျွန်တော် ဆင်းရဲချင်တယ်။ ကျွန်တော် ရုပ်ဆိုးဆိုးကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်။ လူတွေကြားထဲမှာ ရောနှောပျောက်ကွယ်သွားမယ့် သာမန်အညတရလူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်။ အဲဒါမှ ကျွန်တော့်ဘဝကို တကယ် ချစ်မြတ်နိုးမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှာလို့တွေ့မယ်လေ”

သူမသည် ကားအပြင်ဘက်မှ ရှုပ်ထွေးစွာ သွားလာနေကြသော လူများ၊ ကားများကို ငေးကြည့်နေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း

မသိဘဲ သူမအပေါ်မှာ နှစ်လိုခင်မင်စွာ သူ့အကြောင်းတွေကို အကုန် ဖွင့်ပြောမိနေပါလိမ့်။

တကယ်တော့ အဲဒါ သူမက သူ့အပေါ် သနားလာအောင် လိမ္မာပေးနပ်စွာ ဖြားယောင်းနေခဲ့တာလည်း မဟုတ်။ ရင်ထဲက ရှိနေတဲ့အတိုင်း ရိုးသားစွာ သူ ဖွင့်ပြောနေမိခဲ့တာ။ သူမကတော့ သူ့ကို နားလည်နေသည့်ဟန်နှင့် ပြုံး၍ ပြန်လှည့်ကြည့်လေသည်။

ပြီးတော့ အေးဆေးညင်သာသော လေသံလေးနှင့် သူ့ကို အားပေးရှာသည်။

“ဒီလိုပဲပေါ့ ကိုဖြူဖွေးရယ် . . . လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဘယ်တော့မှ ကျေနပ်ရောင့်ရဲကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုကတော့ အမြဲလိုချင် လိုအပ်နေကြတာပဲ။ အဲဒါမှလည်း လူပီသမယ်လေ . . . ၊ ကျွန်မမှာလည်း . . . ”

သူမမျက်လုံးများ ခိုဝေစွာ အဝေးသို့လွင့်သွားကြပြန်သည်။

“ကျွန်မမှာလည်းလေ . . . အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းလေး တစ်ယောက်ရှိတယ် သိလား . . . ကိုဖြူဖွေး၊ သူ့မှာ အမေ မရှိတော့ ဘာက လွဲလို့ သူ့ဘဝ အစစအရာရာ အကုန်ပြည့်စုံတယ်။ ရုပ်ချောတယ်၊ ပညာတတ်တယ်၊ သူ့ကို သိပ်အလိုလိုက်ပြီး သိပ်ချစ်တဲ့ အဖေ တစ်ယောက် ရှိတယ်။ ကျိကျိတက် ချမ်းသာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းကလေ . . . မဖြစ်နိုင်တဲ့ အရာတစ်ခုကိုပဲ အမြဲ စွဲလမ်းပြီး တောင့်တနေတတ်တယ်။ မရနိုင်တဲ့ အရာကိုမှ သူက သိပ်လိုချင် ရှာတယ်။ ကျွန်မလည်း သူ လိုချင်တဲ့အရာကို ဘာမှ ဖြည့်စွမ်းမပေးနိုင်ဘူး။ ကျွန်မလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး ကိုဖြူဖွေးရယ်။ ကျွန်မ

... သူ့ကို သိပ်သနားတယ်”

“သူက ... ဘာကို လိုချင်နေတာလဲ”

သူ ရုတ်တရက် ကောက်မေးလိုက်တော့ သူမက ကြေကွဲစွာ ပြုံး၍ ခေါင်းခါပြလေသည်။

“မသိချင်ပါနဲ့ရှင် ... အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်မ အခု မပြောချင်သေးဘူး။ နောက်တစ်ချိန်ချိန်ကျမှ သူ့အကြောင်းတွေ ကျွန်မ အကုန်ပြောပြမယ်။ အကြောင်းတွေ - အကုန်ပြောပြမယ် ကိုဖြူဖွေးရော ဟိုတစ်ခါ ကျွန်မကို တစ်နေ့နေ့မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမယ်ဆိုတဲ့ ကိုဖြူဖွေးရဲ့ အဖေနဲ့အမေအကြောင်း အခု ပြောချင်ပြီလား။ ကျွန်မ၊ စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုဖြူဖွေး သူတို့ရဲ့ နိုင်ငံခြားကို လိုက်မသွားချင်တာလဲ ... ဆိုတာ”

သူ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ထုတ်ရယ်လိုက်သည်။ စိတ်ကျင့်ကြပ်မှုကို ထွက်ပေါက်ပေးမိတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူ့လက်ချောင်းလေးတွေ ကားစတီယာရင်ကို အကြောင်းမဲ့ လှည့်ကစားနေစဉ်မှာ သူ အဲဒီအကြောင်းကို ထုတ်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ အမေလား ... ဟင်း ... ဟင်း... သူတို့က ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်ကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ယူအက်စ်ကိုလည်း လိုက်လာဖို့ အမြဲဖုန်းဆက်တယ်။ သူတို့က ကျွန်တော်ငါးတန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီးကတည်းက ထွက်သွားကြတာဆိုတော့ ဟိုမှာ အငြိမ့်ကျနေကြပြီ။ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက ဟိုမှာ တက္ကသိုလ်လာတတ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...

သူ စကားထစ်ငေါ့သွားရပြန်ပါပြီ။

“ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော် ဟိုကို လိုက်သွားရင် ...”

“သူမက လေသံတွေ တုန်ရီလှိုက်မောစ၊ ပြုလာသော သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ဟိုကိုလိုက်သွားရင် ဘယ်သူ့အိမ်မှာ နေရမှန်း မသိဘူးလေ ... မတေး”

“အို ...”

အာမေဇိုတ်သံလေးနှင့်အတူ သူမ၏ မျက်ဝန်းတွေက သူ့အပေါ် အားနာ ရှက်ရွံ့သွားတဲ့ ဟန်။ သူ ... ဆက်ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ... မတေး။ သူတို့က အိမ်ခွဲနေနေကြပြီလေ။ သူတို့က နောက်အိမ်ထောင်ကိုယ်စီနဲ့ ကျွန်တော်က ဘယ်သူနဲ့ လိုက်နေရမှာလဲ။ အဖေနဲ့နေရင် ကျွန်တော် မိထွေးနဲ့ နေရမယ်။ အမေနဲ့နေရင် ကျွန်တော် ပထွေးနဲ့ နေရမှာ။ ကျွန်တော် မနေချင်ဘူး။ ကျွန်တော် အဲဒီလို မနေချင်ဘူး။ သူတို့က ပြောတယ်။ ဘယ်သူ့အိမ်မှာမှ မနေချင်ရင် ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်တက်တဲ့အခါ အဆောင်မှာ ထားမယ် ... တဲ့။ မတေး ... စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ”

သူ့လေသံတွေ မာကျောကြွပ်ဆတ်လို့ လာလိမ့်မည်။ သို့ပေမယ့် မတတ်နိုင်။

“စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ကိုယ့်မွေးရပ်ဒေသကနေ သူတို့ဆီ ဆိုက်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်က သူ့ဖုန်းနဲ့ နေချင်လို့။ အဖေနဲ့ အမေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မခွဲမခွာဘဲ မိသားစုလေးတစ်ခုလို ပျော်ရွှင်စွာ နေချင်လို့ ကျွန်တော်က လိုက်သွားရတာ။ ဟိုကို ရောက်ပြီးမှ

ထစ်ထောက်ထစ်နေရာစီ ကွဲကွာနေရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့် အတွက် ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိလဲ မတေး။ ကျွန်တော်လိုက်သွားရတာ ဘာအကျိုးရှိမလဲ၊ ကျောင်းပိတ်တဲ့ ဟောလီးဒေး အိမ်ပြန်ချိန်တွေမှာ ကျွန်တော်ဘယ်သူအိမ် ပြန်ရမုန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေမှာ၊ အိမ်မပြန်ဘဲ အဆောင်မှာပဲ ဆက်နေချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာမှာ . . . အဲ့ဒါတွေ ကျွန်တော် ရင်မဆိုင်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့် . . . ကျွန်တော် အားလုံး ခွဲခွာနေကြမယ့်အတူတူ . . . ဒီမှာပဲ နေ၊ နေတော့မှာပေါ့၊ နေတော့ မယ်လို့လည်း . . . သူတို့ကို ပြောလိုက်တယ်”

သူမရဲ့ သက်ပြင်းချသံလေး သူနဲ့အတူ ထွက်ပေါ်လာ သည်။ သူမ၏ နားလည်စာနာသော မျက်ဝန်းများ သူ့မျက်နှာပေါ် သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သူမ . . . သူ့ကို အချိန်တော်တော်ကြာ ဝေးကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးမှ . . .

“စိတ်မကောင်းဘူး၊ ကိုဖြူဖွေးရယ်”

“ရပါတယ် . . .”

“ကျွန်မ ရှင်ကိုတွေ့ခါစက အဲ့ဒီလိုဘဝမျိုး ပိုင်ဆိုင်ထား လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး၊ ရှင်ကို ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စား၊ မိဘတွေက အလိုလိုက် ဖူးဖူးမှတ်ထားလို့ ပေတေပြီး ဘာကိုမှ အလေးအနက် မထားတတ်ဘဲ သာမန်လူဆိုးလေးတစ်ယောက် လူပေါ်ကြောလေး တစ်ယောက်လိုပဲ မြင်ထားတာ”

“အခုလည်း အဲ့ဒီလိုပဲ မြင်ပါ မတေးရဲ့၊ စိတ်မဆိုးပါဘူး” သူမက ရယ်သည်။

“အခုတော့ ရှင်ဘဝရဲ့ အဓိကကွက်လပ်တွေကို သိလိုက်ရ

တဲ့အခါ ကျွန်မ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး”

သူလည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရယ်မောလိုက်ရင်း . . . ။

“သူတို့ ကွဲသွားကြတာ ဟိုကိုရောက်ပြီး သုံးနှစ်လောက် ကတည်းက မတေး၊ သူတို့ အစကတော့ ကျွန်တော်မသိအောင် မိုးထားကြပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသိမိတ်ဆွေတချို့ ဟိုက ပြန် လာတော့ သတင်းသယ်လာတာနဲ့ ကျွန်တော်သိနေပါပြီ၊ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်တော့ ပြောင်ဖွင့်မေးလိုက်တယ်၊ မေမေက . . . ဖေဖေကို အပြစ်ဖို့တယ်၊ သူ အရင် စ၊ သစ္စာဖောက်တာ . . . တဲ့၊ မေမေက အဲ့ဒါမျိုးဆို လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး . . . တဲ့၊ မေမေက မာန ကြီးတယ် မတေးရယ်၊ မေမေတစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရပ်တည်နေရင် သူပြန်လာတာကို စောင့်နေတယ် ထင်မှာစိုးလို့ . . . တဲ့၊ မေမေလည်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တယ် . . . သား . . . တဲ့၊ တစ်ခါတည်းပြတ်သွားတာပေါ့ . . . တဲ့”

သူ ရယ်နေပါသည်။ လောကကြီး၌ ငိုကြွေးရမည့် အဖြစ် အပျက်တို့ကို ရယ်မောတတ်သွားအောင် ဘယ်သူကများ သင်ပေး လိုက်ကြပါသလဲ။

“ကိုဖြူရယ်”

သူမရဲ့ အဖျားဆွတ်ခေါ်ဝေါ်မှုသည် အဲ့ဒီအချိန်က စတင် ခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်တော် ဖေဖေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ရန်တွေတော့လည်း ဖေဖေက ရယ်တယ်၊ ရယ်တယ်လေ၊ သူတို့ဆီမှာ အဒေါ့လ်သရီ (Adultery) ဆိုတာ ဆန်းတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဖေဖေက ရယ်မှာပေါ့၊

ပြီးတော့ ပြောတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စကို သားခေါင်းထဲမှာ အဲဒီ
 လောက် လေးလေးနက်နက်ထည့်ထားတာလဲ . . . တဲ့၊ မင်းအမေ
 တုန်းကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ . . . တဲ့၊ ဒီတစ်ဒဂံအမှားတစ်ခုကို တစ်
 ဘဝလုံးစာ ယူသွားတယ် . . . တဲ့၊ သူတို့ဆီမှာ အဖေမပေါ်ဘဲ
 မွေးတဲ့ကလေးတွေတောင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ထူထောင်ပြီး အောင်မြင်
 တဲ့ အနုပညာရှင်တွေ၊ လုပ်ငန်းရှင်တွေ ဖြစ်နေပြီတဲ့ . . . ကျွန်တော့်
 ကို လာသာ လာခဲ့စမ်းပါ၊ မင်းစရိတ်ကို မထောက်နိုင်ဘူးလို့ ငါ့ရော
 မင်းအမေရော မပြောဘူး မဟုတ်လား . . . တဲ့”

အမှတ်မထင် သူ့ရဲ့အောက်နှုတ်ခမ်းကို တင်းကျပ်စွာ မိ
 ကိုက်ထားနေမိသည်။

“အမှန်တော့ သူတို့ပြောတာ မှန်တယ်ထင်ပါတယ်၊ သူတို့
 နှစ်ယောက်စလုံး မှန်ပါတယ်၊ မှားတဲ့သူက ကျွန်တော်ပဲဖြစ်မှာပါ၊
 ကျွန်တော်က သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မှားယွင်းစွာ မွေးဖွားလာတဲ့
 သူ ဖြစ်မှာပါ မတေး . . . ”

သူ့အသံတွေ အဖျားခတ်၍ အတိုင်းအဆမရှိ တုန်ယင်
 လာသောအခါ သူမ၏ ပူနွေးသော လက်ဖဝါးလေးတစ်ဖက် သူ
 လက်ချောင်းတွေကို တည်ငြိမ်တင်းကျပ်စွာ လာရောက်ဆုပ်ကိုင်
 လေသည်။

“ကိုဖြူ . . . ရှင် ငိုချင်နေသလား . . . ဟင်”

“ကျွန်တော် . . . မငိုချင်ပါဘူး”

“ငိုချင်ရင် ငိုလိုက်ပါ၊ ကျွန်မကို အားမနာပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့
 က မိတ်ဆွေကောင်းတွေ ဖြစ်နေပြီလေ . . . ”

သူ ခပ်မဲ့မဲ့လေး ပြုံးပြနေမိသည်။

“ကျွန်တော် မငိုပါဘူး မတေး၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်
 ဘဝတဲ့ အမှားတစ်ခုအတွက် ဘယ်တော့မှ မငိုဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်
 ပါတယ်”

သူ့နှလုံးသားကို အကာအရံ အတားအဆီးမရှိ သူမ မြင်ရပြီ
 သူ ထင်သည်။



နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကွန်ပျူတာသင်တန်း မစခင်
 အဆောင်သို့ သွားကာ နေမကောင်းသူများစားသည့် အစား
 တွေ လက်ဆောင်သွားပေးတော့ သူမ ခါးခါးသီးသီးငြင်းပြန်၏။

“မတေးပဲ . . . မနေ့ကတော့ မိတ်ဆွေကောင်းတွေဆို
 ကျွန်တော် အခုယူလာတာတွေလည်း မတေး လက်ခံရမယ်၊
 တော်က မတေး စားစေချင်လို့”

“အို . . . အဲဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတာတွေ ကျွန်မ လက်
 ခံဘူး၊ ကိုဖြူကို မခင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါတွေ ကျွန်မအတွက်
 ကိုဖြူ ဘယ်တုန်းကမှလည်း မိချိုးတွေ ကျွန်မ မသုံးခဲ့ဖူးဘူး၊
 နေမကောင်းဖြစ်ရင် ဆန်ပြုတ်ရယ်၊ ထမင်းရည်ရယ် တစ်
 သောက်ချင် သောက်၊ တစ်ခါတလေ ပိုက်ဆံရှိရင် တွေ့ကာ

အုပ်လေး ဝယ်သောက်ချင် သောက် . . . ဒီလိုပဲ နေလာတာ။ ဝယ်လာတာတွေ ကျွန်မအတွက် အပိုပဲ . . . ပြန်ယူသွား”

“ဟာဗျာ . . . အရင်က သုံးဖူးဖူး မသုံးဖူးဖူး . . . ကျွန်မနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီဆိုရင် ဒါတွေ စားရမယ်၊ သောက်ရမယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဒီဟာတွေဝယ်လာတာ ဘာမှ အကုန်အကျ တာ မဟုတ်ဘူး၊ မတေး မယူရင် ကျွန်တော် အဆောင်ဧည့်ခံမှာပဲ ထားခဲ့မှာ . . . ဒါပဲ”

သူမ ခေါင်းကုတ်သည်။

“ကိုဖြူ . . . ရှင်ဟာလေ၊ တကယ်ပဲ၊ တကယ်ကလေးနဲ့”

“ကလေးပဲဗျာ၊ မတေးနဲ့ဆိုရင် ကျွန်တော် . . . ကလေး”

သူမရဲ့ လှပသော မျက်စောင်းလေးကို တွေ့ရပြန်သည်။

“ဒီမှာ ကိုဖြူ . . . ဒီလက်ဆောင်တွေကို ကျွန်မ လက်ဆောင်”

ရင် ကျွန်မ . . . ကိုဖြူဆီက ကတိတစ်ခု တောင်းမှ ရမယ်”

“တောင်းဗျာ . . . တောင်း . . .”

“ဒီပစ္စည်းတွေကို ကိုဖြူက ကျွန်မရဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းကောင်းအနေနဲ့ ပေးတာနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဆို . . . ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေဘဝနဲ့ ကိုဖြူ တစ်သက် နေနိုင်ပါ့မလား၊ တစ်သက်လုံးနော် . . .”

“ဟာဗျာ . . .”

သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးနဲ့ရိုက်ကာ ညည်းတွားလိုက်မိသလို သူမက ရယ်သည်။

“တကယ်ပြောတာ ကိုဖြူ၊ ကိုဖြူ ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေကောင်းအနေနဲ့ တစ်သက်လုံးနေနိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီပစ္စည်းတွေကို ကျွန်မ လက်ခံမယ်၊ မဟုတ်ရင်တော့ လက်ခံလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ကျွန်မ သာကံကောင်းတစ်ယောက်ကို မဖြစ်နိုင်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေပေးပြီး မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ ဟန်ဆောင်သက်ဆံ့ရမှာ အမှန်းဆုံးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ မျှော်လင့်ချက် ဖြစ်ရတာလဲဗျာ”

“ကျွန်မ . . . အဲဒီစကားကို မပြောချင်ပါဘူးကိုဖြူ၊ ဒါပေမဲ့”

“ကျွန်မ . . . ရှင်နဲ့ အရိုးသားဆုံး မိတ်ဆွေတွေအဖြစ်နဲ့ပဲ ဆက်ဆံ”

“တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ပြောရမယ်၊ ကျွန်မမှာ . . . ကျွန်မမှာ”

“သူ့ရဲ့”

“ဗျာ . . .”

နောက်ဆုံးတော့ . . . ဖြူဖွေးသည် ဖြူဖွေးသာ ဖြစ်၏။

မေ့ဉာဏ်သက်ကျယ်ကျယ်နှင့်အတူ သွေးပျက်ထိတ်လန့်သည့် မျက်စိ

အမှအရာကို ခဏအတွင်း သူ လုပ်ယူလိုက်နိုင်သည်။ လုံးဝ

ဆင်မှတ်ထားသည့် ဟန်အဖြစ်နဲ့ပေါ့။

သူပုံစံကို သူမ တကယ်ပဲ သနားသွားပုံရသည်။ တုန်ရိုက်

တာ လေသံများနှင့် သူမ ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုဖြူ၊ ကိုဖြူ ကျွန်မဆီက

ကလေးချင်သလဲဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ . . . အဲဒါ

ကျွန်မ မပေးနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ်၊ ပြီးတော့ သူဟာ

ကျွန်မလက်ထပ်မယ့် တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သူလည်း ဖြစ်တယ်၊

အဲဒါမည်က ထွင်ခေါင်မိုး . . . တဲ့”

သူလေသံက နာနာကြည်းကြည်း အော်မိအော်ရာ အ
လိုက်တဲ့ ပုံမျိုး။ တောက် . . . ဒီလောက် သရုပ်ဆောင်ကောင်
ပုံစံကို ကိုနေတွေ့စေချင်လိုက်တာ။ အဲဒါ မင်းအတွက်ကွ . . .
မင်းအတွက် . . . သိရဲ့လား။

“ကျွန်မ မညာဘူး ကိုဖြူ ကိုဖြူ မြင်ဖူးချင်ရင် ကွ
ထွင်ရဲ့မာတ်ပုံကို ပြလို့ရတယ်။ ထွင်က စက်ပူသဆောင်
တစ်လိုင်းကနေ သင်္ဘောပြန်တက်သွားတာ ခြောက်လလောက်
ဒီတစ်ခေါက်ပြန်လာရင် ကျွန်မနဲ့သူ လက်ထပ်ကြတော့မယ်”

ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သူ ဘာမှထင်ခြေရာရာ မလိုစေ
အဆမတန် စိတ်ပျက်အားလျော့သွားသည့် မျက်နှာမျိုးလုပ်
ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချထားလိုက်သည်။ ဆူအံ့နှစ်ဦးတည်းသာ နှိ
သော အဆောင်ဧည့်ခန်းထဲတွင် အဝဲကျသိတောင် ကြားလော
အောင် တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။

သူမဆီကလည်း ဘာစကားသံမှ ထွက်ပေါ် မလာ။ သူ
နှာကို သူမ ရှက်ရွံ့အားနာစွာ ငုံ့ကြည့်နေမှန်းတော့ သူ သိသည့်
အချိန်တော်တော်ကြာသည်အထိ ဘယ်သူမှ စကားမပြောဖြစ်
တိတ်ဆိတ်မှုကို ပထမဦးဆုံး ဖြိုခွင်းလိုက်သူက သူမ
သည်။

“ကျွန်တော် . . . ပြန်တော့မယ်”

ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထကာ ချာခနဲ လှည့်ထု
ဖို့ ဟန်ပြင်တော့ သူမလည်း စိတ်မကောင်းဟန်နှင့် မျက်နှာအ
ပျက်အယွင်းယွင်း ဖြစ်နေသည်။

အဆောင်ဧည့်ခန်း တံခါးပေါက်ဝ အရောက်မှာ သူမက
သွမ်းခေါ်သည်။

“ကိုဖြူ . . .”

သူ လှည့်မကြည့်ဘဲ ရစ်စားနဲ့နေလိုက်တော့ သူမက ထပ်
ပြောသည်။

“ကျွန်မရဲ့ မေးခွန်းကို ကိုဖြူ မဖြေသေးဘူး။ ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေတွေတဝဝနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး မနေနိုင်ဘူးလား
. . . ကိုဖြူရယ်၊ ကျွန်မ . . . ကိုဖြူကို မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်
လို သူငယ်ချင်းလို . . . ခင်ချင်အယ်”

သူ ခပ်အက်အက် ရယ်မောလိုက်ပါသည်။ ရယ်သံတွေ
ခြားက သူ လှည့်ကြည့်ပြီး သူမကို ပြောပြလိုက်သည်။

“မတေး . . . ကျွန်တော့်ကို ခင်းချင်တဲ့ပုံစံနဲ့ ခင်ပါ။ ဆက်
ခံချင်တဲ့အနေအထားနဲ့ ဆက်ဆံပါ။ ကျွန်တော်က မတေး ထားရာ
မှာ နေပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို မတေး မြင်ရ
အာမှမဟုတ်တာ။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကိုတော့ မတေး လိုသလို
ပြင်ပနတ်တီးယူလို့ မရဘူးလေ။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားရဲ့ ခံစားချက်
အတော့ မတေး . . . ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် . . . ဘယ်တော့မှ
ပြောင်းလဲမဟေ့နိုင်ဘူး . . . မတေး။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

သူ . . . အဆောင်တံခါးဝကနေ အပြင်ဘက်သို့ မထွက်
ခင် သူမကို မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းသော မျက်လုံးအစုံနှင့် လှည့်ကြည့်
လိုက်ပါသည်။

မထင်မှတ်သော မျက်ရည်စက်ကို သူမ မြင်ရရှိသင့် . . . ။

“အို” ခနဲ သူမ ထိတ်လန့်စွာ ရေရွတ်သည်။ တကယ်တော့ အဲဒီ နာကျင် အေးစက်သော မျက်ရည်များသည် သူ . . . တယ်သူ အတွက် ကျရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူတစ်ယောက်ပဲ သိပါသည်။

“မတေး . . . ကျွန်တော် . . . သိပ်တံဆိုးတဲ့လူပါ။ ကျွန်တော်ဟာ လူတွေဆီက မရနိုင်တဲ့အရာတွေကိုပဲ တောင့်တမျှော်လင့်ပြီး လိုချင်နေတဲ့သူပါ။ ကျွန်တော်လေ . . . ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ အမေဆီက သူတို့မပေးနိုင်တဲ့ အရာတစ်ခုကိုပဲ လိုချင်နေခဲ့တယ်။ အခုလည်း မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက သူ မပေးနိုင်တဲ့ အရာတစ်ခုကိုပဲ လိုချင်မက်မောနေပြန်ပြီ။ ဘာဖြစ်လို့များ အဲဒီလို မရနိုင်တဲ့အရာတွေကိုမှ ကျွန်တော် လိုချင်နေရတာလဲ။ ကျွန်တော်ကိုက သိပ်ပြီး မိုက်မဲတဲ့သူ ဖြစ်နေလို့ နေမှာပါ။ မတေး . . . ကျွန်တော့်ကို မသနားပါနဲ့။”

သူ ချာခနဲ သူမရှေ့က လှည့်ထွက်လာလိုက်သည်။ အဲဒီစကားတွေကို ဘယ်သူ့ အတွက် သူ့နှုတ်က ထုတ်ဖော်ပြောမိရသလဲ ဆိုတာလည်း သူတစ်ယောက်ပဲ သိပါသည်။



“ဟယ် . . . ကောင်လေးက သနားစရာလေးတော့် . . . ဖြူဖွေး ပြန်သွား၊ သွားချင်း . . . အဆောင်မှာ သူမနဲ့ တစ်

ခန်းတည်းနေ၊ သူမရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး တီးတိုးဖော်သူငယ်ချင်းလည်း ခြစ်သူ နှင်းနုနုက ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာပြီး အော်တော့သည်။

သူမက နှင်းနုကို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

“မိန်းမ . . . သနားရင် နင်ပဲ ကြိုက်လိုက်၊ ကျုပ်တော့ ပြန်မကြိုက်နိုင်ဘူး။”

“အံ့မယ်လေး မိစ္စာတေးရဲ့ . . . စွာလိုက်တာ၊ ကျုပ်က ကြိုက်ချင်တာပေါ့၊ ကျုပ်ကိုမှ သူက မကြိုက်တာ၊ ဟွန်း . . . ကြည့်ပါနဲ့ . . . ဒီလိုကောင်လေးမျိုးကို မကြိုက်ဘူးပြောတဲ့ မိန်းမလောက် နူးတာနမ်းတာ မရှိဘူး၊ ရှုပါကလည်း ဖြူးနေတာပဲ၊ အဲဒီလောက် ချောတဲ့ ယောက်ျားမျိုး ငါ အပြင်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။”

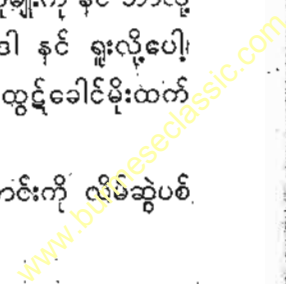
“အပြင်မှာ မတွေ့ဖူးဘူးဆိုတော့ နင်က ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးလို့လဲ။”

“ဪ . . . အိပ်မက်ထဲမှာပေါ့တဲ့၊ မိန်းကလေးတွေရဲ့ နှုတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ထဲမှာ ထည့်ထည့်မက်နေကျ အိပ်မက်ထဲက ခွေမင်းသားလေးဟာ သူ့လိုရုပ်မျိုးပေါ့။”

“အရူးမ . . .”

“ငါ မရူးဘူး၊ နင်သာ ရူးတာ၊ သူ့လိုလူမျိုးကို နင် ဘာလို့ အဲလို ယတိပြတ်ကြီး ငြင်းလိုက်ရသလဲ၊ အဲဒါ နင် ရူးလို့ပေါ့၊ ကြည့်စမ်း . . . ရုပ်ရည်ချင်းကအစ နင့်ရဲ့ ထွဋ်ခေါင်မိုးထက် အပြတ်အသတ် သာတယ်။”

သူမ၊ မကျေမနပ်နဲ့ နှင်းနုရဲ့လက်မောင်းကို လိုမိဆွဲပစ်လိုက်သည်။



“ကောင်မစုတ် . . . ငါ့ရဲ့ထွဋ်ကို ဆွဲမထည့်နဲ့၊ အချစ်မှာ ရှုပ်ချောတာ ရုပ်ဆိုးတာ မရှိဘူး၊ ထွဋ်ကို ငါကချစ်တော့ ထွဋ်သာ လျှင် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါ့အတွက် အချောမော အခုံညားဆုံး ယောက်ျား”

“အမလေး . . . အဲဒီပိန်လိမ်နေတဲ့ ရှုနာရိုက်ကုန်း ငထွဋ် ခေါင်ကိုများ မက်နေတယ်၊ ဟိုကောင်လေးနဲ့များ . . . တခြားစီ ဒီလောက် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ကျားကျားလျားလျားနဲ့ ပြီးတော့ နင့်ရဲ့ထွဋ်ထက်လည်း အဆပေါင်းများစွာ ချမ်းသာဦးမယ်၊ ငထွဋ် က အခုမှ သင်္ဘောလိုက်ပြီး ငွေစုတုန်း၊ မိဘနဲ့ဆွေမျိုး ကျောထောက် နောက်ခံလည်း ဘာမှ မရှိ၊ ခုနက ကောင်လေးစီးလာတဲ့ ကားတို ကြည့်စမ်း . . . အဲဒီကားကိုတော့ ငါ အိပ်မက်ထဲမှာရော အပြင်မှာ ရော တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး . . . ဟဲ”

နှင်းနုရဲ့ပြောပုံကြောင့် စိတ်ညစ်နေတာတွေပင် ပြော ပျောက်ကာ သူမ ဟက်ဟက်ပက် ရယ်မောလိုက်ရတော့သည်။ ရယ်ရင်းနဲ့ပဲ သူမ ရှင်းပြရသည်။

“နှင်းနုရယ် . . . အချစ်မှာ . . . ချမ်းသာတာ ဆင်းရဲတာ လည်း မရှိဘူးလေကွယ်၊ ငါ့နည်းသားထဲမှာ ထွဋ်ကို ချစ်နေမိပြီဆိုမှ တော့ ဘယ်သူ့ကို အစားထိုးလို့ရမှာလဲ”

“ဒါပေမဲ့ မိတေး . . . ညည်းကို ကျွပ် အကောင်းပြော မယ်၊ အချစ်မှာ ချမ်းသာတာ ဆင်းရဲတာ မရှိပေမယ့် လက်ထပ်ခြင်း မှာတော့ ရှိတယ်၊ အိမ်ထောင်တစ်ခု ထူထောင်ဖို့နေရာမှာ ရှင့်အနေ နဲ့ သေသေချာချာဆုံးဖြတ်ဖို့ သင့်တယ်၊ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ထွဋ် . . .

ထွဋ်နဲ့ တထွဋ်တည်း ထွဋ်မနေနဲ့ဟဲ့ . . . ! ရှင့်အနေနဲ့ ရွေးချယ်စရာ လမ်းနှစ်ခုရှိလာရင် ငါ့ကောင်းတဲ့လမ်းကို ရွေးရမှာပဲ၊ အဲဒါ ရှင့်ဘဝ တစ်ခုလုံးနဲ့ ဆိုင်တယ်နော်”

“ဒီလိုဆိုတော့ ထွဋ်ကိုငါက သစ္စာဖောက်ရမှာလား နှင်းနု”

“ဒီမှာ တေးကဗျာ . . . သစ္စာဖောက်တယ်ဆိုတာ အခု နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုကျမှ နင်တစ်ယောက်တည်း စလုပ်ရမယ့် အလုပ် တစ်ခု မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သန်းပေါင်းများစွာကတည်းက လူပေါင်းမြောက်များစွာ လုပ်ခဲ့ပြီးသား အလုပ်တစ်ခု၊ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝ မှာ ကိုယ်အတ္တနဲ့ယှဉ်လာရင် သစ္စာဆိုတဲ့အရာက အသေးအမွှား လေးတစ်ခု ဖြစ်သွားပြီ၊ လောကကြီးမှာ ဘယ်သူမှ ကိုယ့်အတ္တထက် ပိုပြီး ဘာကိုမှ မချစ်နိုင်ကြဘူး၊ နင်က နင့်ရဲ့ဘဝ၊ နင့်ရဲ့အတ္တထက် အဲဒီသစ္စာဆိုတဲ့အရာကို ချစ်မှာလား . . . ဟင်”

“အို . . .”

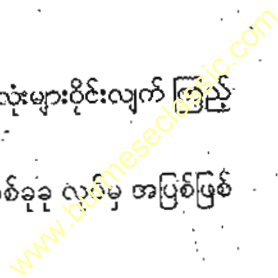
သူမ . . . စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားပါသည်။ သူမ တကယ်ကိုပဲ ထွဋ်ကို ချစ်ခဲ့ပါသလား . . . ။ ကိုယ့်ကိုယ်ထက်တောင် ပို၍ ထွဋ်ကို ချစ်ခဲ့ပါသလား . . . ။ မသေချာ။

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကို သစ္စာဖောက်ရအောင် ထွဋ်မှာ ဘာအပြစ် မှ မရှိဘူး နှင်းနုရာ . . .”

“အပြစ် . . . ဟုတ်လား”

နှင်းနုက သူမကို တအံ့တဩ မျက်လုံးများဝိုင်းလျက် ကြည့် သည်။ ပြီးတော့ ပြောသည်။

“အပြစ်ဆိုတာလေ . . . အမှားတစ်ခုခု လုပ်မှ အပြစ်ဖြစ်



တာ မဟုတ်ဘူး၊ တေးကဗျာရဲ့၊ နှိုင်းယှဉ်ချက်တစ်ခုခုနဲ့ တွေ့လာလို့ အဲဒီတစ်ခုနဲ့ နှိုင်းယှဉ်တဲ့အခါ ဟိုဘက်မှာရှိတဲ့အရာ သူ့မှာ မရှိရင် လိုအပ်နေရင် အဲဒါ အပြစ်ဖြစ်တာပဲ . . . ဟဲ့၊ လိုနေတယ်ဆိုတာက အပြစ်ပဲ”

“ကဲ . . . ပြောပါဦး ငါ့ရဲ့ထွဋ်က ဘာတွေများ လိုနေလို့လဲ”

“မိန်းမ . . . နင်က မွန်နေတာဆိုတော့ ဘယ်တွေ့ပါ့မလဲ၊ ကဲ . . . နင်ပြောသလို ရုပ်ဆိုးတာ၊ ရုပ်ချောတာ ထားလိုက်၊ ချမ်းသာတာ ဆင်းရဲတာ ထားလိုက်ဦး၊ နင့်ရဲ့ထွဋ်က ခုနက ကောင်လေးလောက်တောင် နင့်အပေါ်မှာ စိတ်မရှည်ဘူး၊ သည်းမခံတတ်ဘူး၊ စကားပြောရင် အမြဲတမ်း နင့်ကို အထက်စီးကချည်းပဲ၊ နင့်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ သိပ်ပြောတတ်တာပဲ၊ မရခင်ကတောင် နင့်ကို အရမ်းနိုင်နေပြီ၊ နင်လှေ သူက ဒါလုပ်ဆို . . . လုပ်ရတယ်၊ ဟိုဟာ မလုပ်နဲ့ဆို မလုပ်ရဘူးမို့လား။”

“ဪ . . . ငါက ချစ်တာကိုးဟဲ့”

“ချစ်တာက ချစ်တာ တစ်ပိုင်း၊ တစ်ဖက်စောင်းနင်း ဖြစ်တာက တစ်ဖက်စောင်းနင်းပဲ၊ သူက နင့်ရဲ့ ဟိုနှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်း သူငယ်ချင်း နေနီနီကို ကြည့်မရတာနဲ့ နင့်ကိုပါ အဆက်အသွယ် ဖြတ်တာ ဇာနားသလား . . . ကြည့်စမ်း၊ နေနီနီဆိုတာ နင်နဲ့ ဟိုး . . . မူကြိုဘဝကတည်းက ပေါင်းလာတဲ့ သူငယ်ချင်း၊ နင့်အပေါ်လည်း အရမ်းအန္တအတာခံပြီး အရမ်းချစ်ခဲ့တဲ့သူ၊ သူ့ဟာသူ ယောက်ျားစိတ် ပေါက်နေတာ ဘာဆိုလဲ . . . ဟဲ့၊ နင် ဘာကိစ္စ အဆက်အသွယ် ဖြတ်စရာလိုသလဲ၊ အဲဒါ ထွဋ်ခေါင်မိုး သက်သက်

အတ္တကြီးတာ”

“အို မဇုတ်ပါဘူးဟယ်”

သူမရဲ့ လေသံလေးကတော့ အဆမတန် ဖျော့တော့ အားနည်းလို့ လာပါပြီ။ သူမရဲ့ ချစ်သူဘက်က အကြောင်းပြု ငြင်းဆန်ဖို့ ရာလည်း ခွန်အား မရှိတော့။

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ . . . ဒီလို ယောက်ျားအစစ် မဟုတ်တာနဲ့တောင် အဲဒီလောက် သဝန်တိုနေတာ၊ နင့်ကို ချုပ်ချယ်ချင်လိုက်တာများ . . . ကြည့်စမ်း၊ ရွယ်တူယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ယောက်နဲ့များ စကားပြောဆိုရယ်မောမိပြီဆိုရင် နင့်ကို ဟောက်လိုက်ဟိန်းလိုက်တာ . . . ငါ မသိဘူးမှတ်နေလား၊ ခုဆို ကြည့် . . . နင့်မှာ ဘယ်မှာလဲ ယောက်ျားလေးအပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေ”

“သူက အဝေးမှာ ရောက်နေတော့ ငါ့ကို စိတ်မချတာလည်း ပါ၊ ပါတယ်ဟယ်၊ သဝန်တိုတာ ချစ်လို့ပါ”

“ဪ . . . နင်ကရော သူ့ကို သဝန်မတိုရတော့ဘူးတဲ့လား၊ သူကရော စိတ်ချရပါတယ်လို့ နင့်ကို ဘယ်သူက အာမခံထားလဲ၊ နင်က သူ့ကို သစ္စာရှိသလောက် သူကရော နင့်အပေါ် သစ္စာရှိမယ်လို့ ဘယ်အချိန်ထိ ယုံရမှာလဲ၊ အဝေးမှာ ခွဲနေရတာချင်း အတူတူ သူက နိုင်ငံခြားမှာဟဲ့၊ သူက ဟိုမှာ ဖောက်ပြန်နေရင် သစ္စာမဲ့နေရင်ရော နင် သိနိုင်မှာလား . . . တေး . . . ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

နှင်းနုရဲ့ မျက်လုံးများက စူးရှစွာ သူမကို ကြည့်တော့ သူမ ခေါင်းကို ငုံ့ပစ်လိုက်ရသည်။

“အချစ်ဆိုတာ နှုတ်ခမ်းဖျားနဲ့ ပြောကြတာပါကွယ်၊ ချစ်

ဘယ် . . . ချစ်တယ်နဲ့ ပြောကြပြီး မနက် လက်ထပ် ညကျ ကွာရှင်း လိုက်ရတဲ့ မင်္ဂလာပွဲတွေ တစ်ပုံကြီးပါ။ အချစ်လို့ သုံးနှုန်းပြီး လက် ထပ်ပြီးမှ ဖောက်ပြန်ပြီးရင်း ဖောက်ပြန်နေကြတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင် တွေလည်း တစ်ပုံကြီးပါ။ ကိုယ်ပြောချင်တာက အချစ်ဆိုတဲ့ စကား လေးတစ်ခွန်းနဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံး မလဲရဘူး . . . တေးရဲ့။”

နှင်းနုပြောသော စကားတွေက နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေ စဉ် သူမကတော့ စားပွဲပေါ်မှ ဖြူဖွေးတင်ထားခဲ့သော လက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ပြီးတော့ . . . သူမဘာသာ ရေရွတ်သလိုလို နှင်းနုကို တိုင်တည်မိသလိုလိုနဲ့ စကားတွေ ထုတ်ပြောလိုက်မိသည်။

“အချစ်ဆိုတာ ယုံကြည်စရာ မကောင်းတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ဆိုရင် ခုနက ဖြူဖွေးပြောသွားဟာတွေကရော ယုံကြည်ရပါ့မလား ကွယ်။ သူ ကိုယ့်ကို လှည့်ဖျားနေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား . . .”

သူမ စကားအဆုံးမှာ နှင်းနု ပြုံးလေသည်။

“ကျုပ် အထဲက ချောင်းကြည့်နေတာပါ တေးရယ်။ ရှင် . . . သူ့မျက်လုံးတွေကို မမြင်လိုက်ဘူးလား။ ရှင် ငြင်းလိုက်တော့ လေ ရှင့်ဆီက သူလိုချင်တာ မရလိုက်တော့ ထိခိုက်ကြေကွဲသွားတဲ့ မျက်လုံးတွေကိုလေ . . . ၊ အဲဒီလို မျက်လုံးမျိုးတွေကြောင့် သူဟာ သိပ်ကို အချစ်ကြီးပြီး အစွဲအလန်းကြီးတတ်မယ့် ယောက်ျားမျိုးလို့ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ချင်တယ်”

“အို . . . တော်ပါတော့ နှင်းနုရယ် . . . ကိုယ်လည်း သူ့ကို အဲဒီလိုမျိုး မပြောချင်ပါဘူး။ ကိုယ်က သူ့ကို ခင်ချင်ပါတယ်။ မိတ်

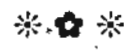
င်းအတ္တက ကိုယ့်ဘဝ ဆွေသူငယ်ချင်းအနေနဲ့ဆိုရင် ကိုဖြူက သိပ်ကို ခင်မင်စရာကောင်း ပါ။ သူ အဲဒီလောက် ထိခိုက်ခံစားသွားလိမ့်မယ်လို့လည်း ကိုယ် ကတယ် မထင်ထားတာ။ သူ့ဘဝက သိပ်အထီးကျန်ပြီး မေတ္တာဝတ် နေတဲ့သူလေ။ သူ့မိဘတွေက နိုင်ငံခြားမှာ၊ ပြီးတော့ . . . နောက် နှင်းနုထောင် ကိုယ်စီနဲ့”

“ဪ . . . ဟုတ်လား”

“သူ့ကို ကိုယ် တကယ်သနားတယ်”

နှင်းနု ရယ်လေသည်။ ပြီးတော့ မေဆွိရဲ့ သီချင်းတစ်ပိုင်း နှင်းနုစာသားတစ်ခုဖြစ်သော ‘သနားတဲ့ စိတ်ကလေး . . . ဘယ်က နှင်းနုလား . . .’ ဟု ကောက်ဆိုလိုက်တော့ ရှက်ရှက် နှင့် သူမ နှင်းနုကျောကို လိုက်ထုရသည်။

ထွဋ်ရေ . . . ထွဋ်မဟုတ်တဲ့ သူ့စိမ်းဖော့ကျားလေး တစ် ယောက်ကို ကျွန်မ သနားတယ်ဆိုရင် ထွဋ် . . . ကျွန်မကို အပြစ်လို့ နှင်းနုမှာ မဟုတ်လားကွယ်။



“ဟေ့ . . . လူကြီး”

အဲဒီကိုနေဆိုတဲ့ ဟာမလေးက သူ့ကို ခေါ်လိုက်ရင် ဇာတိ . . . ဆော်ဒါကြီး . . . ခင်ဗျားကြီးနဲ့။ အသက်ကဖြင့် ခွာတူတူ။

သူ့အရပ် ခြောက်ပေနီးပါးနဲ့ သူ့မအရပ် ပုယျပ်ပျပ်လေးကွာတာထက်
ခဏခဏ ခလုတ်တိုက်ချင်တယ်။

အခုလည်း ဖုန်းထဲမှာ သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း ခေါ်လိုက်ပြန်
သည်။ ထို့ကြောင့် သူကလည်း...။

“ဘာလဲ ငနေလေးရဲ့”

“ကျွန်တော့်ကို ငနေလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ငနေလို့ မခေါ်
ချင် ခေါ်ပါ။ လေး... ဆိုတာမထည့်နဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျား
အသက်အတူတူပဲ”

“ဪ... ဟော့။ လာ လာချည့်သေး။ သူ့အလှည့်က
တော့... ကြည့်စမ်း။”

“ဒါဖြင့် မင်းငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ကြီး... တွေ့ချည်း ထား
ခေါ်နေသေးလဲ၊ ဟော့လူကြီး... ဘော်ဒါကြီး... ခင်ဗျားကြီး
...နဲ့ စုံနေတာပဲ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားခန္ဓာကိုယ်ကြီးကြောင့် ခေါ်တာ၊ ခင်ဗျား
ဘော်ဒါက အယ်နေတာကိုး”

“ငါ ပြောလိုက်ရ မကောင်းဘူး ဖြစ်ရော့မယ်”

“ဟော့လူကြီး... မယုတ်ပတ်နဲ့နော်”

“ငါက ဘာပြောသေးလို့လဲ”

“တော်ဗျာ... တော်... စကား အကောင်းပြောမယ်
ခင်ဗျား... ကွန်ပျူတာသင်တန်း သွားမတက်တာ တစ်ခု
လောက် ရှိပြီဆို”

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟ... အဲ့ဒါ ဘာလုပ်တာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားပဲ ပြောတော့
တေးနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အခြေအနေက အရမ်းတိုးတက်လာပြီဆို၊ ဒီလို
အချိန်မှာ တေးအနားကပ်ပြီး ခင်ဗျားက အချိန်ရှိသမျှ ကပ်ကြွေ
ပြနေရမှာ၊ ခုတော့... ခင်ဗျားက အိမ်မှာ ထိုင်နပ်နေတယ်”

“ထိုင် မနပ်ပါဘူး၊ အိပ်ပြီး နပ်နေတာ”

“ခင်ဗျားကြီး ဖုန်းထဲမှာမို့နော်၊ အပြင်မှာဆို မလွယ်ဘူး”

“ဘာမလွယ်တာလဲ၊ ဖက်နမ်းမလို့လား... မလုပ်ပါနဲ့”

“သေတော့မှာပဲ... ခင်ဗျား တော်တော်လူပါးဝပါလား၊
ခင်ဗျား ဒီနေ့တော်တော်ပျော်နေသလား၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ...။

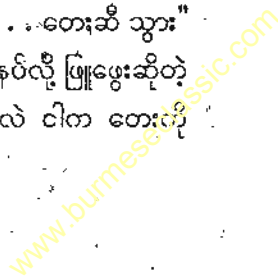
ခင်ဗျားက တေးကို တစ်ပတ်လောက်ပစ်ထားတုန်း ဟိုမှာ တေးက
ဖြင့် ခင်ဗျားကို မေ့လောက်ပြီ၊ ခင်ဗျားလုပ်စရာရှိတာ သွက်သွက်
ဆုပ်ဗျာ၊ အချိန် သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ဟိုထွဋ်ခေါင်မိုးဆိုတဲ့ ဘဲက
နောက်တစ်လ နှစ်လနေရင် ပြန်လာတော့မယ် ကြားတယ်၊ သူ
ပြန်မလာခင် ခင်ဗျားရဲ့ရင်ခွင်ထဲ တေးရောက်နေဖို့ လိုတယ်၊ ဒါမှ
သူလည်းပြန်လာရော တစ်ခါတည်း ပန်လန်လက် ပက်လက်လန်
သွားမှာဗျာ”

“ဟော့ကောင် သိတယ် ကိုနော့၊ ဆရာ မလုပ်နဲ့”

“သိရင် အဲ့ဒီမှာ အိပ်မနေနဲ့ဗျာ၊ သွား... တေးဆီ သွား”

“နားစမ်းပါ ကိုနော့၊ ဒီမှာ မင်းထက်နပ်လို့ ပြုဖွေးဆိုတဲ့
ဆမည်တစ်လုံး ရထားတာကွ၊ မင်း ဘာသိလို့လဲ ငါက တေးဆို
သွားစားစကား အတိအလင်း ပြောပြီးပြီ”

“ဗျာ...။”



“မင်းမီးစပ်ကြီး ပိတ်လိုက်ဦး၊ ယင်ကောင်တွေ ဝင်သွားဦးမယ်”

“အဲ့ဒီတော့ သူက ဘာပြန်ပြောလဲ”

“ဘာပြန်ပြောရမှာလဲ . . . သူက သူ့မှာ ရည်းစားရှိတယ် အကြောင်း၊ အဲ့ဒီရည်းစားကိုပဲ လက်ထပ်မယ့်အကြောင်း ပြန်ပြောတာပေါ့ကွ”

“အဲ့ဒါများ ခင်ဗျားက အဲ့ဒီမှာ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

“ဟ . . . ဒါ အသည်းကွဲနေတဲ့ အချိန်လေ၊ မိန်းမ တယောက်ရဲ့ ငြင်းပယ်မှုကို ရက်ရက်စက်စက်ကြီးခံစားလိုက်ရတယ် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ရဲ့ အသည်းကွဲချိန်၊ မင်း . . . ဒါလောက် မပေါက်ဘူးလား၊ တော်တော်ဝေးတဲ့ ကောင်၊ ဒီမှာ ဖြူဖွေးဆိုင် အချစ်လေး အသည်းကွဲပြီး လေလွင့်နေတယ်၊ အရက်တွေသောက်နေတယ်၊ မိုးရွာထဲ လျှောက်ခိုးနေတယ်၊ ပျက်စီးနေပြီ၊ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းက ဘော်ဒါတွေ ဖုန်းဆက်ရင်တောင် ကိုယ်က လျှာလေ အာလေးသံနဲ့ အသည်းကွဲသီချင်းတွေ ဟစ်ပြလိုက်သေးတာ”

“ဖွီး . . .”

ဖုန်းတစ်ဖက်မှာ ကိုနေရဲ့ ထိန်းမရ ရယ်ချလိုက်သံကြား ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်ရလို့ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ အိမ်မှာဖြင့် အရက်ပုလင်း မပြောနဲ့ ဘိယာဘူးတောင် မရှိတဲ့သူများ၊ ခင်ဗျားကို ကြိုက်သွားပြီ . . . ကိုဖြူ”

“တော့ကောင် အချင်းချင်းတွေနော်”

“ဘာလဲဗျ . . . ခင်ဗျားရဲ့ ဒိုင်တွေ မာယာတွေ ဗျူဟာတွေကို ကြိုက်သွားပြီ ပြောတာ၊ ကျွန်တော့်မှာသာ ညီမရှိရင် ချက်ချင်း ပေးစားတယ် . . . တကယ်”

ဪ . . . ကလေးမရယ် . . . မင်းရဲ့ နှလုံးသားကရော ဘယ်များရောက်နေသလဲ . . . ။ ကိုယ့်ရဲ့ လှမဲ့တဲ့ မာယာတွေဟာ မင်းရှေ့မှောက်မှာတော့ သုံးမရတဲ့ အဟောင်းအနွမ်း အကျိုးအပဲ့တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီကွ . . . သိရဲ့လား။

“အဲ့ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အသည်းကွဲအပိုင်းအစတွေကို သူ သိအောင် ဘယ်တော့ . . . သွားထုတ်ပြမှာလဲ”

“သွားထုတ်ပြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက လာကြည့်မှာ”

“လာကြည့်မှာ . . .”

အဲ့အားသင့်တကြီးသံနှင့် သူ့စကားကို သူမ သံယောင် သိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . သူ့ကြောင့် အသည်းကွဲ ပျက်စီးလေလွင့် သွားတဲ့ ဖြူဖွေးဆိုင် ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသည်းကွဲ အခန်းလေးကို သူ လာကြည့်ဦးမှာ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အခန်းကို မေတေလေလွင့်နေတဲ့ ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းမျိုး ဩစအောင် အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ၊ အဝတ်ဟောင်းတွေ လျှော်ဘဲ နှစ်ပတ်စာလောက် ဖွထားတယ်၊ စီဒီ၊ ဝီစီဒီအချပ်တွေ အိမ်ရှေ့မှာ ပွပလဲနေအောင် ချထားတယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေအိမ်က သောက်ပြီးသား ဘိယာဘူးခွဲတွေ ငါးဆယ်လောက် ဟစ်အိမ်လုံး

ဖြန့်ပြီး ပစ်ထားတယ်။ အိမ်ခန်းထဲမှာရော ဧည့်ခန်းထဲမှာပါ ဝိစင်နံ့လေး သင်းနေအောင် ဘလက်လေဘယ် တစ်လုံးဝယ်ပြီး နှစ်ခွက်လောက် လျှောက်ဖြန်း ဒီအတိုင်း အခြောက်ခံထားတယ်”

“ဒါပဲလား . . . ”

ကိုနေက သူ့ကို ရွဲပြီးမေးတော့ သူကလည်း ရွဲပြီးဖြေဆိုခဲ့တာပဲလို့ဆိုက်သည်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ . . . ငါ စားထားပြီးသား ထမင်းပန်းကဲတွေကိုလည်း နှစ်ရက်စာလောက် ပုပ်ပွမှုတက်နေအောင် ဘေစင်မှာ တင်ထားတယ်။ ငါ့ခုတင်အောက်မှာထားမယ့် ထွေးခံထဲ ထည့်ပြီး ခွေးအန်ဖတ်တွေ တစ်နေရာမှာ သွားကျုံးရဦးမယ်။ ပြီးတော့ . . . ”

“ဟေ့လူ . . . တော်တော့ဗျာ၊ တော်တော့ . . . ဝေါ့ . . . အန်ချင်လိုက်တာ”

“အန်မယ်ဆိုရင် ကြပ်ကြပ်အိတ်နဲ့ ထုပ်ပြီးသိမ်းထား၊ ငါ့လာယူမယ်”

“ဖြူဖွေး . . . ခင်ဗျား အင်မတန် ညစ်စုတ်တဲ့လူ”

“ကျန်သေးတယ် . . . လူကိုလည်း ဝိတ် မ၊မ၊ ညနေစာမစား၊ ရေလျှော့သောက်ပြီး ကျနေအောင် ချထားတယ်။ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ မုတ်ဆိတ်တွေလည်း မရိတ်ဘဲ အရှည်ချန်ထားတယ်။ ညတွေလည်း အိပ်မပျော်အောင် NC17 ကားတွေ နှစ်ညတီထွင်ဖို့အလင်း ထိုင်ကြည့်ထားတယ်။ လူလည်း မျော့နေပြီ။ ကဲ . . . တာကျန်သေးလဲ”

“လူယုတ်မာကြီး . . . Dirty ဖြူဖွေး ”

ကိုနေဆီက ကုန်းအော်သံကြီး ထွက်လာသည်။ သူ တဟားဟား အော်ရယ်နေလိုက်သည်။ ကိုနေရဲ့ စုပုပ်ပုပ်အသံ ကြားကြာမှ ပြန်ထွက်လာ၏။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို သနားတယ်။ တေးကဗျာက ခင်ဗျားအခန်းကို ဘယ်တော့မှ လာမှားမဟုတ်ဘူး။ တေးကဗျာဟာ သူ့စိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ အိမ်ကို အားအားလျားလျား ထိုက်လျှောက်လည်နေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး အောက်မေ့လို့လား။ . . . ဘေးသေးတယ်။ ခင်ဗျား လုပ်ဖတ်ဆင် ဖန်တီးထားတာတွေ အလွတ်ကားပဲ . . . ညောင်း”

“လာတာ မလာတာ ကိုယ့်အလုပ်ပါကွ။ ကိုယ် ဒီလောက် ဦးနှောက်မနည်းပါဘူး။ တေးကဗျာ ကိုယ့်အခန်းကို လာကို လာရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်က သေတော့မှာ . . . ”

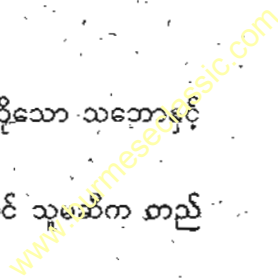
“ဗျာ . . . ”

“ဟုတ်တယ် . . . သူ မလာရင် ကိုယ်က အသည်းရောင် အသားဝါဖြစ်ပြီး သေတော့မှာ။ ဒါကြောင့် သူလာမယ့်နေ့ကျရင် သူ့ထိရှိအောင် ဆေးကျောင်းက ကိုယ့်ဘော်ဒါတစ်ယောက်ကို ကြိုခေါ်ပြီး အားဆေးတွေ၊ ဂလူးကိုစပ်ပုလင်းတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို ဒရစ်ပိုက် ချိတ်ခိုင်းထားဦးမှာ”

“ဟိုက်”

သူမ . . . သူ့ကို လက်ကုန်သွားပြီဆိုသော သဘောနှင့် အာမေဒိုက်သံပြုသွားတော့သည်။

သူ မခိုးမခန့် ရယ်မောလိုက်စဉ်မှာပင် သူ့အိမ်က စသည်



တည်ငြိမ်ငြိမ် လေသံကို စကြားရသည်။

“ခင်ဗျား တော်တော် ကြောက်စရာ ကောင်းတာပဲ”

“ကြောက်စရာ ကောင်းတယ် . . . ဟုတ်လား၊ အဲဒါကို မင်း အစောကြီးကတည်းက သိဖို့ကောင်းတာ၊ အချစ်ဆိုတာ သိပ် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့အရာလေ . . . မင်း မသိဘူးလား၊ အချစ် ကြောင့် လူတွေ သေနိုင်တယ်၊ အချစ်ကြောင့် လူတွေ ရှင်သန်နိုင် တယ်၊ အချစ်ကြောင့် လူတွေဟာ ကိုယ်တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတဲ့ အလုပ် တွေ လုပ်တတ်လာကြတယ်၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူအတွက် ဘာကိုပဲ လုပ်ရ လုပ်ရ ဘာကိုပဲ စွန့်လွှတ် ပေးဆပ်ရ ပေးဆပ်ရ . . . ပေးဆပ်ရလာ ကြတယ်၊ အဲဒါကို မင်း မြဲမြဲမှတ်ထားစမ်းပါ . . . ကိုနေ”

ဖုန်းထဲမှာ သူမ တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။ တယ်လီဖုန်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားရင် ပြင်းထန်စွာ ရှုရှုက်နေသော သူ့သက်ပြင်းတွေကို သူမ ကြားကောင်းကြားပါမည်။ သို့ပေမယ့် သူ့ရင်ခုန်သံကိုတော့ သူမ ဘယ်တော့မှ မကြားနိုင်ပါ။

သူမ၏ ခပ်တိုးတိုးရယ်သံ စတင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျား ဒီအလုပ်မှာ သိပ်ကြိုးစားနေတယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မသင်္ကာဖြစ်လာပြီ၊ ခင်ဗျား . . . တေးကို . . . တကယ် ချစ်နေပြီလား ကိုဖြူ . . .”

သူ . . . ခြောက်ကပ် အက်ကွဲစွာ ရယ်မောလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ မေးလိုက်မိသည်။

“မင်း . . . မနာလို ဖြစ်နေသလား”

“ဒီမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ဒီလောင်းကစားပွဲ စကတည်း

က စည်းကမ်းချက်တွေ ချမှတ်ထားပြီးသားနော်၊ ခင်ဗျား နောက်ဆုံး ဆောက်ရမယ့် ပန်းတိုင်ကို လုံးဝ မပျောက်ပါစေနဲ့၊ ခင်ဗျား ပန်း တိုင်က တေးရဲ့အသည်းကို ရက်ရက်စက်စက် ခွဲပြုဖို့ပဲ”

“ဒီမှာ ကိုနေ”

သူ အော်ဟစ်လိုက်မိပါသည်။

“အသည်းခွဲတယ်ဆိုတာကို လွယ်တယ်လို့များ ထင်နေကြ သလား၊ သူများအသည်းကို ခွဲဖို့ဆိုတာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က အရင် အသည်းကွဲဖူးရတယ် . . . ကွဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ အသည်းကွဲပြနေတယ်၊ အခု ငါ့အသည်းတွေ တစ်စစီ ကွဲကြပြဖို့ ငါ ကြိုးစားနေတယ်”

သူမ . . . ပေါ့ပါးစွာ လွတ်လပ်စွာ ရယ်မောလိုက်သံကို သူ ကြားလိုက်ရပါသည်။ အဲဒီလို သူမရယ်မောသံကို ကြားချင်လွန်း သို့ သူ့အသည်းနှလုံးတွေ တစ်စစီ၊ ဇာစ်စိတ်စီ ခွဲချပစ်ခဲ့တာကို သူမ . . . ဘယ်တော့မှ သိနိုင်မှာ မဟုတ်။

အဲဒီလောင်းကစားပွဲကို သူ့အသည်းနှလုံး အကျိုးအပဲ့ အစိတ်အပိုင်းများနှင့် လောင်းကြေးထပ်၍ လောင်းခဲ့ပါသည်။



ပြုံးပြုံးပျာပျာနှင့် ရောက်လာသော ကောင်ကလေးကို ဩည့်လိုက်ကတည်းက ဖြူဖွေးရဲ့ သူငယ်ချင်းလို့လော့ နှင်းနု ထင်

လိုက်မိသား။

“ဒါ မတေးကဗျာတို့ အဆောင်မို့လား . . . ဟင်၊ မတေးကဗျာ ရှိလား။”

“ရှိတယ် . . . ခဏစောင့်၊ ဘယ်သူ့လို့ ပြောပေးရမလဲ။”

“မတေးကဗျာကိုသာ ခေါ်ပေးပါဗျာ၊ သူနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မှာ သူ့ကိုပြောမှ ရမှာ။”

အသံတွေတုန်ပြီး ပျာယိးပျာယာဖြစ်နေပုံက အရေးတကြီး ကိစ္စနဲ့လာသလိုလိုမို့ နှင်းနုတစ်ယောက် အချိန်မဆိုင်းဘဲ ခုတင်ပေါ်မှာ စာထိုင်ဖတ်နေသော တေးကို သွားခေါ်ရသည်။

“ဟဲ့ . . . တေး . . . ရှင့်နဲ့တွေ့ပြီးပြောမှ ရမယ်တဲ့ . . . ကောင်လေးတစ်ယောက်၊ ကိုယ်တော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။”

တေးကဗျာက စိတ်မပါလက်မပါနဲ့ စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်က နှေးတိနှေးကန် ဆင်းသည်။ နှင်းနုက ပြည့်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုဖြူဖွေးရဲ့ သူငယ်ချင်းများလား မသိဘူး၊ သူ့ကြည့်ရတာ ပျာယိးပျာယာနဲ့ ကိုဖြူဖွေးများ တစ်ခုခုဖြစ်သလား . . . လို့”

“ဘာ . . .”

တေးကဗျာရဲ့ အထိတ်တလန့် အမူအရာကြောင့် နှင်းနုရယ်လိုက်ရသေးသည်။

“မိန်းမ . . . အဲဒီလောက်ပဲ အစိုးရိမ်ကြီးရသလား၊ ဟင်း . . . ခုမှ . . . သွားပါ ဧည့်ခန်းကို”

“အို . . . ကိုဖြူကို ကျွန်မက အစ်ကိုတစ်ယောက်၊ မောင်တစ်ယောက်လိုတော့ ခင်ချင်ပါတယ်ဆိုမှ၊ နှင်းနုကလည်း သူ . . . သင်တန်းကို မလာတာ ဆယ်ရက်လောက်ရှိပြီ၊ စိုးရိမ်တာပေါ့။”

ဧည့်ခန်းထဲကို တေးကဗျာ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတော့ နှင်းနုလည်း စပ်စုချင်စိတ်နဲ့ နောက်က လိုက်လာသည်။ တေးကဗျာတို့ နေည့်သည်က တွေ့တွေ့ချင်း . . .

“မတေးကဗျာဆိုတာလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“ကျွန်တော် ဖြူဖွေးသူငယ်ချင်း ဘောဂပါ။”

“အို . . . ကိုဖြူ ဘာဖြစ်လို့လဲ။”

စိုးရိမ်ပူပန်စွာ မေးသံကိုကြားရ၍ ဘောဂ အားတက်သွားသည်။ ဦးနှောက်ထဲက ဖြူဖွေး နှုတ်တိုက်ချ၍ သင်ပေးထားသော စကားလုံးတွေ အစီအရံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မတေးကဗျာ . . . ကျွန်တော်လေ ကြားထဲက ကိုဖြူကိုယ်

စား တောင်းပန်ချင်ပါတယ်၊ မတေးကဗျာနဲ့ ကိုဖြူတို့ကြားထဲမှာ အရင်က ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ အခုအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း ဖြူဖွေးကို ငဲ့ညှာတဲ့အနေနဲ့ သူ့ကို လိုက်ကြည့်ပေးပါလို့ ကျွန်တော် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ အခု ကျွန်တော် ဒီလို လာတာလည်း ဒီကောင်ကြီး မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ကြံရာမရ ဖြစ်တာနဲ့ မတေးကဗျာဆိုကိုပဲ . . .”

သူ့စကားမဆုံးသေး . . . တေးကဗျာရဲ့ အသံက စူးခနဲ ထွက်လာသည်။

“ကိုဘောဂ . . . ကိုဖြူ ဘာဖြစ်လဲ . . . အရင်ပြောဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . သူ မတေးကဗျာနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ပြီး ကတည်းက အရမ်းကို လေလွင့်ပျက်စီးသွားတာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘေးက ဝိုင်းထိန်းပေးတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး၊ တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးတဲ့ အရက်ပြင်းတွေလည်း နေ့ညဆက်သောက်တယ်၊ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေခန်း မိုးရွာထိ လျှောက်သွားတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ အိပ်ရာထဲ လဲတာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်ခံနိုင်မှာလဲ အခု အပြင်းဖျားပြီး သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်နေတာ . . .”

“အို . . . ရှင်တို့ ဆေးရုံမပို့ဘူးလား”

“ကိုဖြူကလေ . . . သနားစရာခွကောင်းတယ် မတေးကဗျာ၊ သူ့မှာ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းဆိုလို့ ပြေးကြည့်လိုက်မှ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ ဆေးရုံပို့တော့ ဘယ်သူက ကြည့်မှာလဲ၊ အရင်ကတော့ သူ့ရည်းစားတွေက သူ နေမကောင်းရင် ပြုစုမှာပေါ့၊ အခုတော့ ကျွန်တော်သိသလောက် အဲဒီရည်းစားတွေ သူ့ဖြတ်ထားတာ တော်တော်ကြာပြီဗျာ၊ အဲဒီလို သူ ပွေတာရှုပ်တာတွေ ရပ်လိုက်တာ မတေးကဗျာနဲ့ စတွေ့ပြီးတဲ့ အချိန်က စတာပဲ”

တေးကဗျာ ဘာမှ အပ်မမေးနိုင်။ ဒီတော့ ဘောဂက ဆက်ပြောသည်။

“ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေ တော်တော်များများက ဖြူဖွေးနဲ့ဆို အမေင်းအသင်း သိပ်မလုပ်ကြတော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုဖြူက စွဲတယ်လေ၊ အဲဒီသူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အစ်မတွေ ညီမတွေကလည်း ဖြူဖွေးနဲ့တွေ့လိုက်ရင် ကျကုန်ကြ

တော့ အဲဒီကောင်တွေက မကြိုက်ဘူးနဲ့ တူပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေမှာ ရည်းစားရှိနေရင်တောင် အဲဒီရည်းစားတွေက ဖြူဖွေးဆီကိုပဲ စိတ်ရောက်ပြီး ကျကျနေကြတော့ ဖြူဖွေးကို ဘယ်ယောက်ျားလေးက ပေါင်းချင်မှာလဲ၊ ကျွန်တော်တောင် အစ်မလည်း မရှိ ညီမလည်း မရှိလို့ သူ့ကို ပေါင်းနေတာ”

ဘောဂစကားအဆုံးမှာ နှင်းနုဆီက ခစ်ခနဲ ရယ်သံထွက်သလို တေးကဗျာက ဖတ်ခနဲ လှမ်းရိုက်လိုက်ရသေးသည်။

“ကိုဘောဂ လိုရင်းပြောပါ . . . ကိုဖြူက အခု ဘယ်မှာလဲ၊ သူ့အခြေအနေတ ဘယ်လိုရှိလဲ”

“သူ . . . သူ အိမ်မှာပဲ၊ ကျွန်တော် ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး ပြဿနာတယ်၊ သူ အခုလို အိပ်ရာထဲ မလဲခင်က အရက်ချည်းပဲ လှိမ့်သောက်ပြီး ဘာမှ မစားဘဲနေတာလေ၊ အခုတော့ အရက်တောင် သောက်လို့ မရတော့ဘူး၊ ဘာစားစား . . . ဘာသောက်သောက် အကုန် ပြန်အန်ချည်းနေတာ၊ ဆရာဝန်က အစာအိမ်ရောင်တယ် ပြောတယ်၊ အသည်းလည်း နည်းနည်းရောင်တယ်တဲ့၊ အခုတော့ အိမ်က ဘာမှ မစားရဘဲ အကြောဆေး ဂလူးကိုစ်ပုလင်းတွေပဲ ချင်းထားရတယ်၊ အဲဒီဒရစ်သွင်းတာ နှစ်ရက်သုံးရက်အထိ သွင်းရမယ်တဲ့၊ မနေ့ညကဆို ဖြူဖွေးလေ ဗိုက်တွေ မတရားအောင့်တာ ကျွန်တော်တောင် မအိပ်ရဘူး၊ စိုးရိမ်လိုက်တာဗျာ . . . မနက်ကျ ဆရာဝန် ပြေးခေါ်ပြီးပြ ဆေးထိုးလိုက်မှ သက်သာသွားတာ၊ ဆရာဝန်က အိပ်ဆေးထိုးပေးထားလို့ မိုန်းပြီး အိပ်ပျော်နေတုန်း ကျွန်တော် ဒီကို ပြေးလာတာ”

“ကျွန်မတ သူ့ကို သွားကြည့်ဖို့ လိုလို့လား... ကိုဘောက်
 “ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်ဗျာ... ဖြူဖွေး အခုလို ဖြစ်သွား
 တာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မတေးကဗျာ သိပါတယ်၊ ဖြူဖွေးတလေ
 အရင်က အရက်မပြောနဲ့ ဘီယာတောင် သောက်တဲ့ကောင် မဟုတ်
 ဘူး၊ သူ့ကျန်းမာရေးသူ အရမ်း ဂရုစိုက်တာ၊ ဒီလိုမျိုးဖြစ်သွားတာ
 ကျွန်တော် ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတယ်၊ ကျွန်တော် တကယ်အံ့ဩတယ်
 အရင်က မိန်းကလေးတွေ အများကြီးနဲ့ အတွေ့အကြုံ ရှိခဲ့ပြီး သား
 လူတစ်ယောက်က ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားတာ မထွေးကဗျာ သူ
 အပေါ် နည်းနည်းနားလည်ကြည့်ပေးဖို့ သင့်တယ်၊ သူ... ဘယ်
 မိန်းကလေးကိုမှ ဒီလောက်မစွဲလမ်းခဲ့ဖူးဘူး မတေးကဗျာ၊ သူ့နှုတ်
 ဖျားကနေ ဗီတေးကဗျာရဲ့ နာမည်ကို အခုလို တဖွဖွ ရေရွတ်မေး
 ခင် ယောင်ယမ်းပြီး မအော်ခင်ကတည်းက သူက ကျွန်တော့်ကို
 လာ... လာကြားနေတာ၊ ငါ အခု တကယ်ကို အချစ်စတွေ့နေပြီ
 ငါ တကယ်ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ပြီတဲ့၊ သူပြောနေတာ
 တွေ့ ကျွန်တော်က မယုံတော့ သူက အဲဒီမိန်းကလေးကို ရအောင်
 လက်ထပ်ပြမယ်ဆိုပြီး အလောင်းအစား လုပ်နေသေးတာ”

“တော်ပါတော့ ကိုဘောက်ရယ်”

မသက်မသာမျက်နှာနှင့် တေးကဗျာက တားတော့
 ဘောဂက စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်ရသည်။ ငါ့ကို ဖြူဖွေး
 သင်ပေးလိုက်တာ ဘာတွေပြောဖို့ ကျန်ပါသေးလိမ့်...။

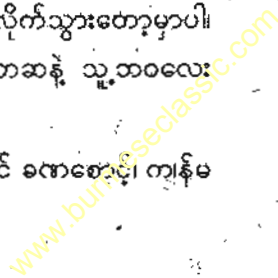
“မတေးကဗျာနဲ့ သူ့ရဲ့အခြေအနေအမှန်ကို ကျွန်တော်
 အတိအကျ မသိပါဘူး၊ မတေးကဗျာ သူ့အချစ်ကို လက်မခံဘဲ

ငြင်းလိုက်တယ်ဆိုတာပဲ ကျွန်တော် ဘေးကနေ ရိပ်မိပါတယ်၊ အဲဒါ
 တော့ မတေးကဗျာရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ၊ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုမှ
 ခံတိုက်တွန်းနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်ကတော့ မိတ်ဆွေ
 အနေနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ လူသားချင်း ထောက်ထားတဲ့အနေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဖြူဖွေး
 ဆီ တစ်ချက်လောက် လိုက်ကြည့်ပေးပါ၊ မတေးကဗျာ မျက်နှာကို
 ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် သွားပြပါ၊ သူ့လေ သတိလစ်ပြီး ယောင်ယမ်း
 နေတုန်းကလည်း မတေးကဗျာရဲ့ နာမည်ပဲ အမြဲ ရွတ် ရွတ်နေတာ၊
 အခုလည်း အိပ်ဆေးထိုးပြီး သိပ်ထားလို့၊ အိပ်ရာက နိုးလာရင်
 တယောင်ကတမ်းနဲ့ အရမ်းသွေးဆိုးတာ မတေးကဗျာ၊ ဒရစ်ပိုက်
 တွေ ဆွဲဖြုတ်၊ အရက်ပုလင်းတွေလိုက်ရှာ အတင်းမော့သောက်၊
 ဆရာဝန်က သေသေချာချာ မှာထားတာ၊ ဒီလိုမျိုးဖြစ်ပြီးမှ အရက်
 ထပ်သောက်ရင် အစာအိမ်ပေါက်ပြီး သေမယ်တဲ့”

“အို... ”

“ဟုတ်တယ် မတေးကဗျာ၊ မယုံရင် လိုက်ကြည့်ပါ၊ သူ့
 အခြေအနေကို မတေးကဗျာမြင်ရင် သဘောပေါက်မှာပါ၊ သူ့ကို
 ဘယ်ပါ မတေးကဗျာရယ်၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက အင်မတန်
 စိတ်ကောင်းရှိပြီး သနားစရာကောင်းတဲ့ ကောင်ပါ၊ အချိန်တန်ရင်
 သူလည်း သူ့မိဘတွေရှိတဲ့ အမေရိကားကို လိုက်သွားတော့မှာပါ၊
 ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ နေနေတုန်း အခုလို မတော်တဆနဲ့ သူ့ဘဝလေး
 ဖျက်စီးသွားမှာ၊ ရေတိမ်နစ်မှာ... စိုး”

“အို... တော်တော့ ကိုဘောက်၊ ရှင် ခဏစော့ဗို၊ ကျန်မ
 အခု လိုက်ခဲ့မယ်”



ဖျတ်ခနဲ တေးကဗျာ ထိုင်ရာမှ အထ၊ ဘောဂတစ်ယောက်
ဝမ်းသာလုံးဆို၍ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားသည်။ တယ်တော်တော်
ဝါဝါလား။ ဒါ . . . ဖြူဖွေးသင်ပေးတဲ့ စကားလုံးတွေအတိုင်း ပြော
လို့ မဟုတ်ဘူး။ ပြောတဲ့လူ ငါကိုယ်တိုင် တော်လို့။

တေးကဗျာသာ တကယ်လှိုက်လာရင် ဖြူဖွေးက သူ့ဆီက
ချေးထားတဲ့ ပိုလီဆံတွေ အကုန်ချေပေးမယ်တဲ့။ ဟီ . . . ဟီ . . .
ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။

ဘောဂတစ်ယောက် သူ့အတွေးနဲ့သူ ကျေနပ်နေစဉ်
အဆောင်ထဲက တေးကဗျာရဲ့အခန်းထဲမှာ တေးကဗျာက နှင်းနုထဲ
လောဆော်နေသည်။

“နု . . . ရှင်လည်း အကျီလဲလေ၊ ဘာလုပ်နေတာတုန်း”

“ဟောတော် . . . ကျွန်ုပ်ရော လိုက်ရမှာလား”

“အစုတ်ပလုတ်မ . . . လိုက်ရမှာပေါ့၊ ကိုဖြူရဲ့တိုက်ခန်း
က သူတစ်ယောက်တည်းနေတာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်တည်း
နေတဲ့အိမ်ကို ကျွန်ုပ်က မိန်းကလေးတန်မဲ့ တစ်ယောက်တည်း လိုက်
ပါမလား။ ရှင် ဝါမှ ဖြစ်မှာပေါ့ မယ်နုရဲ့၊ ကဲ . . . မြန်မြန်လုပ်”



“ကြွပါ . . . ကြွပါ . . . မတေးကဗျာ၊ အဲဒီမှာ ထိုင်မိ”

အဲဒါ ဧည့်ခန်းပါ။ ကျွန်တော် သူ နိုးပြီလား သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊
သူနိုးရင် မတေးကဗျာလာကြောင်း ကျွန်တော် ပြောပေးပါမယ်၊
ဪ . . . ဪ ဒီခုံတွေကလည်း ရှုပ်ပွနေလိုက်တာ ကျွန်တော်
ရှင်းပေးပါမယ်”

ဘောဂ ပျာယာခတ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ဆက်တီခုံများတွင်
နှုပ်ပွနေတာကို ကမန်းကတန်း ကောက်ရှင်းသည်။ ကြိုတင်စီမံထား
သည့်အတိုင်း ဆက်တီခုံများပေါ်တွင် ဖြူဖွေးရဲ့ အဝတ်အစား
ဟောင်းတချို့၊ အရက်ပုလင်းခွံများ၊ ဘီယာဘူးခွံများ၊ စားထား
လက်စ အမြည်းပန်းကန်များ၊ သောက်ရေခွက်များ ရှုပ်ပွပြန်ကျနေ၏။

ဘောဂ ဇာတ်တိုက်ထားတဲ့အတိုင်း အဝတ်အစားတွေ
ပန်းကန်တွေ ကောက်သိမ်းနေစဉ် . . .

“ကဲ ကိုဘောဂ . . . အဲဒါတွေ ကျွန်မတို့ဘာသာပဲ သိမ်း
ဆည်းပေးထားလိုက်မယ်၊ ရှင်လူနာဆီကိုသာ သွားကြည့်လိုက်ပါ၊
သူ . . . နိုးနိုး . . . မနိုးနိုး ကျွန်မတို့ ဒီမှာ သိမ်းဆည်းရင်း၊ ရှင်း
လင်းရင်း စောင့်ပေးနေမယ်၊ ကြည့်ပါဦး . . . တစ်အိမ်လုံးကို ရှုပ်ပွ
နေတာပဲ၊ သူ့ကို ကြည့်ပြီး အခြေအနေကောင်းရဲ့လားလို့ ကျွန်မကို
လာပြောဦး”

တေးကဗျာက ပြောပြောဆိုဆို ဧည့်ခန်းထဲက ပန်းကန်
ခွက်ယောက်တွေ ကောက်သိမ်းတော့ ဘောဂခမျာ . . . အိုက်တင်နဲ့
အားနာပါးနာ ပြောလိုက်ရသည်။

“အားနာစရာတွေတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီဗျာ၊ လူနာလာကြည့်
နိုင်တာ အိမ်ခေါ်ရှင်းခိုင်းသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီအိမ်က ယောက်ျား

လေးတစ်လောက်တည်း နေတဲ့အိမ်ဆိုတော့ ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေတာ ဖြူဖွေးက ပစ်စလက်ခတ်ထားတာလည်း တစ်ပတ်လောက် ရှိပြီဆို တော့ ကျွန်တော်လည်း ရှင်းထားတာပဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျား လေးတွေဆိုတော့ . . .

“ကဲပါ . . . ခုမှတော့ အားနာမနေနဲ့တော့၊ မီးဖိုခန်းက ဟိုမှာနော်၊ သွားတော့ . . . ခဏနေရင် ကိုဖြူအခန်းကိုပါ ကျွန်တို့ လာရှင်းပေးမယ်၊ လူနာနားမှာပဲနေ . . . သွားတော့ ကိုဘောဝ”

ဘောဝကို တေးကဗျာက တွန်းလွှတ်လိုက်တာနဲ့ ဘောဝ စမ်းသာအားရ ဖြူဖွေးအခန်းထဲ ပြေးဝင်လာသည်။

အိပ်ခန်းထဲ ဘောဝဝင်ပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်တာနဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေး လူမမာယောင်ဆောင်ကာ ဒရပ် ပိုက်တန်းလန်းနှင့် ဖြစ်နေသော ဖြူဖွေးစာစ်ယောက် မျက်လုံးဖွင့် ကြည့်သည်။

“စကားပြောသံ ကြားတယ်၊ တစ်ခါတည်း ပါလာပြီလား မင်း တယ်တော်ပါလား ဘောဝ”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟေ့ကောင် ကိုဖြူ . . . ငါ့အကြွေးတွေ ချေလိုက်ပြီနော်”

“တိုးတိုးပြောစမ်းပါကွ . . . ဟိုမှာ ကြားသွားဦးမယ်၊ ခဏ နေဦး . . . ငါ ဒီအခန်းထဲကနေ နိုးလာပြီး နည်းနည်းအော့တဲ့ အန်တဲ့အသံတွေ လုပ်မယ်၊ ပြီးရင် မင်းက ငါ့ထွေးခံ ယူသွားပြီး အပြင်မှာ သွားသွန်ရင်း ငါ နိုးနေပြီလို့ သူတို့ကို သွားပြော”

“အီး . . . ရွံစရာကြီး”

“ဟေ့ကောင် . . . ငါ့ထွေးခံထဲမှာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ သဘာဝ ဘူးအောင် အရက်ပုလင်း ဖောက်သွန်ထားတာ၊ သွားစမ်းပါကွာ”

မကြာပါ။ အခန်းထဲကနေ ဖြူဖွေးတစ်ယောက် ဝေါခနဲ လေတွေ အန်ထုတ်၊ ချောင်းဟတ်သံ၊ ထွေးထုတ်သံတွေ လုပ်ပြလိုက် သည်။ ဘောဝက သူလုပ်နေတာကို ထိုင်ကြည့်ပြီး . . .

“တော်တော်ပီပြင်တာပဲ၊ မင်းကြည့်ရတာနဲ့ ငါတောင် အရက်သောက်ချင်စိတ် ကုန်လာပြီ”

ဘောဝ ရွံရွံ့မဲ့မဲ့နှင့် ထွေးခံကိုင်ကာ အခန်းပြင်ထွက်လာ တော့ တေးကဗျာနဲ့ နှင်းရဲတို့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် မီးဖိုခန်းထဲ မှာ ဆေးကြောရှင်းလင်းရင်း အလုပ်များနေတာ တွေ့သည်။

တေးကဗျာက ဘောဝကကို ဆီးမေးသည်။

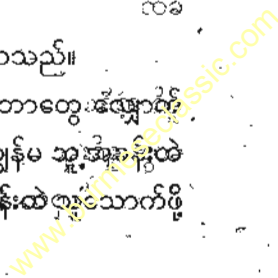
“အသံတွေ ကြားနေရတယ်၊ ထပ်အန်နေပြန်ပြီလား . . . ဘိဘောဝ”

ဘောဝက ထွေးခံကို မိန်းကလေးတွေ မမြင်အောင် ရေချိုး ခန်းထဲ ခပ်မြန်မြန် သွန်ချသည့်ဟန် လုပ်ရင်း . . .

“လေပဲ အန်တာပါ၊ အစာ မပါဘူး၊ ဘာမှမှ မစားထားတာ လေ၊ ဒီလောက် နင်းသောက်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ သေမှပဲ အေးမယ်၊ ဒီကောင် . . .”

တေးကဗျာဆီက စီခနဲ အသံထွက်လာသည်။

“အို . . . ကိုဘောဝ . . . မဦးမချွတ် ဘာတွေ အပြောပုံ ပြောနေတာလဲ၊ ကဲ . . . လာ . . . လာ . . . ကျွန်မ သူ့အခန်းထဲ ချီက်ကြည့်မယ်၊ ကိုဘောဝ လိုက်ခဲ့၊ ဒါနဲ့ သူ့အခန်းထဲ ငွားသောက်ဖို့



ရာ ရေခိုခဲ့လား”

“မရှိဘူး . . .”

“ဟော . . . ကြည့်၊ ရေပုလင်းနဲ့ ဖန်ခွက်ယူခဲ့၊ ပြီးတော့ လက်ဆုတ်ပုဝါ။ ဒီလောက်အော့အန်တဲ့ လူနာနားမှာ ဒါတွေ ထား မယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့”

ဘောဂက သာ ဟုတ်ကဲ့ ပြောပြီး တေးကဗျာကပဲ ရေ သေတ္တာထဲမှ ခရုပုလင်းတွေ ဖန်ခွက်တွေ ဆွဲထုတ်သည်။ ရေ သေတ္တာထဲက အရက်ပုလင်းတွေ ဘီယာဘူးတွေ တွေ့တော့ တေးကဗျာ မျက်နှာဖုပ်သွားသည်။

“ဒီအိမ်မှာ ဒါတွေ ဆက်ထားလို့ မရတော့ဘူးလေ ဟောဂ၊ ကိုဖြူက ဒါတွေမြင်လို့ ထသောက်ရင် သူပဲ အသက်တိုမှာ အဲ့ဒီအရက်ပုလင်းတွေ ဘီယာတွေ အကုန် သွန်ပစ်လိုက်၊ မသွန်ပစ် လည်း ရှင် အိမ်ပြန်တော့ အကုန်ယူသွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော် အိမ်ပြန်တော့ ယူသွားလိုက်ပါမယ်”

ဘောဂစကားအဆုံးမှာ နှင်းနုက ခစ်ခနဲရယ်မိတော့သည်။ တေးကဗျာက နှင်းနုကို လှမ်းမြှာသည်။

“န . . . ကျွန်မ ကိုဖြူအခန်းထဲ ဝင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ် ရှင် အဲ့ဒီဖန်ခွက်တွေ ဆေးပြီးသုတ်ပြီးရင် နည့်ခန်းထဲက စီဒီအခွက် တွေ ရှင်းရင်းနဲ့ နည့်ခန်းထဲမှာပဲ ထိုင်စောင့်နေနှင့်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမရယ်၊ ကဲ . . . သွားမှာသာ သွား”

သူမ ဘောဂနှင့်အတူ ဖြူဖွေးရဲ့အခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ ဖြူဖွေးက ခုတ်ပေါ်မှာ မျက်လုံးများမှိတ်လျက် မှေးနေတာ တွေ့ရ သည်။ တွေ့တွေ့ချင်း နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ပုံစံက အရမ်းကို သိ သာနေသည်။ သွေးဆုတ် ဖြူဖျော့နေတဲ့ အသားအရေနဲ့ ချောင်ကျ နေတဲ့ မျက်နှာ၊ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေက ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ ဆယ်တွေက ရှည်လျား ရှုပ်ထွေးလို့ ဟိုးအရင်က သူမ သိခဲ့ဖူးတဲ့ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပြီး ချောမွတ်နုနယ်လွန်းတဲ့ ကိုယ့်ထွားလေး . . . ဖြူဖွေးဆိုသူရဲ့ ပုံရိပ်ဟာ ဘယ်မှာများလဲ . . . ။

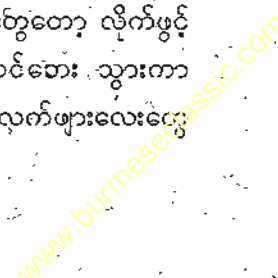
အခန်းထဲမှာလည်း မြင့်မကောင်းအောင် ပုလင်းဖန်ခွက် တွေ အဝတ်အစားတွေ ပြန်ကျ၊ အလင်းရောင် သိပ်မကောင်းရတဲ့ အထဲ လှောင်အိုက်နေတော့ အနံ့အသက်ကပါ မလတ်ဆတ်။ အိမ်ကွယ် . . . ဒီလောက်တောင်ပဲ သူ မြောင်းလဲသွားရသလား။

“ဪ . . . ကိုဘောဂရယ် ပြတင်းတံခါးတွေ ခဏ ဖွင့်ပြီး မြင်ကာတွေ ဘေးဆွဲထားရအောင်ပါ။ ဒီမှာ ကိုဖြူအခန်းက လှောင်ပိတ်မွန်းကျပ်နေတာပဲ၊ လေကောင်းလေသန့်ရမှ သူ အန် ခင်စိတ်တွေပျောက်ပြီး လန်းဆန်းလာမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်က သူ ဖျားနေတာဆိုတော့ . . .”

ဘောဂက ပြောလိုက်ပေမယ့် တံခါးတွေတော့ လိုက်ဖွင့် မလိုက်သည်။ တေးကဗျာက ဖြူဖွေးရဲ့ခုတ်ပေါ်ဘေး သွားကာ ခြောက်ဆေးသွင်းထားသည့် ပိုက်ကန်းလန်းနဲ့ လက်ဖျားလေးတွေ ချိုးသွားရောက် ဆုပ်ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

“အရမ်းဖျားနေလို့လား”



“အဲဒီအချိန်မှာ ဖြူဖွေး မျက်လုံးပွင့်လာသည်။ ဖြူဖွေး မျက်လုံးတွေက အရမ်းကိုပီပြင်ပါသည်။ ရီဝေစိုစွတ်နေတဲ့ အကြည့်တွေက ပထမ ဝေခွဲမရဟန် ပြီးတော့ အံ့သြသွားဟန်၊ ပြီးတော့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားတဲ့ အကြည့်တွေ . . . အားလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း သရုပ်ဆောင်လိုက်နိုင်သည်။”

“တေး”

အက်ကွဲနေသည့် လေသံတစ်ခုနှင့် သူမကို ခေါ်သည့် “ကျွန်တော် အိပ်မက် မက်နေတာလားဟင်”

အိုကွယ် တေးကဗျာ ရင်ထဲက လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွားပါသည်။ အဲဒီလို မျက်လုံးမျိုး အဲဒီလို လေသံမျိုးနဲ့ တော်တော်နဲ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ နှလုံးသားတွေ ဝန်းရံ ပေါက်ကွဲပျက်ကွဲသွားနိုင်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် သူမကတော့ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် အမြဲတစေ မာကျောခက်ထန်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားချင်ပါသည်။

တေးကဗျာ သနားတတ်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ အချစ်မဟုတ်ဘူးလေ။ ဖြူဖွေးက ခုတင်ပေါ်ကနေ သူမကို အသနားသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် ငေးကြည့်နေလိုက်တာများ သူမ အရည်ပျော်ကျသွားလောက်ပါသည်။

“တေး ကို ကျွန်တော် အိပ်မက်ထဲမှာ အမြဲတွေ့နေတာ။ အိပ်မက်ထဲမှာလေ တေးက အခုလိုမျိုးပဲ ကျွန်တော်လုပ်တွေကို အမြဲ ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်”

သူမ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသော လက်ချောင်းလေးတွေက အမှတ်မထင် ဖြေလျှာပစ်လိုက်မိသည်။

“အိပ်မက်တွေဟာ အပြင်မှာ တကယ်ဖြစ်မလာနိုင်မှန်း ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အဲဒီအိပ်မက်ထဲမှာပဲ ချစ်တယ်၊ အိပ်မက်တွေပဲ အမြဲမက်ချင်တယ် တေးရယ်၊ အိပ်မက်ထဲက ကျွန်တော် မနိုးချင်တော့ဘူး၊ မနိုးသော အိပ်ခြင်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော် အိပ်စက်ချင်လိုက်တာ။”

“အို ကိုဖြူ”

သူမ အလန့်တကြား အော်ဟစ်တားမြစ်လိုက်တော့ ဖြူဖွေးရဲ့ မျက်နှာက ဖျော့တော့စွာ ပြုံးရီလာသည်။

“စိုးရိမ်လို့လား တေး၊ ဘာကို စိုးရိမ်နေရတာလဲ၊ ကျွန်တော်သေသွားရင် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ငိုမယ့်သူ တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်အဖေနဲ့ အမေတောင် ငိုမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဖေကော ငိုမှာမို့လား၊ ကျွန်တော်က တေးချစ်သူမှ မဟုတ်ဘူး၊ ကလေးငိုရမှာလဲ”

“ကိုဖြူရာ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ တေးချစ်သူကို နေမကောင်းရတဲ့အထဲမှာ ဘာလို့ ဒါတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“အဲဒါတွေ စဉ်းစားလို့ပဲ ကျွန်တော် နေမကောင်းဖြစ်တာ”

သူမ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ခါလိုက်မိသည်။ ယူလာတာ ရေပလင်းထဲက ရေကို ဖန်ခွက်ထဲ ငွေ့တိုက်တော့ ဖြူဖွေးက ငိုနေစဉ် ငွေ့သောက်သည်။ နှုတ်ခမ်းဖျားမှ ဖိတ်စင်ကျန်သော အတို သူမ သုတ်ရန် လက်ကိုင်ပုတီးဖြင့် တို့ပေးသော သူမလက်ကို

ဖြူဖွေးတ ဇတ်ခန့် ဆွဲကိုင်သည်။

“လွတ်ကွာ”

သူမ ရှက်ရှက်နှင့် ဘေးဘီကို စောင်းငဲ့ကြည့်တော့ ကိုတော
ဂ တစ်ယောက် ဘယ်အချိန်ကလစ်ထွက်သွားသည် မသိ။ မရှိတော့

ဖြူဖွေးက သူမ ပြောသည့်အတိုင်း လက်ကို လွတ်ပေးပေး
သည်။ ဒီလိုကျတော့လည်း သူ့ခမျာ့ သနားစရာ။ ဘယ်တော့မှ
သူမ ပြောစကားတွေ တစ်သဝေမတိမ်း နားထောင်နေတဲ့သူ။

“ကိုဖြူ . . . ကိုဖြူကို တေး လေးလေးနက်နက် တစ်
ပြောချင်တယ်”

“ပြောပါဗျာ၊ တေး ဘာပြောပြော ကိုဖြူ လိုက်နာပါမယ်”

“လောကကြီးမှာ ထောင့်ငါးရာတစ်ခုတည်း အချစ်မဟုတ်
ဘူး ကိုဖြူရယ်”

“တေးရယ်”

သူ့ရဲ့ ညည်းတွားသံကို သူမ မကြားရက်စွာ ကျောခိုင်း
ခုတင်အနားက ခွာလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲက ဖရိုဖ
ဖြစ်နေသော အဝတ်အစားများတို့ ကြည့်ကောင်းအောင် သူ
ကောက်သိမ်းနေမိသည်။

သူမ လုပ်နေပုံတွေကို ခုတင်ပေါ်မှ ဖြူဖွေး စောင်းငဲ့ကြည့်
သည်။ ပြီးတော့ ပြောသည်။

“အားနာလို့ လိုက်လျောရတဲ့ စကားတွေ၊ အပြုအမူတွေ
မပြောပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့တော့ တေး၊ တေး . . . ကျွန်တော်ကို လုံး
လှည့်မကြည့်ဘဲ ဒီနေရာမှာတင် ပစ်ချထားခဲ့လို့ ရပါတယ်၊ ကွ

တော်ထိုက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကံပဲ ထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်က တေး
သနားအောင် လုပ်ပြနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အပေါ် တေး
သနားဖို့လည်း မလိုပါဘူး၊ တေး . . . ပြန်ပါ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုဖြူ၊ ကိုဖြူနဲ့ ကျွန်မအကြားက မဖြစ်နိုင်တဲ့
ဇာတ်လမ်းတွေကို ရုပ်ပြီး ကျွန်မတို့ သန့်ရှင်းစွာ ဆက်လက် ခင်မင်
ရင်းနှီးလို့ မရနိုင်ဘူးလား ကိုဖြူရယ်၊ ဘာလို့ မရနိုင်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မ
လေ . . .”

သူမ အဲဒီစကားအရောက်မှာ သူ့ရဲ့ ဖြူစင်နုနယ်ပြီး ချော
မွေ့လွန်းတဲ့ မျက်နှာတစ်ခုကို ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ကျွန်မလေ ကိုဖြူကို စတော့ကတည်းက ကိုယ့်အိမ်ကို
တစ်ယောက်လို့ မောင်လေးတစ်ယောက်လို့ပဲ စိတ်ထဲက ခင်မင်ချင်
မိတယ်၊ ကိုဖြူက ဆိုးတယ်၊ စကားပြောသွက်တယ်၊ ကူညီတတ်တယ်၊
တို့ဖြူကို ကျွန်မ တကယ်ခင်တာကိုဖြူ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်
လိုတော့ ဘယ်တော့မှ ချစ်မလာနိုင်တာ ကိုဖြူ နားလည်ပေးပါ။
အဲဒါ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ထွင်၊ ကိုထွင်ရှိနှင့်ပြီးသား ဖြစ်တာနဲ့လည်း
ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ကျွန်မမှာ ချစ်သူ ရှိရှိ . . . မရှိရှိ ကိုဖြူအပေါ်မှာ
ကျွန်မဘက်က ဖြူစင်ရိုးသားစွာနဲ့ပဲ ခင်ချင်တာ၊ အမြဲတမ်း အဲဒီလိုပဲ
ခင်ချင်တာ ကိုဖြူ၊ အဲဒါ ကျွန်မဘက်က မပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ သဘော
ထားပါ ကိုဖြူရယ် . . . ကျွန်မတို့ ဘာလို့ ဖြူစင်နေတဲ့အရာကို
အရောင်တွေ ဆိုးပစ်ရမှာလဲ . . .”

“တေးရယ် . . . ကျွန်တော့်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို့
နှစ်သိမ့်သလိုမျိုး ကိုယ်လိုချင်တာ မရနိုင်လို့ အခြားတစ်ခု အစား

သေသလိခိုး မပေးပါနဲ့ ကျွန်တော်က အားလုံး ရချင် ရပါ။ မရရင်
တော့ ဘာမှ မလိုချင်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ရှိတယ် . . . တေး သီပါတယ်
ကျွန်တော့်မိဘတွေကိုလည်း ကျွန်တော် အဲဒီလိုပဲ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။
မေဖေနဲ့မေမေဆီက နွေးထွေးတဲ့မေတ္တာကို အတူတကွ ပေါင်းစည်း
ပြီး ရချင် ရ၊ တကွတပြားစီ ရမယ့် ဆီရင်တော့ အဲဒီမေတ္တာကို
ကျွန်တော် လုံးဝ မလိုချင်ပါဘူးတေး . . . အဲဒါ ကျွန်တော့်စိတ်ပဲ။

သူမ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ခါပစ်လိုက်မိပါသည်။ ပြီးတော့
သူ့ကို ဝဲရံကာသက်စွာ ဝေးစိုက်ကြည့်မိသည်။ ဪ . . . မေတ္တာ
ဝတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် . . . ဒါပေမဲ့ အဲဒီမေတ္တာအကြောင်း
ကို မသိသေးတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြန်တယ်။

သူမ အပြုံးတစ်ခုဖြင့် သူ့ကို နှစ်သိမ့်လိုစွာ ပြုံးပြလိုက်မိ၏။

“ကိုဖြူ . . . အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ရှင် သေသေချာချာ မသိ
သေးဘဲနဲ့ အဲဒီအရာကို ရှင်လိုချင်လို့ မရဘူးလေ။ ရှင် . . . တစ်ခုခုကို
လိုချင် တပ်မက်တယ်။ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်ဆိုတာ အချစ်မှမဟုတ်တာ
အဲဒါ အတ္တပါ ကိုဖြူ။ အဲဒါကို အတ္တလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ လူ
တစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားမှာ အချစ်နဲ့ အတ္တဆိုတာ ဘယ်သောအခါ
မှ အတူတကွ ယှဉ်တွဲပြီး တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ရှိမနေနိုင်
တဲ့ အရာတွေ . . . အတ္တရှိနေရင် အဲဒီနှလုံးသားမှာ အချစ်ဆိုတာ
မရှိဘူး။ အချစ်ဆိုတာ ရှိလာပြန်ရင်လည်း အတ္တက နှလုံးသားထဲက
နေ ထွက်ပြေးရပြန်တယ်”

စူးလက်စွာ ကြည့်နေသော သူမ၏ အကြည့်တွေကို မခံရပ်
နိုင်သည့်အလား သူ မျက်လွှာချနေပါသည်။ သူမ ဆက်ပြောလိုက်

သည်။ ဆက်ပြောမှကို ရပါမည်။

“ကိုဖြူ . . . အခု ကိုဖြူရဲ့ နှလုံးသားမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့
အရာရာကို လိုချင်တပ်မက်နေတဲ့ စိတ်တွေ၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်ကြီးတဲ့
ဓမ္မတို့တွေကို အချစ်လို့ အမည် မတပ်ပါနဲ့ ကိုဖြူရယ်။ အချစ်ဆိုတာ
လေ . . . ကိုယ်ချစ်တဲ့သူဆီက မရနိုင်တဲ့အရာတွေကို မတောင်း
ခံရဘူးတဲ့။ ကိုယ့်ရဲ့အတ္တတွေကိုသာ သူ့ဘဝထဲကို အလုံးစုံ နှစ်မြှုပ်
ပေးအပ်လိုက်ရတာတဲ့ ကိုဖြူ . . . ကျွန်မဆီက မပေးနိုင်တဲ့ အရာ
တွေ မတောင်းပါနဲ့ ကိုဖြူရယ်။ ကျွန်မစိတ်ညစ်လို့ ဝိုဒီလိမ့်မယ်၊
ကျွန်မငိုတာ ကိုဖြူ ကြည့်ရက်မှာလား။”

“တော်ပါတော့ဗျာ”

သူ့ဆီက ပြုံးရွှင် ရှယ်မောလျက် တားမြစ်သံကို ကြားလိုက်
ရာ သူမ စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။ သူမ စိတ်ရှည်စွာ ဖျောင်းဖျရကိစ္စ
ဒီတစ်ခါတော့ နပ်ပြီ ထင်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် ငိုတော့ မငိုပါနဲ့ တေးရယ်။ ကျွန်တော်
နောက်ထပ် တေးဆီက မပေးနိုင်တဲ့အရာတွေ ဘယ်တော့မှ
မတောင်းဆိုတော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးတယ်။ တကယ် . . . တေး
ဆီဆင်းရဲမယ့်အလုပ် ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ပါဘူး။”

“တကယ် . . .”

သူမ၏ မျက်နှာလေး ဝင်းလက်သွားဝါလိမ့်မည်။

“ကိုဖြူနဲ့ တို့ အသန့်စင်ဆုံး ဆက်ပြီး ခင်မင်ကြမယ်နော်။
အတိပေးမလား။”

“ဟတ် . . .”

သုဂ

ပိုးနီလွင်

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရယ်မောသံတွေက အခန်းထဲမှာ
ဝေဝစီလို့ သွားသည်။ ဆိုပေမယ့် ကတိတစ်ခုကို သူက သူမဆီ
ပြန်တောင်းလိုက်ပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုတော့ ပြန်လိုက်လျှော့
လား တေးရယ်၊ အခု ကျွန်တော်တောင်းဆိုတာကိုတော့ တေး ပေး
နိုင်မှာပါ။ ဒီတစ်ခုတည်းပါ”

“ဘာများလဲ ကိုဖြူရာ . . .”

သူမ၏ မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းလေးများက စိတ်ဝင်တစားဟန်
နဲ့ သူ့ကို မော့ကြည့်လေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ကိုထွဋ်ခေါင်းမိုးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလားဟင်
“မာင် . . .”

မမျှော်လင့်ထားသည်ကို ကြားရ၍ထင်သည် . . . သူမ
ပျက်နှာလေး ပျက်ယွမ်းစွာ ခေါင်းတို ငုံ့ချပစ်လေသည်။

သူ ဆက်၍ ပြောချပစ်လိုက်သည်။

“တေးလို စိတ်ရှည်သည်ခံပြီး နားလည်ခွင့်လွတ်တတ်စို့
အတ္တမဲ့စွာ ပေးဆပ်နိုင်မယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို
ရရှိလိုက်တဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကံအကောင်းဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်
ကို မြင်ဖူးချင်လို့ပါ . . . တေး၊ ကျွန်တော် အားကျစွာ မြင်ဖူးချင်
လို့ပါ”

“ကိုဖြူရယ် . . .”



သူ ပြောရင်းနဲ့ ဝါးခနဲ သမ်းကာ လေးတီးလေးကန်ဖြင့် အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်ရန် ပြင်သည်။ တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း ဝန်းခနဲ ဝင်လာ ဤသော ဘောဂနှင့် ကိုနေက သူတစ်ကိုယ်လုံးကို ကိုင်လှုပ်ရင်း ပြုပြုဖျာဖျာ အော်ဟစ်နေကြသည်။

“ဟေ့ကောင် ကိုဖြူ . . . ပြန်အိပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ဒီမှာ . . . မင်း ငါတို့နဲ့ မြန်မြန်လိုက်နဲ့၊ ဟေ့ကောင် အရမ်းအရေး တြီးတယ်”

“ကိုဖြူ . . . ဟေ့လူကြီး . . . ခင်ဗျား . . . ဒီအိမ်မှာ တစ် ယောက်တည်း ဆက်မနေနဲ့တော့၊ အန္တရာယ် အရမ်းများနေပြီ၊ ဟေ့လူ . . . ထဗျာ . . . နီးတော့”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါနေတဲ့ တိုက်ကို ဘယ်လေယာဉ်ပျံ ဝင်တိုက်လို့လဲ၊ ငါတော့ ဘာသံမှ မကြား . . .”

သူ့စကား မဆုံးသေး။ ဘောဂက ထိတ်လန့်တကြားလေသံ ဖြင့် . . . “ကိုဖြူ . . . နောက်မနေနဲ့၊ ဒါ နောက်ရမယ့်အချိန် အဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ . . . ကိုနေပြောတာ မြန်မြန်နားထောင်စမ်း . . . ဒီကောင် သူ့အပေါင်းအသင်းတွေဆီက သတင်းတွေ ကြားလာလို့၊ ဟေ့ကောင် ကိုနေ . . . ရှင်းလေကွာ”

“ကိုဖြူ . . . ဟေ့လူကြီး . . . မျက်လုံးဖွင့်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ သေချာနားထောင်ဦး၊ ခင်ဗျား . . . ဒါလီဆွေကို မှတ်မိ သေးလား၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဆယ်ယောက်ကျော် . . . ဆယ့်သုံး . . . ဆယ်လေးလား . . . အဲဒီအကြိမ်မြောက် ရည်းစားဗျာ”

“ထားလိုက်ပါတော့ . . . မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ပြောစမ်းပါ။

တဝန်းဝန်းနဲ့ ထူနေသော တံခါးခေါက်သံအပြင် လှုပ်စစ် ခေါင်းလောင်းခလုတ်ကို ဆက်တိုက်နှိပ်နေသော ဆူညံသံများ ကြောင့် သူ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာရသည်။

အိပ်ရေးမဝသေး၍ မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်ကာ တိုက် ခန်း တံခါးဝဆီ လျှောက်သွားတော့ အပြင်ဘက်ကနေ သူ့နာမည် တပ်ကာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ခေါ်နေကြသည့် ဘောဂအသံများ ကိုနေရဲ့အသံစူးစူးကိုပါ သူ ကြားလိုက်ရသည်။

လာကြပြန်ပြီ . . . ဒီတစ်ခါ လာပုံလာနည်းက ပွက်လော ကို ရိုက်နေတာပါကလား။ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ခါလိုက်ရင်း တံခါး သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်လာကြတာလဲကွာ . . . ဒီမှာ . . . ကောင်း ကောင်းကို မအိပ်ရဘူး”

အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ခင်ဗျား သူ့အသည်းကို ခွဲတုန်းက တင်ငိုတရယ်ရယ် ဖြစ်သွားလို့ စိတ်ကဆရာဝန်တောင် ပြုရသေးဆဲပဲ။ အဲဒါ ဒါလီဆွေရဲ့ အစ်ကို သူ့ရိန်ဆွေဆိုတာလေ . . . အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားကို မကြိမ်း ကြိမ်းသေးတာဆို . . .”

“သူ့အစ်ကိုက ကျွန်ကျောင်းလောက် တော်လို့လား”

“ဟာဗျာ . . . အရေးထဲ မနောက်စမ်းပါနဲ့။ အဲဒီကောင် သူ့ရိန်ဆွေက အဲဒီကတည်းက ခင်ဗျားကို မကြည်တာ။ အခု . . . သူ့မိဘတွေက သူ့ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်တယ်။ သူကလည်း အဲဒီကောင်မလေးကို တော်တော်ကြိုက်တယ်။ စေ့စပ်ပြီးတော့မှ အဲဒီကောင်မလေးက သူ့မှာ ချစ်သူ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်ုပ် အချစ်ကို ရှင် ဘယ်တော့မှ မရနိုင်ဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ပဲ ရမယ် . . . တာညာပေါ့ဗျား။ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို့ . . . ပြောလိုက်တာ ဒီကောင် တော်တော်နာသွားတယ်။ အဲဒီကောင်မလေးက မြဝတီရည်ဆိုလား မြဝတီလွှာ ဆိုလား . . .”

“ဒါတော့ ကိုယ်မှတ်မိတယ်။ ကိုယ်ရဲ့ဆယ့်ရှစ် . . . ဆယ်ကိုးယောက်မြောက်၊ နာမည်က မြဝတီရဲ့ မေးဖျားမှာ မဲ့နက်လေးနဲ့ ဆရာ . . . မိတယ်။ သူ့ရိန်ဆွေ ကံကောင်းတာပေါ့။”

“ဪ အရေးထဲ မဟဲ့လူကြီး . . . ကံကောင်းမလား။ သူ့ရိန်ဆွေကို အဲဒီမြဝတီရဲ့က ကျွန်မရဲ့နှလုံးသားက ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အချစ်ဆုံးသောယောက်ျားဟာ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ အဲဒါ . . . တိုဖြူဖွေးပဲလို့ ပြောချလိုက်တော့ ဒီကောင် ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွား

တာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ဒီကောင်က ခင်ဗျားကို ချောင်းရိုက်မလို့ဘူး။ လူစုနေတယ်။ သူ့လိုပဲ ခင်ဗျားကို ကြည့်မရတဲ့ကောင်တွေပေါ့။ နှစ်ယောက် ဆောင်ရွက်လို့ ပြောတယ်။ နောက်ထပ် နှစ်ယောက်လောက်ရရင် ခင်ဗျားကို ဒီနေ့ညပဲ ဝိုင်းဘေမယ်လို့ ကြိမ်းနေတယ်။ ခင်ဗျား တစ်နေရာရာကို ခဏသွားရှောင်နေမှ ဖြစ်မယ် ကိုဖြူ။ ဒီကောင်တွေ ဆုပ်စုက ခင်ဗျားကိုတွေ့တာနဲ့ အသားကုန်တွယ်မှာနော်”

“ငါ ဘာမှ ရှောင်စရာမလိုဘူး။ ဒါ . . . မင်းမဲ့တိုင်းပြည် မဟုတ်တာ။ သူတို့ လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ ရမလား”

“ခင်ဗျားကြီး . . . လေမကျယ်နဲ့ ကိုဖြူ၊ ခံရမှာက ခင်ဗျား ရင်၊ သူတို့ ထောင်ထဲရောက်မှာက နောက်၊ သူတို့ထောင်ထဲ ရောက်တာက ဟုတ်တယ်ထား။ မတော်လို့ သူတို့ လက်လွန်သွားရင် ခင်ဗျား နာမှာနော်။ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ဆို ခင်ဗျားကို ဆာတော်မုန်းနေတာ။ ဟိုကောင်ဗျာ . . . ရန်နိုင်ကျော်ကျော်ဆိုတဲ့ ဆာဇာင်၊ ခင်ဗျားနဲ့သူ့ မဒီလေးတစ်ယောက်ကို ပြိုင်လိုက်တာ ခင်ဗျားက ရသွားပြီး . . . နောက်တော့ အသည်းခွဲထားခဲ့တာ။ အဲဒီ ဆာဇာင်မလေးက ရှက်ရှက်နဲ့ နိုင်ငံခြား ထွက်သွားတယ်ဆို . . .”

“အဲဒါ နွေမာလာ . . . နွေမာလာ သူ့တာသူ ဖောရိန်းဒီး သွားတာ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ။ သူ့ဟာသူ ရအောင် လိုက်ပါလား။ ငါ သွားခဲ့ပြီး တစ်နှစ်လောက်ကြာမှ နွေမာလာက ထွက်သွားတာ နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ဆိုင်ဆိုင် . . . မဆိုင်ဆိုင်တော့ မသိဘူး။ ခင်ဗျားကို အဲဒီ ရန်နိုင်ကျော်ကျော်ကလည်း မကြည့်ဘူး။ သူက ချောင်းမရိုက်ချင်ဘူး”

တဲ့၊ မျက်နှာကို အက်စစ်နဲ့ ပက်ပစ်မယ်တဲ့ . . . ၊ သူ့ရိန်ဆွေ
တိုင်ပင်နေကြတာ၊ ခင်ဗျားနော် . . . ပေါ့ပေါ့၊ မတွက်နဲ့၊ ဒီကောင်
တွေက ခင်ဗျားကို ဂျေဝင်နေတာ တကယ်လုပ်မှာ”

ဖြူဖွေး ငြိမ်သက်သွားရသည်။ ကိုနေ၊ ပြောတာ မလွတ်
အမှန်တရားတွေ အများကြီးပါသည်။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ သူ့
မုန်းတီးနေတဲ့ ယောက်ျားတွေ တော်တော်များများ ရှိသည်။

“အဲ့ဒီတော့ ငါက . . . အခု ဘယ်ကိုရှောင်နေရမှာလဲ
ရှောင်လည်း သူတို့က ရှာရင် တွေ့မှာပဲ”

ကိုနေက ယူပျာသလဲ ဝင်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား . . . သူငယ်ချင်းတွေအိမ်မှာ သွားမနေ
ခင်ဗျားကို ဒီတိုက်ခန်းမှာ ရှာမတွေ့ရင် ခင်ဗျားရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ
အိမ် လိုက်စုံစမ်းပြီး ရှာမှာပဲ၊ ခင်ဗျားအကြောင်းကို သူတို့က သူ
ကောင်မလေးတွေဆီက တော်တော်များများ သိထားတယ်၊ ခင်ဗျား
ရဲ့ ကားနံပါတ်တောင် သူတို့ သိထားတယ်၊ လူမတွေ့ရင် ကား
ဖောင် သူတို့ ရန်ရှာပြီး ဖျက်ဆီးပစ်မှာ ကြောက်ရတယ်၊ ခင်ဗျား
. . . အခု ကားပါကင်ထဲမှာလည်း ကားကို ဒီလိုရပ်ထားလို့ မဖြူ
တော့ဘူး”

“အဲ့ဒီတော့ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ ငနေရ . . . ”

“ခင်ဗျား . . . ကျွန်တော့်အိမ် လိုက်နေရမယ်”

“ဟေ . . . ”

သူ့မျက်လုံးများ အံ့အားသင့်တကြီး ပြူးထွက်လာစဉ်
ဘောဂက ပြုံးစိစိလုပ်နေသည်။ ကြည့်ရတာ သူတို့နှစ်ယောက်

သမ်းမှာကတည်းက တိုင်ပင်ပြီး ဆုံးဖြတ်လာပုံရသည်။

သေစမ်း . . . ကိုနေက တိကျပြတ်သားသော လေသံနှင့်
သပ်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်အိမ်ကလွဲပြီး ခင်ဗျား ပြေးစရာ၊ မြေမရှိဘူး၊
ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားက ဘော်ဒါဟော့ဖြစ်တာ မကြာသေးတော့
ဒီကောင်တွေ သိမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျွန်တော့်အိမ် ခဏလိုက်နေ
ရင် ခင်ဗျား ခြေရာပျောက်သွားမယ်၊ ကားကိုလည်း ကျွန်တော့်အိမ်
က ဂိုဒေါင်ထဲမှ ခဏခြင်ထောင်ချထားပြီး ကျွန်တော့် အဖိုးကြီးကား
တစ်စီးယူသုံးနှင့်ဗျာ၊ ခင်ဗျားနော် . . . ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က
ကျွန်တော်နဲ့ တေးကို ပြန်ရင်ကြားစေပေးမယ့် အောင်သွယ်တော်
ကျေးဇူးရှင်မို့လို့ ဒီလောက် ကျေးဇူးဆပ်နေတာ၊ သဘောပေါက်၊
လာ . . . အခု . . . အထုပ်အပိုးပြင်၊ လိုက်ခဲ”

“ဘုရားရေ . . . ”

တအံ့အသြနဲ့ သူ ဘောဂကို စောင်းငဲ့အကြည့်မှာ . . . ။

“ဟေ့လူ ကိုဖြူ . . . ခင်ဗျားဘောဂအိမ်မှာ နေဖို့ မစဉ်း
စားနဲ့၊ ဘောဂနေတဲ့အိမ်က တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေး၊ သူ့အစ်ကို
သုံးယောက်ရဲ့မိန်းမ . . . သူမနီးတွေကလည်း ရှင်မွေးလွန်းတွေ၊
မွေးထားလိုက်တာ ဘုစုခရုတွေက နှစ်ဒါဒင်ပြည့်တော့မယ်”

“အောင်မာ . . . ငနေစုတ်၊ မသာလေး . . . ”

ဘောဂဆီက ကျိတ်ဆဲသံထွက်လာတော့ သူ မရယ်ဘဲမနေ
နိုင်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် နှစ်ယောက်စလုံးကို အော်ဟစ်မိလိုက်
သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . ဖြစ်ပါမလားကွ၊ ငါနဲ့ . . . ကိုနေနဲ့ . . . သူ့အိမ်မှာ . . . တော်ကြာ . . .”

ကိုနေရဲ့ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်လာပြီး လက်သီးဆုပ်က ရှေ့ထွက်လာသည်။

“ဟေ့လူကြီး . . . ဘာမှယီးတီးယားတားတွေ စဉ်းစားမနေနဲ့နော်၊ ကျုပ်အိမ် ကျုပ်ဘိုးတော်ရှိတယ်၊ ကျုပ်ဘကြီး တစ်ဝမ်းကွဲ ဘဏ္ဍာထိန်းကြီး ဦးမောင်စိုး ရှိတယ်၊ အလုပ်သမားတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ဒါပဲ . . . အခုလိုက်မှာလား၊ မလိုက်ဘူးလား . . . ပြော”

“အခု . . .”

“အေးလေဗျာ၊ အခုမလိုက်ရင် ခင်ဗျားကို ဟိုကောင်တွေ ခြေရာခံမိသွားမယ်၊ ဒီကောင်တွေလူစုပြီးရင် ခင်ဗျားတိုက်ခန်းအနီး ဝန်းကျင်ရောက်လာပြီး ခင်ဗျားရဲ့ အဝင်အထွက်လာစောင့်ကြည့် တော့မှာ၊ လူလစ်တာနဲ့ ခင်ဗျားကိုဝင်သမမှာ၊ လာဗျာ . . . ကျွန်တော့် ဆီ . . . တေးပြန်ရောက်မလျှာမချင်း . . . ခင်ဗျား တစ်ခုခုဖြစ်လို့ မချဘူး၊ လာ . . . လိုက်ခွဲ”

“အောင်မလေး . . . ကျေးဇူးရှင်ရဲ့”

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် သူ့ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို ကုတ်ဖွလိုက်မိ တော့သည်။ ဘောဂကရယ်သည်။ ရယ်ရင်းနဲ့ . . . ။

“ဟေ့ကောင် . . . မြန်မြန်သာသွား ဖြူဖွေး၊ မင်းပစ္စည်း တွေ လိုမယ်ထင်တာ ဝေါ့ကောက်သိမ်းပြီး မင်းကားကို ငါပဲ မောင်း လာခဲ့တော့မယ်၊ မင်း သူ့ကားနဲ့သာ လိုက်သွားတော့၊ သူ့ကားပေါ် ဇက်ပုပြီးသာ လိုက်သွား”

သည်လိုနဲ့ ဖြူဖွေးဆိုသော ကောင်လေးတစ်ယောက် နေနီရဲ့ အိမ်ပေါ်ရောက်ရသည်။



ဘောဂဆီက နေနီနီနဲ့ သူ့ဖခင်ရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေ ကြားထား၍သာ သူ သိပ်မအံ့သြခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်တကယ် အံ့သြစရာကောင်းသည်။

ကိုနေရဲ့ အနီရောင်ဆယ်လီကာကားလေး ရှေ့ခန်းမှာ ခိုင်လိုက်လာရင်း စိမ်းလန်းပြန့်ပြူးနေသော ဂျပန်မြက်ခင်းပြင်ကြီး ကွန်ကရစ်ကားလမ်းလေးအတိုင်း မောင်းနှင်ဖြတ်သန်းလာရ သာ တော်တော်ကြာကြာ။

လေသာဆောင်ကျယ်ကျယ်နှင့် ထိုင်လုံးဖြူဖြူကြီးတွေ သောက်ပင့်ထားသော အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားဝင်ရပ် ခင်လိုက်ချင်း အလုပ်သမားနှစ်ယောက်က သူ့ဘေးမှ တံခါးကိုရှော၊ နေ့ခင်းတံခါးကိုပါ လာဖွင့်ပေးသည်။

ကိုနေက အပြင်ဆောက်တော့ အလုပ်သမားကို မှာသည်။ “ဒီကားကို မသိမ်းနဲ့၊ ကျွန်တော် အပြင်ပြန်ထွက်ဦးမှာ၊ ဆက်က လိုက်လာတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဘောဂမောင်းလာတဲ့ အပြေရောင်ဖွိုက်ကားကိုပဲ သော့ယူပြီး ဝိုဒေါင်နောက်ဆုံးမှာ သိမ်း

ထားလိုက်၊ အဲဒီကားကို ဘာအကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ယူမသုံး ပြီးတော့ တိုယိုယာ . . . ဟယ်ရီယာ (Harrier) လေး၊ အဲဒီကားကို ခြံရှေ့ထုတ်ပြီး ဆေးထား၊ ကားသော့ကို . . . ဒီက ကျွန်တော့ သူငယ်ချင်း ကိုဖြူဖွေး ထွက်လာရင် . . . အပ်လိုက်တော့”

သူ့အားနာပါးနာနှင့် ငြင်းဆန်မည့်ဟန်လုပ်တော့ ကိုဇော်က မဆိုင်းမတွ . . .

“ကိုဖြူ . . . ငြင်းမနေနဲ့၊ ကားက အဖြူရောင်ပဲ၊ ခင်ဗျာ ကြိုက်မှာ . . . လာ . . . ကျွန်တော့်ဘိုးတော် အပြင်မထွက်ခင် ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်”

သူ့ကျောကို အတင်းတွန်း၍ အိမ်ထဲဝင်ခိုင်းတော့ သူ့အတွက် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့် ဝင်ရပြန်သည်။ အိမ်ထဲကိုဝင်ဖို့က ပြောလက်နေသော စကျင်ကျောက်လှေကားထစ်တွေ များစွာကို ကျော်မဟော်ဂနီရောင် ကျွန်းသစ်သားကနုတ်ပန်း တံခါးမကြီးဆီသို့ ရောက်သည်။

တံခါးကို ဖွင့်ပေးတဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်က သူ့အသတ်ရိုသည်။ သူ့စိတ်ထဲက ကြယ်ငါးပွင့်ဟိုတယ် တစ်ခုခုကို ဝင်လာရသလိုခံစားနေရသည်။

ကြက်သွေးရောင်၊ နီညိုရောင်၊ အဝါရောင်တွေရောင်သည့် ပါရှန်းကော်ဇောတွေ ခန်းလုံးပြည့်ခင်းထားသော ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးကို ဖြတ်ပြီးမှ ထမင်းစားခန်း အပေါက်ဝသို့ ရောက်လာသူ့စိတ်ထဲက မတင်မကျစိတ်နှင့်အတူ ကိုနေကိုလှမ်းမေးမိလို့ ရသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းအဖေကငါ့ကို တွေ့ရင် ကောလွတ်နေဦးမယ် . . . ကိုနေ”

သူ့မ . . . တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

“ကိုဖြူရာ . . . ကိုနေတို့က မပိုင်ရင် ခြင်တောင်မရိုက်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ဒက်ဒီက အရမ်းသဘောကောင်းတာ . . . ကြည့်နေ”

ဒီလောက် သူပြောနေသည့်ကြားက ကိုနေရဲ့ လက်တစ်ဖက်က သူ့ညာဘက်လက်ကို လာရောက်ဆုပ်ကိုင်ပြီး . . . “လာ” ဟုခေါ်၍ ထမင်းစားခန်းထဲ အတင်းဆွဲဝင်သွားသည်။

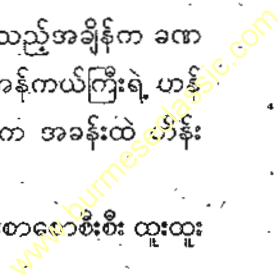
သူ . . . လက်တွဲဖြုတ်ချိန် မရခင်မှာ ကိုနေရဲ့ဘိုးတော်က မြင်ပြီးသွားပြီ . . . သွားပြီ။ နားသယ်စပ်မှာ ဆံစတွေ အနည်းငယ် ဖြူနေပေမယ့် ဆံပင်အုံ့ထူထူနဲ့ ဖြူစင်ကြည်လင်သော အသားအရေပိုင်ရှင် . . . စားပွဲထိပ်မှာထိုင်နေသော အဲဒီအန်ကယ်ကြီးဟာ လူငယ်တစ်ယောက်လို နုပျိုပြီး ခန့်ချောချောလေသည်။

ကိုနေရဲ့ဖခင်ခမျာ သူတို့ ဝရန်းသုန်းကားဝင်လာတာကို တိုက်လက်စ ပေါင်မုန့်ချုပ် နှုတ်ခမ်းဝေတေ့၍ ကြောင်ကြည့်နေသေးသည်။

“ဟိုင်း . . . ဒက်ဒီ . . .”

သူနဲ့ ကိုနေရဲ့ပုံစံကို အကဲခတ်လိုက်သည့်အချိန်က ခဏလေးရယ်။ အဲဒီစက္ကန့်ပိုင်းလေးအပြီးမှာ အဲဒီအန်ကယ်ကြီးရဲ့ ဟန်ဆောင်မှုမပါ အပြုံးနဲ့ လေသံကျယ်ကျယ်ကြီးက အခန်းထဲ ဟိန်းထွက်လာတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဆန်နီ . . . မနက်စောဖောစီးစီး ထူးထူး



ဆန်းဆန်း ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ၊ ဒီမှာ တစ်ရက်တစ် လာစားပြီး အဲဒါ ဘယ်သူလဲ . . . မင်း . . . ဘော်ဒါအသစ် ရလာပြန်ပြီလား ငါ့ . . . မိတ်ဆက်ပေးဦး”

သူ ရယ်ချင်သွားသည်။ ကိုနေအဖေပုံကို ကြည့်ရတာလည်း ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ပဲ ကိုနေတစ်ယောက် . . . သူငယ်ချင်းယောက်ျားတွေ တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခေါ်လာကာ မိတ်ဆက်ပေးတာ ကို ရိုးနေတဲ့ ဟန်ပေါက်နေသည်လေ . . . ။

ကိုနေက သူ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အတင်းဆွဲဖို့နဲ့ပဲ ချကာ . . . သူ့အဖေရဲ့ ဘေးကပ်လျက်ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ဒက်ဒီ . . . ဒါကျွန်တော်နဲ့ အခု . . . အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေတဲ့ . . . ဖြူဖွေးတဲ့၊ အရမ်းသဘောကောင်း တယ်၊ ဒက်ဒီလိုပဲ ကျွန်တော်ဂျီတုန်တာကို တအားသည်းခံနိုင်လို့ သူ့ကိုပေါင်းနေတာ၊ ကိုဖြူ . . . ဒါ . . . ကျွန်တော့်ရဲ့ အချစ်ဆုံး ဒက်ဒီဦးနေမင်းအိမ်တဲ့ . . . မှတ်ထားနော်၊ လမ်းတွေရင် ပိုက်ဆံ ချေးလို့ရဘယ် ပြန်မပေးလည်းရတယ်၊ ဒက်ဒီက အထောစားထဲက

“အောင်မာ . . . ငါ့ကိုများ အချစ်ဆုံး ဒက်ဒီတဲ့၊ မင်းမှာ အချစ်ဆုံးမဟုတ်ဘဲ နည်းနည်းပဲ ချစ်ရတဲ့ ဒက်ဒီရှိသေးလို့လား ငနေရဲ့”

ကိုနေ ဇက်ကလေးပုကာ တဟီးဟီးရယ်သည်။ သူတို့ သူ့ အဖေ . . . အဲလေ . . . သမီးအဖေကို ကြည့်ရတာ လည်ပင်းဖက် ပေါင်းလာသည့် သူငယ်ချင်းတွေလို စကားပြောကြသည်။ ဦးနေမင်း အိမ်ရဲ့ မျက်နှာကလည်း အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ချိုသာ

၍ ဖော်ရွေလွန်းနေသည်။

သူ့စိတ်က ရုတ်တရက်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေသည့် သူ့ဖခင် . . . ဆီသို့ စိတ်ရောက်သည်။ ငါ့မှာများ . . . အဲဒီလို ခွဲနဲ့ ခရု ဖခင်တစ်ယောက် အနီးဆုံးမှာ ရှိနေရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ။ အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ ငါ . . . ဘာကိုပဲ ပေးဆပ်ရ . . . ပေးဆပ်ရ ပေးဆပ်နိုင်ပါတယ်။

သူ့ရင်ထဲမှာ . . . စပ်ခနဲ . . . စပ်ခနဲ . . . ။
“ဒက်ဒီ . . . ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကိုဖြူရုပ်က အပျံ့စား နော်၊ တွေ့လား . . . ဒက်ဒီထက်ဖြောင့်တယ်၊ အဲဒါ . . . အခု သူ့ရဲ့ ရည်းစားလူဖက်တွေ သူ့ကိုဝိုင်းရိုက်မလို့ ချောင်းနေတာ . . . သူ့အိမ်တောင်သူမနေရဲလို့ ထွက်ပြေးလာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်လောက်တော့ သူ့နေမယ်”

“ဟေ . . .”
ဦးနေမင်းအိမ်ရဲ့ မျက်လုံးများ ကော်ဖီပန်းကန်လောက် ခိုင်းစက်ကျယ်ပြန့်သွားသည်။ ဂဝင်ချင်စိတ်ကို သူ မျိုးသိပ်ထားရ စဉ်မှာ ကိုနေက စုဆောင်ဆောင် ဝင်ပြော၏။

“ဒက်ဒီ . . . အဲဒီလောက်ကြီး အံ့ဩပြမနေနဲ့၊ ဒီမှာကိုဖြူ ကို ကျွန်တော်က မရရအောင် ခေါ်လာရတာ၊ တော်ကြာ ဒက်ဒီ သူ့ကို မကျွေးနိုင်ဘူးထင်လို့ . . . ပြန်သွားဦးမယ်၊ ကျွန်တော့်ဘော် ဒါရှေ့မှာ . . . ကျွန်တော့်ကို အရှက်မခွဲနဲ့ ဒက်ဒီရာ၊ ကိုဖြူက ကျွန်တော့်ရဲ့ . . . Best . . . Best Friend . . . ဟေ . . .”

ဦးနေမင်းအိမ် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိုတ်ရှာသည်။

“အေးပါဟာ . . . အေးပါဟာ၊ ငါ . . . ဒီလောက်မဝေးဘူး သိပါတယ်၊ မင်းရဲ့ဘော်ဒါဆို ငါနဲ့လည်း ဘော်ဒါဖြစ်ရမှာပေါ့ဟုတ်တယ်နော်၊ ပြီးမှ ငါနဲ့သူ အဖွဲ့ကျသွားရင် မင်း ဝင်မရှုပ်ဆန်နီ . . . ကြားလား၊ မောင်ဖြူဖွေး . . . ဘာမှအားမနာနဲ့၊ ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး . . . နေ . . . စား . . . သိလား၊ အိမ်မိအန်ကယ်က ပျင်းလာရင် ဆန်နီဘော်ဒါတွေခေါ်ပြီး ဖဲထိုင်ရိုက်နေကျ၊ အဲဒါကို ဒီကောင်က မနာလိုပြီး အခု သူ့ဘော်ဒါတွေခေါ်မလာတာတောင် ကြာပြီ၊ မင်းက ပထမဆုံးပဲ”

ကိုနေကထိုင်ရာမှရုတ်တရက် ထရပ်ရင်း အော်သည်။

“ဒက်ဒီက ဖဲလိမ်ရိုက်တာကိုးဗျ၊ သူတို့က လာမလား”

ဦးနေမင်းအိမ် တဟဲဟဲနှင့် ရယ်မောပါသည်။

“အေးလေ . . . အဲဒါကိုလည်း မင်းပဲ မင်းဘော်ဒါတွေ လျှောက်ဖောက်သယ်ချတာကိုး၊ ကိုယ့်အဖေ ဖဲနိုင်တာ ဖဲနိုင်ပါလေလား၊ အခုတော့ . . . ကိုယ့်အဖေ ကလိမ်ကျစ်ကျတာ လူတကာ လျှောက်ပြောတယ် . . . ကောင်းရော”

ကိုနေက သူ့အဖေပွက်နေတာ နားမထောင်ဘဲ အိမ်နောက်ဘက် ဝင်ပြေးတော့ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ဆန်နီ . . . မနက်စာ မစားဘူးလား ဒါ . . . ဘယ်လဲ”

“အဲဒီ . . . ဒက်ဒီဆင်းဒဝစ်တွေ ပေါင်မုန့်တွေမကြိုက်ဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ဘောဂ မြန်ကုန်းမှာ မုန့်ဟင်းခါး ဝင်တုတ်ခဲ့ပြီ၊ အဲဒီမုန့်ဟင်းခါး ငရုတ်သီးထည့်တာ များသွားလို့ . . . အခု . . .

ကျွန်တော်ပြေးနေတာဗျ၊ အိမ်သာဆီကို . . .”

“မအေပေး . . . ငါ့အတွက်ကျ မဝယ်လာဘူး၊ သူ့ဟာသူ ချီဆိုလာတယ်”

ရေချိုးခန်းတံခါးပိတ်သွားပြီးမှ ကိုနေက အထဲကနေ သူ့အဖေကို လှမ်းအော်သည်။

“ဘယ်နှစ်ခါပေးရဦးမှာလဲ . . . ဒက်ဒီရ၊ တစ်ခါပေးရင် ဘော်ရောပေါ့၊ ကျွန်တော့်မှာ အမေတစ်ယောက်ပဲရှိတာ”

သူ့ဘေး အနီးအနားမှာ အဲဒီအချစ်မျိုးတွေ မရှိတော့တာ ကြာပြီပဲလေ . . . ။

ဦးနေမင်းအိမ်က ဖြူဖွေးကို ပြုံး၍ကြည့်ကာမေးသည်။

“မင်းရော စားလာလား . . . မုန့်ဟင်းခါး၊ မင်းနာမည် ဘယ်သူ . . . ဖြူဖွေးနော်”

“ကျွန်တော်ဘာမှ မစားလာဘူးအန်ကယ်၊ အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်နဲ့ သူတို့ခေါ်လာလို့”

“ဟာ . . . ဒါဆို ဒီမှာစားလေကွာ၊ ရော့ . . . ဆင်းဒဝစ်၊ ဒါ မာဘဲလ်ကိတ် . . . ကြိုက်တယ်ဆို၊ ဒီမှာ ကွက်ကီးတွေ ပုံးလိုက်ရှိတယ် . . . စားပါကွ၊ မင်းကြည့်ရတာ အစားကြီးမယ့်ပုံရဇာယ်၊ အကုန်သာ စား၊ ဒီအိမ်မှာ စားမယ့်သူက ငါနဲ့ဆန်နီ နှစ်ယောက် အည်းရယ်၊ ဗျို . . . ဒေါ်ရွှေ . . . ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်ခဲ့ဦးဗျ”

ဦးနေမင်းအိမ် မီးဖိုထဲလှည့်အော်နေတုန်း သူလည်း အားနီးနာနိုင်ဘဲ ဗိုက်ဆာဆာနှင့်မို့ မြင်သမျှ အကုန်ဖိစားပစ်တော့သည်။ ဦးနေမင်းအိမ်က သူ့စားနေပုံကိုကြည့်၍ . . . ။

“ကောင်းတယ်၊ အန်ကယ်က . . . အဲဒီလို ပွင့်လင်း
နားမှ . . . ကြိုက်တာ၊ ဒါနဲ့ မောင်ရင့်မိဘတွေကရော ခိုကြွေး
လာ။ ဘာလုပ်ကြသလဲ”

“ရိုတယ် အန်ကယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး
အက်စ်မှာ၊ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကတည်းက အလုပ်သွားလုပ်နေပြီ
တာ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းမှာ အခုတော့ တစ်ယောက်
တည်းပေါ့”

“ဟေ . . . ဒါများကွာ . . . ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း
နေနေတာလဲ . . . ပျင်းစရာကြီး၊ ငါ့အိမ်မှာ မင်း တစ်ပတ်မနေ
တစ်သက်လုံး နေစမ်းပါ၊ ငါကျွေးထားပါမယ်”

“ဗျာ . . .”

စားလက်စ ပေါင်မုန့်တွေ ပလုပ်ပလောင်းဝါးရင်း
ပါးစပ် အဟောင်းသားပွင့်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ငါ တကယ်ပြောတာကွ၊ အိမ်မှာ
လည်း ဆန်နီနဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ဖု
ခြောက်ခြောက်ကြီး အလုပ်သမားတွေကလည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူ
ပြီးတော့ ငါကလေ . . . မိန်းမရတည်းက သားပဲ လိုချင်တာ
အဲဒါ သမီးမွေးလာလို့ သူ့ကိုပဲ ယောက်ျားပုံစံမွေးထားရတယ်၊ မ
လာနေရင် မင်းလည်း ငါ့သားဖြစ်တာပေါ့ကွာ”

“ဟာဗျာ . . . အန်ကယ်ကလည်း၊ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ကမုန်းကတန်း သူ ငြင်းဆန်လိုက်ပုံကြောင့် သူ့ကိုယ်တို့
ဦးနေမင်းအိမ်ကို အားနာသွားရသည်၊ အမှန်တော့ . . . အဲဒါ

မသိစိတ်ထဲကနေ လွတ်ခနဲထွက်သွား၍သာဖြစ်သည်။ မငြင်းလို့
လည်း မကောင်း။

ဦးနေမင်းအိမ်က သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ မျက်မှောင်
ကြုတ်၍ တခစ်ခစ်နဲ့ ခပ်တိုးတိုးရယ်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဖြူဖွေး . . . မင်းကွာ ကြောက်လန့်တကြား
နဲ့ အဲဒီလောက်ကြီး မငြင်းပါနဲ့ကွ၊ ပြောမိတဲ့ငါတောင် ရှက်သွားပြီ”

“ဆောရီး အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်ကလေ . . . ဟို . . .”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ငါကလေ . . . မင်းနဲ့ဆန်နီ ထမင်းစား
ခန်းပေါက်ဝမှာ ခုနက လက်ဆွဲပြီး အတူတူ ပေါ်လာတော့ . . .
အင်း . . . ငါ့သမီးတော့ ယောက်ျားရလို့ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာပြီ
ဆိုပြီး ဝမ်းသာလုံးဆို့သွားတာ”

“ဟာဗျာ . . . အန်ကယ် . . .”

သူ့ရဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူနွေးထူအမ်းသွားပါသည်။ ဖြူ
သော သူ့အသားအရေကလည်း ဖုံးမရအောင် နီမြန်းသွားပါလိမ့်
မည်။ ဒီအဖိုးကြီးနဲ့ . . . ငါနဲ့တော့ ဒွဲကွပါပဲ။

“အန်ကယ်ကလည်း ကိုယ့်သမီးယောက်ျားရတာဝမ်းသာ
မလားဗျ၊ မဟုတ်တာ . . .”

သူ့မှာ ဦးနေမင်းအိမ်ကို မျက်နှာလည်းပူ အံ့လည်းအံ့ဩ
တာ မေးခွန်းထုတ်လိုက်မိသည်။ ဒီတော့ ဦးနေမင်းအိမ်က တဟား
ဘားအော်ရယ်ပြန်သည်။ ခြောက် . . . ဒီလူကြီးနှယ် . . .

ရယ်သံများ ရောစွက်၍ သူ့ခေါင်းထိပ်က ဆံပင်ပွင့်တွေကို
အလေးတစ်ယောက်အား ချစ်စနိုးချောမြူသလိုမျိုး လက်ဝါးဖြင့်ဖွဖ

ဖိပုတ်ကာ ပြောလေသည်။

“ဟ၊ ကောင်လေးရေ . . . မင်း . . . ငါ့သမီးပုံစံလည်း ကြည့်ဦးလေကွာ၊ ငါက သားလိုချင်လို့သာ သူ့ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ယောက်ျားလေးပုံစံအတိုင်း မွေးထားတာ၊ ကျန်တဲ့ သူ့ရဲ့ဘကြီးက ရော၊ ငယ်ငယ်ကထိန်းတဲ့ ကလေးထိန်းတွေကလည်း အိမ်က အလုပ်သမားယောက်ျားတွေချည်းပဲ ဝိုင်းထိန်းလိုက်ကြတာ တကယ် ယောက်ျားစိတ်ပေါက်နေတာလေ၊ အဲဒီလိုမျိုး နှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းကြီး ပုံစံနဲ့တော့ သူ့ကို ငါ အခုချိန်မှာ စိတ်ချလက်ချ လွှတ်ထားလို့ရလေ မယ့် ဒီလိုမျိုးကြီးနဲ့တော့ တစ်သက်လုံးသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလေကွာ ဒီကောင် . . . ဘယ်လိုလုပ် ယောက်ျားရမလဲ၊ ငါသေသွားရင် သူ့စိတ်မချဘူးကွ”

“အန်ကယ် . . . အန်ကယ်သမီးက ယောက်ျားလိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမလိုချင်နေတာဗျ၊ အန်ကယ်သိသားနဲ့”

“အဲ . . . အဲဒီလိုသဘာဝနဲ့ ဆန့်ကျင်နေလို့ ငါသူ့ကို စိတ်ပူတာပေါ့ကွာ၊ ခုနေ့များ သူ့ဘဝသူ့ အမြင်မှန်ရပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်ကောက်ယူလိုက်ရင် . . . ငါ မဟားတရားဝမ်းသာမကွာ၊ ငါက ဒါကိုပြောနေတာ၊ နေပါဦး . . . မင်း . . . ငါ့သမီးကို မကြိုက်ဘူးလား”

“ဟာဗျာ . . . အန်ကယ် အာတွေလျှောက်ပြောနေတာပဲ ဒါ . . . သမီးရှင်အဖေက ပြောရမယ့်စကားလားဗျ . . . ပြန်စားပါဦး၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းရော . . . အန်ကယ် ဘယ်လောက် သိလို့လဲ . . . ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

သူ . . . ရှက်ရှက်နှင့် ကော်ဖီခွက်ငုံသောက်လိုက်၊ ပေါင်မုန့်ကိုက်စားလိုက်နှင့် လုပ်မိလုပ်ရာလုပ်နေတော့ မကြာခင် အသက်ရှုမှားပြီး အဟွတ်ဟွတ်ဖြစ်ကာ သီးတော့သည်။ ဦးနေမင်းအိမ်က သူ့ပုံစံကိုကြည့်ကာ တခစ်ခစ်နဲ့ ကျိတ်ရယ်သည်။

“အင်း . . . ချာတိတ် . . . ချာတိတ်၊ မင်းကွာ . . . ဦးနေမင်းအိမ်ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ငါနေတာပါကွာ၊ ငါ လူကဲခတ် ဒီလောက်ညှိမယ်ဆိုရင် ခုလိုစီးပွားရေးလောကမှာ အောင်မြင်နိုင်ပါ့မလား၊ အခုလောက်ရော . . . ချမ်းသာလာပါ့မလား၊ မင်းကို မြင်ကတည်းက မင်းဟာ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် စိတ်ထားဖြူစင်ပြီး ငါ့သမီးအပေါ်မှာ တော်တော်အနှံ့တာခံနိုင်မှန်း ငါခန့်မှန်းထားပြီး သားကွ၊ ကျန်တဲ့မိဘမျိုးရိုးတွေ၊ ဇုတ်ပကာသနတွေ ငါ တစ်ခုမှ ခလိုချင်ဘူး၊ ငါ့သမီးအတွက် လိုတဲ့အရာတွေက မင်းဆီမှာ ရှိတဲ့ အရာတွေပဲ၊ ဟေ့ကောင် ဖြူဖွေး . . . ငါ့သမီးက သူငယ်ချင်းအဖြစ် လိုလိုလားလားပေါင်းချင်တဲ့သူဆိုတာ၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာလည်း သိပ် ခမ္ဘိဘူးဟေ့ကောင်၊ ဒါကြောင့် . . . မင်းလည်း လူကောင်းသူကောင်းလေးလို့ ငါယုံလို့ ဒီစကားပြောနေတာ၊ ဟေ့ကောင် . . . မင်း ငါ့သမီးကို တကယ်မကြိုက်ဘူးလား၊ မင်းရဲ့မျက်လုံးကြီးကို ကြည့်ရတာ . . . တစ်မျိုးကြီးလို . . . ပဲ”

သူ့ခမှာ ရယ်ရခက်၊ ငိုရခက်နှင့် ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကိုပဲ ထိုးဖောက်ပစ်ချင်လာသည်။ ဦးနေမင်းအိမ်ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်တော့ပဲ သူ့မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ရပြီ . . . ။

“အန်ကယ်ရာ . . . ကိုယ့်သမီးကိုယ် အဲဒီလောက်ကြီး

ဈေးမချခဲ့ဘူး။ အန်ကယ်သမီးက ယောက်ျားစိတ်ပေါက်နေတာက လွဲရင် စိတ်ရင်းကောင်းတယ်၊ ထက်မြက်တယ်၊ ဇာန်ဖိုးရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာပါ။ အန်ကယ် ဒီလောက်စိတ်မလောပါနဲ့ဦး။"

"လောတာမဟုတ်ဘူးကွယ်၊ အန်ကယ်က ဆန်နီကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာ တစ်ခုတည်းပါ။"

အဖိုးကြီးလေသံ အနည်းငယ်ပျော့ပြောင်းသွားပါသည်။ ဦးနေမင်းအိမ်ရဲ့ မျက်လုံးများအဝေးသို့ ငေးစိုက်သွားတာ သူတွေ့၏။ ရီဝေစွာမုန့်မိုင်းလာသော ဦးနေမင်းအိမ်ရဲ့ အကြည့်တွေနောက်မှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ကျိတ်မှိတ်မျိုးသိပ်ထားရသည့်ပုံစံ ပေါက်နေသည်။

မကြာပါ။ အဲဒီလူကြီးဆီက လေသံတိုးတိုးနှင့် ခပ်ဖွဖွဖွင့်ဟသံကို သူ့စုတင်ကြားရသည်။

"အန်ကယ်သမီးက မိတဆိုးလေး၊ သနားဖို့သိပ်ကောင်းတာပါ။ သူ့အမေသူ . . . မမြင်လိုက်ရရှာဘူး။"

ဖြူဖွေး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဒီလို အချိန်မှာ ဦးနေမင်းအိမ်ရဲ့ စကားတွေကို နားလည်စာနာစွာ နားထောင်ပေးမယ့်သူ လိုသည်။

"အမေမရှိတော့ မိခင်ရဲ့ အုပ်စိန်းမှုမျိုးလည်း . . . သူမရ၊ အန်ကယ်အမျိုးတွေထဲမှာလည်း ကူမော်လောင်ဖက် အမျိုးသမီးတွေက မရှိ ပြီးတော့ . . . အန်ကယ်ကလေး သူ့အမေကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာ"

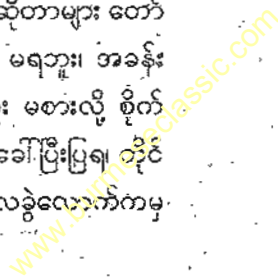
ဦးနေမင်းအိမ်ရဲ့ အသံတွေက မယုံနိုင်စရာတောင်းအောင် တိုးတိမ်တုန်ရီနေပါသည်။

"သူ့အမေနေရာမှာ . . . ဘယ်မိန်းမကိုမှ အစားထိုးလို့ မရခဲ့ဘူး၊ ဒီတော့လေ . . ."

ဦးနေမင်းအိမ် စကားများက အကြောင်းမဲ့ ထစ်ငေါ့နေနေသည်။

"အန်ကယ်သမီးက ယောက်ျားတွေ ထိန်းကျောင်းတာပဲ နေတယ်၊ မိခင်မေတ္တာ ငတ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ဘဝမှာ ဝထမသို့ သူ့အပေါ် အန္တတာခံပြီး သည်းညည်းခံပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့ တေးဘာဆိုတဲ့ မိန်းမလေးကို သိပ်ချစ်ရတာ၊ တက္ကသိုလ်တက်ကြတာ သူတို့နှစ်ယောက်အတူနေပြီး ကျောင်းတက်ဖို့ အန်ကယ်အိမ်ခန်းတစ်ခုတောင် ထပ်ဝယ်ပေးခဲ့သေးတယ်၊ နောက်တော့လည်း . . ."

ဦးနေမင်းအိမ် သက်ပြင်းချသည်။
"အေးကဗျာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက သဘာဝအတိုင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ သမီးရည်းစားဖြစ်ကြတော့ ဆန်နီလည်းကွဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့၊ အဲဒီတုန်းကများ မောင်ဖြူဖွေးရယ် . . . အန်ကယ် သမီးလေး သောင်းကျန်းလိုက်တာဆိုတာများ တော်တော်ကြီးကို ခံစားသွားရတဲ့ပုံပါ။ ဘာနဲ့ချော့ချော့ မရဘူး၊ အခန်းကလေးကို တပိန်ဝိန်တလိမ်လိမ်နဲ့၊ အစာလည်း မစားလို့ စိုက်စိုက်တတ်ရစ် (Psychiatric) တစ်ယောက်တောင် ခေါ်ပြီးပြုရ၊ ဘိုဏ်းပေးတယ် . . . အဲဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လ၊ တစ်လခွဲလောက်ကမှ"



သူ အိမ်ပြင်ပြန်ထွက်တာ၊ သူ့ကြည့်ရတာလည်း တစ်ခဏအတွင်း
စိတ်ဓာတ်တွေ ပြောင်းလဲပြီး အရမ်းတက်ကြွလာသလိုပဲ။ အဲဒီ
အချိန်က မင်းနဲ့သူ မိတ်ဆွေ စုဖွဲ့ကြပြီ မဟုတ်လား။ သူပျော်လာ
အောင် မင်းလုပ်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား မောင်ဖြူဖွေး၊ အဲဒီ
မင်းကြောင့်ပဲ မဟုတ်လားကွာ”

သူ့မျက်နှာကို ဦးနေမင်းအိမ် အားကိုးတကြီး အမူအရာနှင့်
စိုက်ကြည့်တော့ သူ မနေတတ်။ မထိုင်တတ် ဖြစ်လာပါသည်။ အဲဒီ
ပွင့်လင်းရိုးသားလွန်းသော အမျိုးသားကြီးကိုလည်း သူ့စိတ်ထဲထဲ
ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ အသနားပိုမိပြန်သည်။

“အန်ကယ် . . . ကျွန်တော့်ကလေး . . . တေးကဗျာနဲ့
ရည်းစားအကြားမှာ ဝင်ရှုပ်ပြီး ဝေးကဗျာကို ကိုနေ့လက်ထဲ ပြ
ရောက်အောင် လုပ်ပေးပါမယ်လို့ ကတိဖေးထားတယ် အန်ကယ်

“ဪ . . .”

အဖိုးကြီးဆီက တစ်ခွန်းပဲ ရေရွတ်သံကြားပြီး ငြိမ်ဆီ
သွားလေသည်။ ခဏကြာတော့ သူ့မျက်နှာပေါ်က အရိပ်တွေ
စူးစိုက်နစ်ဝင်စွာ ဦးနေမင်းအိမ် အကဲခတ်ကြည့်ရှုင်း ငွေမ
သည်။ ဦးနေမင်းအိမ်ရဲ့ လေသံက ပြောင်နောက်သည့်ဟန် မဟု
ဘဲ တည်ငြိမ်အေးဆေးနေခဲ့၏။

“အဲဒါ သဘာဝကျတဲ့လုပ်ရပ်မှ မဟုတ်ဘဲ မောင်ဖြူ
တေးကဗျာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ အန်ကယ်သမီးနားမှာ
သက်လုံးဘယ်နေနိုင်ပါမလဲ . . . ဒါ မဖြစ်နိုင်တဲ့တိစ္ဆာပဲ။ မင်း
ရော . . . ဆန်နီ အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတွေ လျှောက်လုပ်

တာကို လိုက်လုပ်ပေးနေတာပဲလား။ သူ့အတွက် အဲဒါ အကောင်း
အဖြေမှ မဟုတ်ဘဲလေ . . . ချာတီကရာ”

သူ . . . တွေဝေစွာ စဉ်းစားနေမိလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့
ခပ်လုံးချင်း ထုတ်ပြောလိုက်ခဲ့၏။

“ကျွန်တော်က . . . သူ့ကို . . . သူ့ကို . . . ပျော်စေချင်
အပါပဲ အန်ကယ်ရယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ပေးရင် . . . သူပျော်လိမ့်မယ်
မိလို့ပါ။”

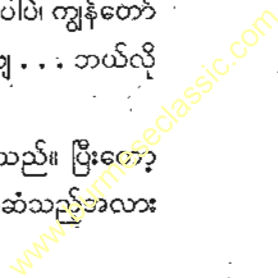
“ငတုံး”

အဖိုးကြီးက ပေါက်ကွဲစွာ ထ၊၍ အော်ဟစ်တော့ သူထိတ်
နို့သွားမိသေးသည်။ ပြီးတော့သူ့ကို သလောလည်းကျ၊ ဂိတ်လည်း
ဆဲဟန်နှင့် ခေါင်းတခါခါလှုပ်ကာ အဖိုးကြီး တဟဲဟဲနှင့် ရယ်မော
သသည်။

“ငတုံးလေး . . . မင်း ငါ့သမီးကိုတော့ မင်းကို ညွတ်လာ
အောင် မင်းမလုပ်နိုင်သေးဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒါ . . . မင်းညွတ်
ဖို့ ဒီရုပ်ဒီရည်နဲ့ မင်း . . . ငါ့သမီးကို ဘဝပြောင်းအောင် မလုပ်
နိုင်သေးတာ . . . ညံ့ပါကွာ၊ ရှော်ပါကွာ”

“အန်ကယ် . . . တိုးတိုးဗျ . . . တိုးတိုး၊ ဟိုမှာ ရေချိုးခန်း
က ထွက်လာတော့မယ်။ အန်ကယ်ဗျာ . . . ဒုက္ခပါပဲ။ ကျွန်တော်
အန်ကယ်အိမ်မှာ ခဏလာတည်းတဲ့ ဧည့်သည်ဗျ . . . ဘယ်လို
ဆိုတာနဲ့ နေရမှာလဲ”

ဦးနေမင်းအိမ် တစ်ခပ်ခပ်နဲ့ ရယ်မောပြန်သည်။ ပြီးတော့
တိုရွယ်တူသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အပေါ် ဆက်ဆံသည့်အလား



လည်ပင်းလာဖက်သည်။

“အဖြူကောင်လေး . . . မင်း ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ နေကွာ . . . ငါကတော့ မျက်နှာလွှဲထားမယ်”

“ဟာဗျာ . . .”

ပြောလေ၊ ကဲလေဖြစ်နေပါပြီ၊ ဒီအဖိုးကြီးနွယ် . . . ။ အအချိန်ကစပြီး သူ့ကို အဖြူကောင်လေးဟု ဦးနေမင်းအိမ် ချစ်စစ်ခေါ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ . . . တစ်ခုတော့ မေးဦးမယ်”

ဦးနေမင်းအိမ်က အခုပြောမည့်စကားကို မလုံမလုံ သည့်ဟန်နှင့် ရေခိုးခန်းဘက် လှည့်ကြည့်သေးသည်။ ပြီးလေသံကို အောက်ဆုံးမှာ ချကာ . . .

“မင်း . . . ဦးသမီး အခန်းထဲတော့ ဝင်မအိပ်ဘူးမို့လို့

သောက်လက်စ ကော်ဖီတွေ ဖွီးခနဲသီးသွားကာ သူ့ထုတ်ပစ်လိုက်ရသည်။ ဒါတောင်မှ ဦးနေမင်းအိမ်က တဟားဟော်ရယ်နေသေးရင်း သူ့ကျောကိုပုတ်ပုတ်၍ ကနင့် . . . ကနင့်အော်ကာ ဖိပေးနေခဲ့သည်။

“မအိပ်ဘူးဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲကွ၊ မင်း ဝင်အိပ်မယ်လည်း ဟိုကောင်နေက ခံပါမလား၊ သူ့လက်သီးစာ မင်းမိသွားပေါ့”

ဦးနေမင်းအိမ်ကတော့ ကိုယ့်စကားကိုယ် သဘောတရားရယ်မောနိုင်သေးသည်။

အဲဒီရက်ပိုင်းအတွင်း သူ့ကိုအပြင်မထွက်ဖို့ ကိုနေက

ဘောဂကပါ တားမြစ်ကြသည်။ ဘောဂကလည်း သူ့ပျင်းနေမည့်စိုး၍ တစ်နေ့လုံးနီးပါး ကိုနေတို့အိမ်မှာ လာနေပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညပါအိပ်ပေးသည်။

ကိုနေဆိုသည့် ငနဲလေးကတော့ အပြင်မထွက်ဘဲ မနေနိုင်။ သူ့ကို အိမ်မှာထား၍ သူမရဲ့ပြိုင်တားလေးနှင့် တစ်ချက် တစ်ချက် အပြင်ထွက်သွားကာ သူ့ရိန်ဆွေတို့ရဲ့ သတင်းကို သွား . . . သွား စုံစမ်းသည်။

သို့ပေမယ့် သူမ တက်နေသည့် အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းတွေ၊ (LCCI) နဲ့ (Accounting) သင်တန်းတွေ၊ သင်တန်းပေါင်းများစွာ ဆဲက တချို့အချိန်တွေကိုတော့ ဖျက်ပြီး အိမ်ပြန်လာပါသည်။

အိမ်ပြန်လာတိုင်းလည်း သတင်းတစ်ခုခုကတော့ သယ်သာသည်။

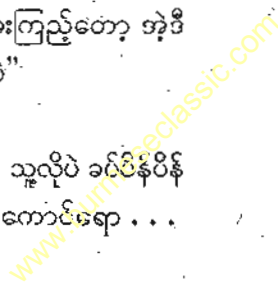
“ဒေါ်ခီးနေကြပြီဗျာ . . . သူ့ရိန်ဆွေတို့အုပ်စုလေ၊ ခင်ဗျားထို ရှာမတွေ့လို့ပေါ့”

အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း . . .

“ခင်ဗျားရဲ့ရွှေဂုံတိုင်ကွန်ဒိုရှေ့မှာ ရန်နိုင်ကျော်ကျော်ရဲ့ အော်ဒီတားနက်ကြီး တွေ့ခဲ့တယ်ဗျာ၊ ဒီကောင်တွေ လာ၊ ချက် (check) တာနေမှာ၊ အဲဒီနားက ဘီယာဆိုင် မေးကြည့်တော့ အဲဒီနားက တစ်နေ့လုံးနီးပါး လာရပ်ထားတာဆိုပဲ”

အဲဒီလိုမျိုး သတင်းအပြင် . . . ။

“သူ့ရိန်ဆွေဘေးနားမှာ ခုတလော . . . သူ့လိုပဲ ခင်ပိုနပ်နဲ့ ဒီပါစိုးဆိုတဲ့ကောင် အမြဲတွေ့နေတယ်၊ အဲဒီကောင်ရော . . .



ခင်ဗျားနဲ့ ငြိဖူးလား . . . ကိုဖြူ”

အဲဒါဆို သူ့မှာ ပြန်ဖြေရှင်းရပြန်သည်။

“ဒီပါစိုးရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကွာ . . . ငါကြိုက်ဖူးတယ်၊ လဲ့လဲ့အောင်လား၊ လဲ့လဲ့ဦးလားတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး၊ အခု အဲဒီလဲ့လဲ့နဲ့ ဒီပါစိုး ယူထားတာပဲလေကွာ”

အဲဒီလိုရှင်းတော့ ကိုနေက တခစ်ခစ်နဲ့ ရယ်ကာသူ့တို့ လှောင်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ အဲဒါ . . . အသည်းစား ဘုရင်ကြီး လုပ်ချင်ဦး၊ အခုကျွန်တော့်အိမ်မှာ ခင်ဗျားအကျယ်ချုပ် ပြစ်နေတာ မှတ်တော့နော်”

အဲဒီလိုပြောရင် သူမခံရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ . . .

“အောင်မာ . . . ငါက ဘယ်သူ့ကြောက်ရမှာလဲ၊ အခု အပြင်ထွက်ချင်ရင် ငါထွက်မှာပဲ၊ အဲဒါကျမှ ငါ့ကိုလာမထားနဲ့ မင်းအိမ်မှာ ပျင်းလာရင် ငါအပြင်ထွက်မှာပဲ”

“မတားဘူး၊ မတားဘူး ခင်ဗျားကြီး တော်တော်ထိန်း သိမ်းရခက်တယ်၊ ထွက်လေ . . . အပြင်ထွက်လို့ ဟိုကောင်တွေ ဝိုင်းရိုက်လို့ မသာပေါ်သွားလည်း အေးတာပဲ”

“တကယ် ငါ မသာပေါ်သွားရင် မင်းရဲ့တေးကဗျာလည်း ထွင်ခေါင်မိုးနဲ့ အဆင်ပြေစွာ ညားကြလေသတည်း၊ မင်းလည်း အရုံးပေးရလေသတည်းပဲ ကိုနေ . . . သိလား”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမ စိတ်တိုတိုနဲ့ ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး အော်သည်။

“သိတယ် . . . သိတယ်၊ သိလို့ ခင်ဗျားကို အပြင်မထွက်ဖို့ တားနေတာပေါ့ဗျ၊ ခင်ဗျားကို သိပ်စေတနာရှိလွန်းလို့ မအောက် မွေးနဲ့၊ ကျုပ်ဆီကို တေးကဗျာပြန်ရောက်လာပြီးရင် ခင်ဗျားလိုလူမျိုး တို့ ဒုန့်ကဲ (Don't care) ပဲ၊ ခွေးစားစား၊ ကျီးထိုးထိုး၊ ဘယ်သင်္ချိုင်း မှာ သေသေ . . . ရေဝေးလား . . . ရွှေတကောလား၊ ကြိုက်တာ ရွေးထား”

သူမစကားကို ကြားကြားရချင်း သူ တော်တော်စိတ်ဓာတ် ကျသွားမိပါသည်။

“မင်း . . . တော်တော်ရက်စက်တာပဲ၊ ငါပေရင် . . . မင်း မငိုဘူးလား”

“ဖွီး . . . ဝေးသေး၊ ခင်ဗျားသေရင် ငိုပေးမယ့် . . . ခင်ဗျားရဲ့ ရည်းစားဟောင်းတွေ တစ်ဒါခင်လောက် ရှိတာပဲ၊ မဖွီးရိမ်ပါနဲ့၊ စည်ကားသွားအောင် သူတို့ဆီအကြောင်းကြားမယ်၊ စိတ်ချ”

“အယုတ်တမာ . . . သေချင်းဆိုး . . . နေနီနီ”

အဲဒီလို . . . ခုဆဲလျှင် သူမ ထိုင်ရာမှထကာ သူ့ဆီ ဝုန်းခနဲပြေးလာပြီး လက်မောင်းကို လက်သီးနဲ့ထိုး၊ ခြေထောက်ကို ခြေထောက်နဲ့ပိတ်ကန် လုပ်ပြန်သည်။

အဲဒီလို သူတို့နှစ်ယောက် လုံးထွေးနေလျှင် ဘေးနားက ဘောဂက ကြည့်မရဖြစ်ကာ အော်တတ်သည်။

“ဟဲ့ . . . အဖြူကောင်နဲ့ အနီကောင် . . . ငါ ရေလ၊ဖျန်း ရမှာလား၊ ရန်မဖြစ်နဲ့၊ နားညည်းတယ်”

ဦးနေမင်းအိမ် အလုပ်ကပြန်လာလို့ သူတို့နှစ်ယောက်အဖို့ လို ရန်ဖြစ်နေတာတွေလျှင် . . .

“ဆန်နီ . . . ကိုယ့်အိမ်ခေါ်ထားတဲ့ ဧည့်သည်ကို အနိုင် ခံကျင့်နဲ့၊ မင်း လွန်မယ်နော်”

ဟု သူ့ဘက်ကနေ အော်မေးလာတတ်ပါသည်။ အဲဒါဆို ကိုနေ တို့ စိတ်ကောက်ပြီ။

“ဒက်ဒီ . . . ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ရန်ဖြစ်တိုင်း အ ကိုဖြူဘက်ကချည်းပဲ လိုက်ပြောနေတယ်၊ တော်ပြီဗျာ” . . . တ အော်ကာ ခြေကိုဆောင်၍ အခန်းထဲဝင်ပြီး အခန်းတံခါးကို ဆောင် ပိတ်သွားတတ်သည်။

သူမကို အခန်းထဲက ထွက်စေချင်လျှင် . . .

“ကိုနေရ . . . ငါ ပျင်းလာပြီ၊ အပြင်ထွက်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုသာ အော်လိုက်ရုံ . . . သူမ ပြေးထွက်လာပြီး သူ့ထံ လာဆွဲတော့သည်

“ဟေ့ . . . လူကြီး . . . မထွက်နဲ့ဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ဝိုင် သယ်ကြလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား အထိနာသွားမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ မထွက်နဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ကဲ . . . ကဲ . . . ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့ ဒရာမှာဒီဗီဒီတွေ သွားငှားပေးမယ်၊ ခင်ဗျာစောင့်

အဲဒီလိုပြောပြောပြီး သူမကပဲ အရင်ဦးဦးအောင် ထွက် သွားတတ်ပါသည်။

နောက်ရက်တွေမှာတော့ ဖြူဖွေး အပြင်ထွက်ချင်လာတာ သူမကို အကြောင်းပြသည်။

“ဟေ့ကောင် ကိုနေ . . . ငါ . . . တေးဆီသွားရဦးမယ်ကွ၊ တေးကို အဲဒီလိုအကြာကြီး ပစ်ထားလို့မရဘူးလေ၊ မင်းနဲ့ငါလောင်း တေးတာ ငါမရှုံးချင်ဘူးကိုနေ၊ တေးက ငါကို အခု ယတိပြတ်ကြီး ငြင်းထားတာ၊ ငါ အများကြီးကြီးစားရဦးမယ်ကွ”

“ခင်ဗျားကြီး . . . တေးကို အကြောင်းမပြန်နဲ့ဗျာ၊ ဘာဖြစ် လို့ ဒီလောက်တောင် တေးဆီကို နန်းနန်းထိုး ခင်ဗျားသွားချင်နေရ တာလဲ၊ ကျွန်ုပ်ကတောင် မသွားနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား . . . ဘာဖြစ်နေတာ လဲ၊ တေးနဲ့ တစ်ရက်မတွေ့ရ မနေနိုင်ဖြစ်နေပြီလား၊ ခင်ဗျားတို့နှစ် ယောက်က ချစ်သူသာမဟုတ်တယ်၊ အခုတလော တာတွဲတွဲနဲ့တဲ့ . . . ကျုပ်ပြန်ကြားတယ်နော်၊ ခင်ဗျား လိုတာထက် ပိုနေပြီလားပဲ”

“ဟေ့ကောင် . . . မပိုဘူး၊ လိုတာမှ . . . လိုလို . . . ဆိုလိုနဲ့တောင် မြည်နေသေးတယ်၊ တကယ်ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွား သည်း ကောင်းတာပဲကွာ၊ တေးလောက် . . . လူတစ်ယောက် အပေါ် စာနာနားလည်ပြီး စိတ်ရှည်သည်းခံ နှစ်သိမ့်ပေးတတ်တဲ့ နန်းကလေးမျိုး ရည်းစားတော်ရရင် ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာ လဲ၊ ငါတောင် တကယ်ချစ်ချင်လာပြီ”

“ခင်ဗျားကြီး . . . ကျုပ်ဆွဲထိုးမှာနော်၊ စကားထဲက ဇာတိ ပြမလာနဲ့၊ ခင်ဗျား . . . တေးကို ကျုပ်လက်ထဲအရောက်ပို့ရုံကလွဲပြီး ဒီထက်ပိုလို့ ဘာမှမရဘူး၊ ခင်ဗျားသာ တေးကို . . . အလစ်သုတ်ရ သွယ်ကြည့်၊ အခုလိုအနုနည်းနဲ့ မဖြေရှင်းတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ဆိုယ်တိုင် သူရိန်အဆွဲတို့အုပ်စုနဲ့ သွားပူးပေါင်းပြီးခင်ဗျားကို အခုသ သမ၊ မယ် . . . ကြားလား”

“အမလေး . . . ကြောက်စရာကြီး”

သူ . . . ဟန်လုပ်၍ သူမကို လှောင်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ သူမ မခံချိမခံသာ မျက်စောင်းထိုးသည်။ သူမကို စကားနိုင်လှ ပြောချင်လာလျှင် သူမရှေ့မှာ တေးကဗျာ ဘယ်လောက်ပေးကြောင်း၊ ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းကြောင်း၊ ဘယ်လောက်အပေါ်ဂရုစိုက်ပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်ရုံ

အဲဒီအခါ . . . “နားကြားပြင်းကတ်လိုက်တာ” ဟု နေကာ ထုထွက်သွားတတ်သည်။

“တကယ်ပြောတာဟာ ကိုယ် နေမကောင်းတုန်းကဆိုလေ . . . တေးက ကိုယ့်တိုက်ခန်းအထိ လိုက်လာပြီး ပြုစုမှုများကွာ၊ ဘဲသားဆန်ပြုတ်လည်း ပြုတ်ကျွေးတယ်၊ ကြက်ဥပူထလည်း လုပ်ကျွေးတယ်၊ ငါ့အဝတ်အစား မလျှော်ပါနဲ့ ပြောထလည်း မရဘူး၊ အိပ်ရာခင်းကအစ ယူလျှော်တယ်”

“စက်ထဲထည့်လျှော်ပြီး ခလုတ်ကလေးနှိပ်ရတာများ . . . အသားယူနေသေးတယ်”

“ဘာနဲ့လျှော်လျှော်ကွာ . . . စေတနာက အဓိကပါ။ အခန်းထဲမှာ ရှုပ်ပွနေတာတွေလည်း ရှင်းလင်းသွားတာများ ငါ့အခုထက်ထိ သူ့ရှင်းထားတဲ့အတိုင်း ခြေရာလက်ရာမပျက် ဆေးထားထားတယ်၊ တန်ဖိုးထားလွန်းလို့ . . .”

“အောင်မာ . . . ခင်ဗျားကြီးအခန်းကို ရှင်းပေးတာ ဘောဂရော၊ သူ့သူငယ်ချင်း နှင်းနုရော ပါတယ်၊ သူတို့ကျ ခင်ဗျားကျေးဇူးမတင်ဘူး၊ လူလည်ကြီး”

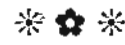
“ဒါပေမဲ့ . . . ဒါက တေးကဗျာ ညွှန်ကြားမှုနဲ့ပဲ ရှင်းကြတာလေကွာ၊ ကိုယ့်ရဲ့တေးကလေးကသာ အခရာပါ”

ဤသို့နဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထိုးကျိတ်ကာ ရန်ဖြစ်ရပြန်ပါသည်။ (အမှန်ကတော့ သူမထိုးတာ ချည်းပဲ သူကခံရတာ။)

ဘယ်လိုပဲ မနာလိုဝန်တိုစိတ်ပေါက်လာအောင် ပြောပြော၊ သူမ အာရုံစူးစိုက်နေသူက တေးကဗျာဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း အပေါ်မှာသာ . . . ။

ဖြူဖွေးဆိုသည့် သူ့လိုယောက်ျားရင့်မကြီး တစ်ယောက်ကို တော့ သူမ . . . ရိုတယ်လို့တောင် အောက်မေ့ပုံမရ။ သဝန်တို့ နှမြောတသဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး။

ခက်လိုက်ပါတီ . . . နေနီနီရယ်။ .



တစ်ရက်မှာတော့ ဘောဂလည်း ရှိနေတုန်း သူမကို စ၊ နောက်ချင်လာနှင့် သူ စကား စလိုက်မိသည်။

“ကိုနေ . . . မင်းကို ငါ စကားအတည်ပြောမယ်၊ နားထောင်ဦး”

“ဘာလဲဗျ . . . ထူးထူးဆန်းဆန်း၊ ခင်ဗျားတာက . . .”

“မင်းနဲ့ငါ အလောင်းအစားလုပ်ထားတာကို ငါ ဖျက်သိမ်းချင်ပြီ”

“ဘာပျ . . .”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ . . . အခုဒီပွဲမှာ အရှုံးပေးချင်လာပြီ၊ တေးက . . . ငါ့ကို သူငယ်ချင်း အချစ်နဲ့ပဲ ချစ်ချင်တယ် . . . လို့ အတိအလင်းပြောထားပြီးပြီ၊ ငါ . . . ရှေ့ဆက်တိုးလည်း ငါ့ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက အဓိပ္ပါယ်မဲ့နေပြီ၊ တေးဆီက ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ကို ဒီ တစ်သက် ငါရနိုင်မယ် မထင်တော့ဘူး . . .”

အဲဒီအခါ ကိုနေ စူးစူးဝါးဝါး ထ၊အော်သည်။

“ဟာဗျာ . . . ခင်ဗျားကြီး . . . အရှုံးမပေးရဘူး၊ အဲဒီလို မလုပ်ရဘူး၊ ခင်ဗျားလွယ်လွယ်ကူကူ အလျှော့မပေးနဲ့လေဗျာ၊ ခင်ဗျားကို . . . အချိန်ထပ်ပေးမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား တေးရဲ့အသည်းကို ကွဲအောင်လုပ် . . . ဒါပဲ . . . မရဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့တေး ဒီလောက်အခြေ အနေရောက်ပြီးမှဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုလည်း သူ ဒီလောက်လိုက်လိုက် လျော့လျော့ဆက်ဆံနေပြီးမှ ခင်ဗျား . . . ဖြူဖွေးဆိုတဲ့ နာမည် အပျက်မခံနဲ့လေဗျာ၊ ခင်ဗျား . . . အရှုံးပေးရင် ခင်ဗျားရဲ့ ဖွဲ့စည်းကားကြီး ကို ကျွန်တော် . . . တကယ်သိမ်းမှာနော်”

“အဲဒီကားလည်း မင်းလိုချင် ယူလိုက်တော့ ကိုနေ၊ အခု တောင် မင်းအိမ်က ဂိုဒေါင်ထဲ ရောက်နေပြီပဲ၊ ငါ . . . ရှုံးပြီဆိုမှ တော့ ဘာအာတ်နိုင်မှာလဲ”

“ဟေ့လူ ဖြူဖွေး . . . ခင်ဗျားကားကို ကျွန်တော်မလိုချင် ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်လိုချင်တာက တေး . . . တေး၊ . . . ကျွန်တော်ရဲ့

တေးကလေး . . . ခင်ဗျားကားကို လိုချင်ရင် ကျွန်တော်ဒက်ဒီဆို အခုချက်ချင်း ကောက်ဝယ်ခိုင်းလိုက်ရုံပဲ၊ ခင်ဗျားနားလည်လား”

“အေး . . . မင်းနားလည်ဖို့ကလည်း အချစ်ဆိုတာအခု ချက်ချင်း ပိုက်ဆံနဲ့ကောက်ဝယ်လို့ရတဲ့ အစားမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပဲ၊ ပြီးတော့ အချစ်ဆိုတာလည်း စစ်တုရင်ခုံပေါ်မှာ အရုပ်ကလေး တွေရွှေ့သလိုမျိုး ရွှေ့ပြီး အနိုင်ရတာတို့ ကစားနည်းတစ်ခုမဟုတ် ဘူးဆိုတာလည်း မင်း မြဲမြဲမှတ်ထားစမ်း ကိုနေ”

“အဲဒါ ဘာစကားလဲ၊ ခင်ဗျား . . . ဘာစကားပြောတာလဲ . . . ကိုဖြူ၊ ခင်ဗျားဆိုလိုတာက ကျွန်တော် မတရားဘူးလို့ ပြော ချင်နေတာလား . . .”

မထင်မှတ်ဘဲ ဒီစကားပွဲလေးထဲမှာ လေသံတွေ အနည်း ငယ်တင်းမာလာသည်။

ကိုနေက သူ့ကို မကျေနပ်သလို ရှုတည်တည်နဲ့ မိုက်ကြည့် ကြည့်သည်။

“တရားသလား မတရားဘူးလားဆိုတာ မင်းဟာမင်း ဆုံး ဖြတ်ပေါ့၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားထဲက အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကို ရဖို့၊ စစ်တုရင်ခုံပေါ်မှာ ကစားသလို အရင်မကို စားလိုက်တာနဲ့ ဘုရင်ကြီး ကိုယ့်လက်ထဲရောက်လာမယ်ဆိုတဲ့ ပုံသေနည်းမျိုး သုံးလို့ မရဘူးနော်၊ အချစ်ဆိုတာ အဲဒီထက် လေးနက်တယ်၊ ဒါ . . . အနိုင်ရဖို့ တစ်ခုတည်းသက်သက်ကြည့်တဲ့ စစ်ပွဲတစ်ခုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငြိမ်ပေါင်းတစ်ခုကိုရဖို့ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ စမ်းသပ်ချက် ပြုလုပ်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် . . . အချစ်ဆိုတာ . . . ဘာလဲ . . .”

သူမ, ရဲ့ လေသံနဲ့ မေးလိုက်တဲ့ဟန်က သူ့ရဲ့စကားတွေကို ထိမထင်မလေးစားသည့်ဟန် ပေါက်နေပါသည်။ သူ ဖြေဖြစ်လိုက်၏။

“အချစ်ဆိုတာ . . . အတ္တမဟုတ်ဘူး ကိုနော်”

သူမ, ဟက်ခနဲ တစ်ချက် လှော့ငီရယ်ရယ်သည်။



“မတေးရဲ့ ချစ်သူ . . . ပြန်လာရင် ကျွန်တော်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ မတေးကျွန်တော့်ကို ကတိပေးထားတယ်နော် . . . မတေး”

အဲဒီရက်ပိုင်းအတွင်း တေးကဗျာဆီသို့ ဦးနေမင်းအိမ်ရဲ့ HARRIER ကားကိုမောင်းကာ တစ်ခေါက်သွားတော့ သူ့ထပ်မံသတိပေးလိုက်မိသေးသည်။

သူမ, ပြုံးသည်။

“ကျွန်မကတိကို ကျွန်မမေ့ဘူး ကိုဖြူ၊ ကိုဖြူသာ . . . ကိုဖြူကတိကိုမမေ့နဲ့၊ သူနဲ့မိတ်ဆက်ပေးတဲ့အခါ ရှင့်ဘက်က လုံးဝဖြူဝင်သန်ရှင်းစွာ ရိုးသားတဲ့ဘဝနဲ့ နေပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကတိလေး၊ ကိုထွန်းကလေး . . . သိပ်သဝန်ကြောင်တာ၊ ကိုဖြူလို့ ရုပ်ချောပြီး အပြောင်ကောင်းတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်တွေ့ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ

သာတွေ့ရင် . . . တေးကိုလေ . . . တရားခံစစ်သလို စစ်ဦးမှာ”

“တေးရယ် . . . အဲဒီလောက် သဘောထားမကြီးနိုင်တဲ့ ယောက်ျားကို ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ချစ်နေရသေးတာလဲ”

သူမ,က သူ့မေးခွန်းကို သဘောကျသလို တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

“အဲဒါ . . . ကျွန်မကို သူ့သိပ်ချစ်တယ် . . . လို့ ကျွန်မက ဆုဆုထားတယ်လေ . . . ကိုဖြူ၊ ကျွန်မက သူ့သဝန်တိုတာကိုပဲ ကျေနပ်နေတာ၊ သဝန်မတိုရင်တောင် စိတ်ဆိုးဦးမယ်”

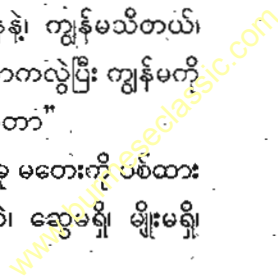
“ဒါပေမဲ့ . . . ဘယ်အရာမဆို အစွန်းရောက်ရင် မကောင်းဘူးလေ . . . တေးရဲ့ မတေးချစ်သူက မတေးကို သိပ် သဝန်တိုတာ နှား ယောက်ျားလျာမလေး တစ်ယောက်နဲ့တောင် ပြိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်သေးတာဆို၊ မနှင်းနု ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါက ပြောပြတယ်”

“ဟယ် . . . နှင်းနု သူ့ကိုအကုန်လျှောက်ပြောထားတယ်၊ အကောင်စုတ်၊ အဆောင်ရောက်မှ သိမယ်”

“ဒါပေမဲ့ . . . မနှင်းနု ပြောတာတွေ အမှန်ပဲမဟုတ်လား၊ မတေးချစ်သူက သိပ်စိတ်ပုပ်ပြီး . . . သိပ်အတ္တကြီးတာ . . . တဲ့၊ မတေး အဲဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ရတာ စိတ်မဆင်းရဲဘူးလား”

“ရှင်နော် . . . ကျွန်မကို လာနဲ့မနေနဲ့၊ ကျွန်မသိတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ကိုထွန်းကလေး . . . သဝန်ကြောင်တာကလွဲပြီး ကျွန်မကို သိပ်ချစ်တာ . . . ကျွန်မကို ဂရုအရမ်းစိုက်တာ”

“ဂရုစိုက်ပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ အခု မတေးကို ပစ်ထားပြီး သဘောလိုက်သွားတာ ဘယ်နှစ်လရှိပြီလဲ၊ ဆွေမရဲ့၊ မျိုးမရဲ့၊



မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန်မြို့လို့ နေရာမျိုးမှာ တစ်
ယောက်တည်း ရုန်းကန်နေရတာ ဘယ်လောက်အားငယ်နေရှာမလဲ
သူ . . . မတွေးဘူးလား၊ ကျွန်တော်သာဆို တခြားအလုပ် ပြောင်
လုပ်ပြီး မတေးအနားက တစ်ပြားမှ မခွာဘူး”

သူမက မျက်နှာကို မဲ့တဲ့တဲ့ ပြုံးလိုက်ကာ . . .

“အဲ့ဒါ ကျွန်မနဲ့ သူ နီးရအောင်ပဲ သူပိုက်ဆံထွက်ရှာ
တာပေါ့ ကိုဖြူရယ်၊ သူနဲ့ ကျွန်မက ကိုဖြူလိုမှ မွေးကတည်းက
မချမ်းသာကြပဲ၊ သူကပြောပါတယ် . . . ဒီတစ်ခေါက် ထွက်ပြီးတာ
နဲ့ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ကြမယ် . . . တဲ့၊ သင်္ဘောလည်း မလိုက်တော့
ဘူး၊ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ သူ ဟိုမှာ အစွမ်းကုန်ချွေတာပြီး
နေမယ်တဲ့ . . . သူရှာသမျှကလည်း တေးတို့နှစ်ယောက်အတွက်
ချည်းပဲ . . . တဲ့၊ ကိုဖြူရယ် . . . တေး ကံကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူး၊ အဲ့ဒီလောက် သဘောထား
နည်း အမြင်ကျဉ်းတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ တေး တစ်နေနေတော့ ပြဿနာ
တက်လိမ့်မယ်၊ အခု သူပြန်လာလို့ ကျွန်တော်နဲ့ တေးက မိတ်ဆက်
ပေးရင် သူ ဘယ်လို မိတ်ဆွေအဖြစ်က ရပ်စဲခိုင်းမလဲ၊ စောင့်သာ
ကြည့်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရိုးသားစွာ ခင်မင်နေကြတယ်
ဆိုတာ သူ ယုံမှန်ကို မဟုတ်ဘူး”

“အို . . . တကယ်ရိုးသားတာဆိုရင်တော့ သူယုံရမှာပေါ့”

“ကဲ . . . ထားပါတော့ . . . ရိုးပါပြီတဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့
တေးရဲ့ တစ်ချိန်က ရည်းစားဟောင်းပေါ့၊ အရင်တုန်းက ချစ်
တွေ . . . အခု လမ်းခွဲထားတဲ့သူလို့ မိတ်ဆက်ပေးရင် . . . အဲ့

မတေးရဲ့ ကိုထွင်ခေါင်မိုးဟာ မတေးကို အရင်ကအတိုင်း ဆက်ချစ်
မယ် မတေးထင်သလားဟင် . . . ”

သူမ . . . ရုတ်တရက်တွေသွားပါသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးကို
ကိုက်၍ ငြိမ်သက်သွားတော့ သူမ ဆက်ပြောဖြစ်လိုက်သည်။

“မတေး . . . ကိုထွင်ခေါင်မိုးလို့ ယောက်ျားမျိုးဟာ သူ
ကိုယ်တိုင်က ဖြူစင်ချင်မှ ဖြူစင်မယ်၊ သူချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကိုတော့
အပြစ်အနာအဆာမရှိ ပကတိဖြူစင်ရိုးသားဖို့ အတ္တကြီးစွာ တောင်း
ဆိုတဲ့သူမို့ပဲ၊ မတေး . . . ကိုယ့်ဘက်ကနေ စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ သူမှာ
မတေးရဲ့အရင် ရည်းစားတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ မတေး . . .
အခုကြားရမယ်ဆိုရင်လည်း မတေး . . . သူ့ကို ဆက်ချစ်မှာပါပဲ
. . . ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

သူမ မဖြေ။ ခေါင်းကိုငုံ့ကာ တိတ်ဆိတ်လို့နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ . . . မတေးမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ယောက်ရှိ
ခဲ့ဖူးတယ်လို့ သူ . . . အခုမှသိရရင် သူဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲဆိုတာ
မတေး စောင့်ကြည့်ပါလား”

သူမ လက်ညှိုးထိပ်က လက်သည်းလေးကိုကိုက်၍ လေး
နက်စွာ တွေးတောနေပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဖြူဖွေးကို လူတွေက ကြောက်စရာ
ကောင်းသည်ဟု ပြောကြသည်။



အဲဒီလိုနေတုန်းမှာ သူ့လက်ထဲက ဟန်း (Hand) ဖုန်းက တတိတိအသံ မြည်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ခေါ်သည့် နံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကိုနေရဲ့ ဟန်းဖုန်း နံပါတ်။ ကြည့် . . . စိတ်ထဲကနေတော့ သူ့ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။ တေးကဗျာနဲ့ သူ . . . အတူရှိနေချိန်ဟု မှန်း၍ မယုံသင်္ကာစိတ်နှင့် လှမ်းထောက်ပြီဟု ထင်ကာ ဖုန်းကိုဖွင့်၍ ခတ်ဆောင့်ဆောင့် ပြန် ထူးပစ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ . . . ဟေ့ကောင် . . .”

မထင်မှတ်စွာ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မကြားဖူး သော ကိုနေရဲ့ အော်ဟစ်ငိုယိုသံကြီး ပြခနဲ ထွက်လာသည်။

“အမလေး . . . ကိုဖြူရဲ့ . . . လုပ်ပါဦး၊ ဒက်ဒီလေ . . . ဒက်ဒီ . . . သတိမရတော့ဘူး . . . အီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . .”

သူထိတ်လန့်သွားစဉ်မှာ တစ်ဖက်က ကိုနေဖုန်းကို ဘောဂ ဖြတ်လု၍ ဝင်ပြောလိုက်သံကို သူ စတင်ကြားလိုက်ရသည်။ တစ် ဖက်က ဖုန်းထဲမှာလည်း ကားဟွန်းသံ ကားမောင်းသံနှင့် လူသံ၊ စကားပြောသံတွေ၊ ငိုယိုသံတွေ ဆူညံရှုပ်ထွေးလို့နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ကိုဖြူ . . . မင်း အခု အဲဒီမှာ ဘာလုပ်နေလဲ”

“ငါလား . . . တေးနဲ့လေ . . .”

“မင်း . . . အခု ဆေးရုံကြီးကို လာခဲ့တော့ ကိုဖြူ၊ ဒီမှာ ကိုနေအဖေကြီး ရင်ဘတ်အောင့်စာယ်၊ အောင့်တယ်ဆိုပြီး . . .”

ကျ သတိလစ်သွားတာ အားလုံးဝိုင်းမပြီး ဆေးရုံကြီးကို မောင်း နေတာ၊ ကိုနေပြောတော့ အရင်ကလည်း တစ်ခါဖြစ်ဖူးတယ် . . . တဲ့၊ နှလုံးရောဂါရှိတယ်လို့ ပြောတယ်”

“အခု . . . အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“မသိဘူးကွာ၊ သတိပြန်မလည်ဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မခက်နေတာပဲ၊ အိမ်မှာက လူကြီးတွေလည်း မရှိဘူး၊ ကိုနေ ကြီးဆိုတာကလည်း မနေ့ကရွာကို . . . ခဏပြန်သွားတယ်တဲ့၊ မှာ ငါလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိဘူး၊ အလုပ်သမားတွေနဲ့ သယ်ပြီး ဆေးရုံပို့နေတာ၊ ကိုနေကလည်း မင်းကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငွေပျက်နေပြီ”

“ငါ . . . အခုလာမယ်”

သူ့မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ငေါက်ခနဲ တော့ တေးကဗျာက စိုးရိမ်သောမျက်စိနှင့် မော့ကြည့်၍ လေးသည်။

“ဘယ်သူ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ကိုဖြူ”

“ကိုယ့်အဖေလိုပဲ အရမ်းရင်းနှီးတဲ့ အန်ကယ်ကြီး တစ် ဘက်ပါ၊ စက္ကန့်တိုင်းမိ ဟာ့အတက်ခံ ရတယ်ထင်တယ်၊ ကိုဖြူ ငြီးမယ်”

သူမ၊ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး . . . ။

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ကံကောင်းပါစေ . . . ကိုဖြူရယ်”



ဆေးရုံရောက်ရောက်ချင်း အရေးပေါ်ဌာနမှ သူ ပြန်
ပျာပျာနှင့် သွားစုံစမ်းတော့ နေမင်းအိမ်ဆိုသည့် ပေးရှင်(Patient)
က နှလုံးအထူးကုခွဲစိတ်ကုသဆောင်မှာ တင်လိုက်ပြီဆိုသည့်
သတင်းရသည်။

သူ အပြေးအလွှားသွားတော့ အထူးကြပ်မတ်ကုသခန်း
အပြင်ဘက် လူနာရှင်တွေ ထိုင်စောင့်သည့် ခုံတန်းမှာ အိမ်
အလုပ်သမားတွေ တစ်ပြုံတစ်မကြီးနဲ့ ဘောဂရယ်၊ ငိုယိုနေသူ
ကိုနေရယ်ကို တွေ့သည်။

မျက်ရည်တွေရွဲကာ နီရဲခိုးအမ်းနေသည့် ပုံစံနှင့်သူ
တွေ့လိုက်ရတော့ ရင်ထဲက လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွားရသည်။
.. သူမ ဘယ်လောက်တောင် ထိတ်လန့်အားငယ်ရှာနေပြီလဲ ..

ဘယ်လိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်
လို မာန်တင်းထားထား သူမ၊ ချီ တစ်ဦးတည်းသော အားကိုး
ထားပြုရာ ရွှေတောင်ကြီးက ပြီးလျှင် . . . သူမ တုန်လှုပ်ရှား
မပေါ့။

သူမ၊ မျက်နှာကိုတင်းကာ ရှိုက်နေသည့်ကြားမှ သူ
လည်းတွေ့ရော . . . ဟန်ဆောင်မှုတွေကွာကျလျက် “အီး . . .
ကိုဖြူရဲ့ ဒက်ဒီကိုကြည့်ပါဦး” ဟု အော်ငိုကာ ပြေးဖက်တော့သ
သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို သူ ပွေ့
နှစ်သိမ့်နေစဉ် . . . သူမက မျက်ရည်များကြားမှ ပြောပါသ

“ဒက်ဒီကို အိုင်စီယူထဲထည့်ထားကြတယ်၊ ကျွန်တော်
လည်း ဝင်ကြည့်လို့မရဘူး၊ အသက်ရှူစက်လည်း တပ်ထားရတယ်
ခံပြာတယ်၊ အခြေအနေက စိုးရိမ်ရတယ်တဲ့ . . . အီး . . . ဟီး
. . . ဟီး၊ ဒီနေ့ညပဲ ဒက်ဒီနှလုံးကို ခွဲစိတ်ချင်ခွဲစိတ်ရမယ်တဲ့ . . .
ဟီး . . . ဟီး . . . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . . ကြောက်စရာကြီး”

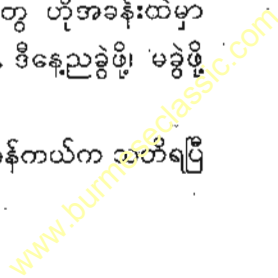
“ကိုနေ . . . တိတ်ဦး၊ တိတ်ဦး၊ ဆေးရုံပေါ်မှာ အဲလောက်
မငိုနဲ့၊ ဘောဂ . . . အန်ကယ်အခြေအနေက ဘာတဲ့လဲ”

ဘောဂက မျက်နှာခပ်ပျက်ပျက်နှင့် ရှေ့တိုးလာသည်။
သူ့နောက်က လူအုပ်ထဲမှာလည်း အားကိုးချင်စရာ လူကြီးသူမ
တစ်ယောက်မှ မရှိ။ ထမင်းချက်ဒေါ်ရွှေကသာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်
နှင့် အသက်ကြီးဆုံး။ သို့ပေမယ့် ပညာက သိပ်မတတ်။ ကျန်တဲ့သူ
များကလည်း ကိုနေတို့ခြံထဲက တံခါးစောင့်တွေ၊ မာလီတွေ။

ဘောဂက ရှင်းပြသည်။

“အန်ကယ်က နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းတဲ့ရောဂါ . . . တဲ့၊
အဲဒါ နှလုံးသွေးကြော အစားထိုးပြီး ခွဲစိတ်ကုသမှ ရမယ်၊ မခွဲရင်
. . . နောက်တစ်ခါ ဒီလိုဖြစ်လို့ကတော့ အသက်ပါပါသွားနိုင်
တယ်တဲ့၊ နောက်တစ်ခါ အတက်ခံ (Attack) ရဖို့ကလည်း အချိန်
မရွေးပဲ . . . တဲ့၊ အခု . . . ဆရာဝန်ကြီးတွေ ဟိုအခန်းထဲမှာ
အစည်းအဝေးလုပ်နေကြတယ်၊ ပြီးရင် . . . ဒီနေ့ညခွဲဖို့၊ မခွဲဖို့
လာပြောလိမ့်မယ်၊ ခွဲရဖို့ များတယ်”

“သူတို့ ခွဲဆိုလည်း ခွဲရမှာပေါ့ကွာ၊ အန်ကယ်က သတိရပြီ
လား”



“ဟင့်အင်း . . . ရင်ဘတ် အရမ်းအောင့်တော့ ကြည့်ရတာ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး အိပ်ဆေးပါ ရောထိုးရတယ်ထင်ပါရဲ့၊ အခုတော့ မှိန်းနေတယ်၊ ခုနကထက်တော့ နည်းနည်းသက်သာနေ ပုံ ရတယ်၊ ခုနကတော့ ငါတို့လည်း သွားပြီထင်တာ”

သူ့မှာ ကိုနေ့ကိုလည်း လှည့်ပြီးချော့ရသေးသည်။

“ကိုနေ . . . မငိုနဲ့တော့လေ၊ ဆေးရုံရောက်နေပြီပဲဥစ္စာ ဆရာဝန်တွေကလည်း ခွဲပြီးရင် ပြန်ကောင်းလာမယ်လို့ ပြောနေ သားပဲ၊ ကိုနေနဲ့ ဒက်ဒီပြနေကျ ဆရာဝန်အသိတွေ ဘာတွေရော ဖုန်းဆက်ထားသလား”

သူမ တစ်ချက်ရှိုက်ရင်း . . . ။

“အဲ့ဒီအခန်းထဲရောက်နေပြီ၊ ကိုနေတို့လည်း လူငယ်တွေ ချည်းမို့ ဒက်ဒီကုမ္ပဏီက ဒီဂျီတွေ၊ ဂျီအမ်တွေ အကုန်ဖုန်းဆက်ခေါ် ထားတယ်၊ သူတို့ ခုဏနေ ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ဒက်ဒီကိုကုတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးက ဒီဝပ်မှာ အကြီးဆုံးပဲ၊ သူကိုယ်တိုင်က ပြောတာ ခွဲရမှာတဲ့၊ အဲ့ဒါလေ . . . ဒက်ဒီသွေးက . . . အီး . . . ဟီး . . . ဟီး”

ပြောရင်းနဲ့ ငိုချလိုက်ပြန်တော့ ဘောဂက ဝင်ရှင်းရပြန် သည်။

“အဲ့ဒါကွာ . . . အန်ကယ်သွေးအုပ်စုက အေဘီ . . . တဲ့ အရမ်းရှားတယ်ပြောတယ်၊ အဲ့ဒါ ခွဲစိတ်ရင် သွေးက လိုမှာမို့လို့ သွေးပုလင်း ခြောက်ပုလင်းလောက် ဒီနေ့ရအောင် မှာထားပါတဲ့၊ အခုလာတဲ့ သူတွေထဲမှာလည်း အေဘီအုပ်စုက ဘယ်သူမှ မပါဘူး၊ ကိုနေကိုယ်တိုင်တောင် သွေးအုပ်စု အေတဲ့၊ အဲ့ဒါမှ ဒုက္ခပါပဲကွာ”

ကိုနေရဲ့ငိုသံ တျယ်လောင်လာသည်။

“အီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ဒက်ဒီတော့ ဒုက္ခပါပဲ၊ အဲ့ဒီ သွေး မရရင် ဒက်ဒီသေမှာပေါ့!”

သူ . . . ဝမ်းသာအားရ ပြောထွက်လိုက်သည်။

“ကိုနေ . . . တိတ်စမ်း၊ အဲ့ဒါ ကံကောင်းတာပဲ၊ ကိုယ့်သွေး က အေဘီလေ . . . ”

“တကယ် . . . ”

ကိုနေ့ မျက်လုံးလေး ပေကလပ်၊ ပေကလပ် ဖြစ်လာသည်။

ဘောဂကလည်း ဝမ်းသာအယ်လဲအသံနှင့် . . . ။

“အဲ့ဒါဆို မင်းဆီက တစ်ပုလင်းရနိုင်မယ်၊ ငါလည်းအိမ်မှာ လျှောက်မေးကြည့်တော့ ငါ့အစ်ကိုလတ်က အေဘီ . . . တဲ့၊ အခု ဆေးရုံကို သွေးလျှူဖို့ သူလာနေပြီ၊ ဒါဆို နှစ်ပုလင်းတော့ ရနိုင်မယ်၊ လေးပုလင်း လိုသေးတယ်ကွာ . . . ဝေဘက်”

“ငါ့ဆီက နှစ်ပုလင်းလောက် ထုတ်မယ်လေကွာ . . . ”

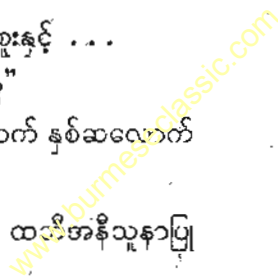
ကိုနေက သူ့ကို အံ့အားသင့်တကြီး မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းသော မျက်လုံးကြီးများနှင့် မော့ကြည့်ရှာသည်။ အဲ့ဒီလိုအကြည့်ကို သူ မခံနိုင်ပါ။

ဘောဂက ငြင်းဆန်သည့်လေသံ စူးစူးနှင့် . . .

“မင်းကလည်း . . . ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ငါတ သူများထက် နှစ်ဆလောက် အကောင်ကြီးစာပဲ”

ဘေးနားက ဖြတ်လျှောက်သွားသော ထင်ဟန်သို့သူနာပြု



ဆရာမလေးက သူ့စကားကြားပြီး ခပ်တိုးတိုးရယ်ကာ . . . ။

“လှူလို့ရပါတယ်၊ လူနာကရှင်ပြီး . . . ရှင်က သေသွားမှာ တစ်ခုပဲ”

သူနာပြုဆရာမလေးစကားကို အကြားမှာ ကိုနေတစ်ယောက် တအိအိနဲ့ ငိုရှာပြန်တော့သည်။ သူမ ငိုနေတာကို သူမကြည့်ရက်စွာ သူမဘေးမှာ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်မိတော့သည်။

“ကိုနေရာ မငိုစမ်းပါနဲ့ဦး၊ ငါ တကယ်ပေးလို့ရရင် သွေးပုလင်းနှစ်ပုလင်းစာ ထုတ်ပေးပါ့မယ်ကွာ . . . ဘကယ်ပါ”

သူမ . . . ငိုရှိုက်သံတစ်ဝက်နှင့် ပြောရှာပါသည်။

“ကိုဖြူကိုလည်း မသေစေချင်ပါဘူး၊ ဒက်ဒီကိုလည်း ပြန်လို့ချင်တယ် . . . ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ကျွန်တော်ပဲ သေချင်တယ်၊ ကျွန်တော်ပဲ သေလိုက်ချင်တော့တယ်”

ကိုနေက မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့စီးကျလာတော့ သူ ဆိုနှင့် စွာငေးစိုက်နေမိသေးပါသည်။ ပြီးမှ . . . ရင်ထဲက ရှိတဲ့အတိုင်း ထုတ်ပြောဖြစ်လိုက်၏။

“ကိုနေရာ . . . ငါ . . . သေချင်သေသွားပစေပေါ့ . . . အန်ကယ်အသက်ကို ကယ်လိုက်ရမယ်ဆိုရင် ငါကျေနပ်တယ် မင်းရဲ့ဘဝမှာ ငါ့ကို လိုအပ်တာထက် အန်ကယ်ကို ပိုလိုအပ်တာပဲ မဟုတ်လား”

အဲ့ဒီစကားအဆုံးမှာ သူ့မျက်နှာကို သူမဖျတ်ခနဲ တွေ့ကြည့်လေသည်။ စက္ကန့်များစွာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်ဟု ထင်ရသည့် သူတို့နှစ်ယောက် အကြည့်မလွှဲပါ။

ပြီးတော့ သူမရဲ့ အသံတိုးတိုးကလေး ထွက်လာသည်။

“ကိုဖြူ . . . ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ . . . ဟင်”
ဘောဂက . . . သူ့ပခုံးကို အားပေးသည့်အနေနှင့် လာရောက်ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ကာ . . .

“ကိုဖြူ . . . မင်းမှာ မင်းဘော်ဒါတွေ အများကြီးရှိတာပဲ၊ မည်းနည်းပါးပါးဖုန်းဆက်ပြီး မေးကြည့်ပါဦး၊ သွေးအုပ်စုအေဘီဖြစ်နေရင် လှူများလှူချင်မလား . . . လို့”

သူ လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်မိသည်။

“ဟာ . . . ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့ရဲ့ရည်းစားဟောင်းတွေဆီကို ငါ ဖုန်းဆက်မယ်၊ ငါ့ကို သူတို့ ဘယ်လောက်ထိ ချစ်နေသေးလဲဆိုတာ သိချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ၊ သူတို့ကို ငါက အကူအညီတောင်းတဲ့ အနေနဲ့ သွေးလှူခိုင်းရမယ်”

ဘောဂက မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ကာ . . .

“မင်းဟာက . . . ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ မင်းရဲ့ရည်းစားဟောင်းတွေပါဆိုမှ . . . မင်းကို အသေအလဲ မုန်းတီးနေမယ့် ဆိစ္စကို . . . လှူပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး”

သူ အားရပါးရ ပြုံးနေလိုက်သည်။

“မင်းမသိပါဘူးကွာ၊ ဖြူဖွေးကွ ဖြူဖွေး၊ အဲ့ဒီမိန်းကလေးတွေကို အခု ငါ . . . ခြေသလုံးဖက်ပြီး တောင်းပန်ရ၊ တောင်းပန်မယ်၊ ချစ်သူဖြစ်ချင်ပါတယ်ဆို ပြန်ပြီးချစ်သူဖြစ်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဆို . . . သူတို့ ငါ့ကို ငြင်းဦးမလားကြည့်လေ၊ ငါ့ရဲ့ရည်းစားဟောင်းတွေထဲမှာ ငါနဲ့သွေးအုပ်စုတူတဲ့ ကောင်မလေး သုံးယောက်

ရှားရှားပါးပါးရှိတယ်။ အဲ့ဒါ ငါ . . . ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ အော်
သွေးတ ရှားတယ်မဟုတ်လား။”

“တကယ် . . .”

ကိုနေက သူ့အသံပြည့်ရှုရှုနှင့် ခုန်ထ၍ အော်လေသည်။
ချက်ချင်းပဲ ကိုနေတို့ ရှေ့မှာတင် သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းက
ကောက်နှိပ်ကာ ပထမဆုံး သူ့ရည်းစားဟောင်းတွေထဲက သူ့
အုပ်စုတူသူ မိန်းကလေးကို လှမ်းခေါ်သည်။

သူမနာမည်က ခင်ကလျာမိုး။

“ခင်ကလျာမိုးလား . . . ဟင်”

သူ့ဘက်က ခေါ်လိုက်ရုံရှိသေး . . . ။

“ဟယ် . . . အဖြူ . . . မိုးဆီ ဖုန်းဆက်တယ်။ မိုး အဲ့ဒါ
လိုက်တာ အဖြူရယ်၊ အဖြူ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ မိုးကို သတိရ
လား။ မိုးကဖြင့်လေ . . . အဖြူကို တစ်နေ့မှ မမေ့ဘူး။ ဟိုတစ်
ကပဲ အဖြူဝယ်ကျွေးတဲ့ ပန်းဆိုးတန်းထိပ်က စမုဆာသုပ်လိုမို့
အိမ်ကအဒေါ်တွေ လုပ်စားကြတာ ဝင်စားရင်းနဲ့ အဖြူကို သတိ
ရလို့ မျက်ရည်ကျရသေးတယ်။ အဒေါ်တွေက မေးတယ် ဘာဖြစ်
တာလဲတဲ့ . . . မိုးလည်း ငရုတ်သီးစပ်လို့ပါ . . . လို့ ဖြေမိဖြေ
ဖြေလိုက်ရသေးတယ်။ အဖြူကို လွမ်းလို့လေ မိုး အရမ်းပိန်သွား
တယ် . . . သိလား။ အစားလည်း သိပ်မစားနိုင်ဘူး။ ဖြူရယ် . . .
ရက်စက်လိုက်တာ . . .”

တော်ပါတော့ မိုးရယ်။ တော်ပါတော့။ စိတ်ထဲက အော်
ဟစ်လိုက်ပေမယ့် အပြင်မှာ မအော်ရဲပါ။ အတတ်နိုင်ဆုံး လေသံထဲ

ချိုသာပစ်လိုက်တာ . . . ။

“မိုးရယ် . . . ကိုယ်ပြောတာကို နားထောင်ပေးပါဦး။
ကိုယ်က အခုအကူအညီ အရမ်းလိုနေလို့ မိုးဆီဆက်တာပါ ကိုယ့်ကို
ကူညီမယ်မို့လား . . . ဟင်”

“ဟယ် . . . တကယ် . . . ဘာအကူအညီ လိုတာလဲ၊ ပြော
. . . ပြောပါအဖြူရဲ့။ အဖြူအတွက်ဆို မိုးကအမြဲတမ်း ကူညီဖို့
အဆင်သင့်ပါ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ အဖြူကသာ မိုးရဲ့စေတနာ
တွေကို နားမလည်ဘဲ သူများရင်ခွင်ထဲ ဝင်သွားတာ။ မိုးက အဖြူကို
အမြဲတံခါးဖွင့် ကြိုဆိုနေပြီးသား။ အဖြူ လမ်းခွဲတော့မယ်လို့ ပြောတဲ့
နေ့ကတည်းက မိုး . . . မှာလိုက်ပြီးသားပါ။ အဖြူတစ်နေ့ အဆင်
မပြေတဲ့အခါ မိုးဆီကို အချိန်မရွေးလာခဲ့ပါ . . . လို့လေ။ အဖြူက
အကူအညီလိုမှသာ သတိရတာပါ။ မိုးကလေ . . . အဖြူပေးခဲ့ဖူးတဲ့
ပို့စကဒ်ထဲက စာသားတောင် အလွတ်ရတုန်း . . . Without
friends, life would be . . .”

“မိုး . . . မိုး . . . နေဦးလေ။ ကိုယ်က အရမ်း အရေးကြီး
နေလို့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အကူအညီက ဟခြားမဟုတ်ဘူး။ မိုးဆီက
သွေးတစ်ပုလင်းလောက် လိုချင်လို့ . . .”

“ရှင် . . .”

“ဟိုလေ . . . ကိုယ့်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
အရေးပေါ် ခွဲစိတ်ရမှာ . . . သွေးပုလင်းခြောက်လုံးလောက် လိုနေ
လို့ပါ မိုးရယ်။ သူ့သွေးကလည်း အော့ဘီလေ။ ချက်ချင်းကြီးဆိုတော့
အရမ်းရှာရခက်နေတာ။ မိုးသာလျှမယ်ဆိုရင် သူ . . . အသက်

ဆက်ခွင်ခွင့်ရမှာပါ။ မျိုးလှူမယ်မဟုတ်လား . . . ဟင် . . . ”

“အဲ . . . အဲဒါတော့ . . . ”

အသံက နည်းနည်းအင်တင်တင်အသံ။

“မျိုးရယ် . . . ကိုယ့်ကို မကူညီနိုင်ဘူးလား၊ မျိုးသာ သွေးလှူမယ်ဆိုရင် ကိုယ်လေ မျိုးကျေးဇူးကို တစ်သက်လုံးမပေပါဘူး”

“ကိုဖြူရယ် . . . မျိုးဆီမှာ တခြားအကူအညီ ကြိုက်သူလောက် တောင်းပါ။ မျိုးက ဆေးခန်းသွားပြရင်တောင် ဆရာဝန်ဆေးထိုးမှာ အရမ်းကြောက်တာ၊ သွေးမြင်ရင်လည်း အရမ်းဖူးတတ်တယ်။ အခုဟာက မျိုးဆီက သွေးတစ်ပုလင်းကြီးတောင် ထုတ်ဦးမှာဆိုတော့ . . . မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အဖြူရယ်၊ မျိုး စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

သူ့စိတ်ထဲကနေ ကြော်ငြာထဲကလို . . . ဒါဆိုရင်လည်း ပြီးရောဟု အော်ဟစ်ချင်လာပြီး ဖုန်းခလုတ်ကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဘောဂက “ငါမပြောဘူးလား” ဆိုသည့် အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်သည်။ ကိုနေ . . . မျက်နှာမကောင်း။ သူ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း . . . “နောက်နှစ်ယောက်ရှိပါသေးတယ်” ဟု ပြောကာ ဖုန်းခလုတ်တွေ ထပ်နှိပ်လိုက်ပြန်သည်။

ခုတိယတစ်ယောက်က စန္ဒီကို . . . #

“စန္ဒီလား . . . ဟင်၊ ကိုယ်ပါ . . . ”

“ဘယ်ကကိုယ်လဲ . . . ခေါင်းရော . . . ဘယ်မလဲ”

အံမယ်။ လေသံက အတော်မှာပါကလား။

“ကိုယ်လေ . . . ဖြူဖွေးလေ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ အသံက စူးခနဲထွက်လာသည်။

“အောင်မယ် လူယုတ်မာကြီး . . . ရှင်က ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်ရဲသေးတယ်၊ ကြည့်စမ်း . . . အတင့်ရဲလိုက်တာ၊ ဖုန်းထဲမှာမျိုးအပြင်မှာဆို ရှင်မျက်နှာကို တစ်စ၊စီ ဖြစ်အောင် ဆွဲပြီး ကုတ်ခြစ်ပြီးပြီ”

“ကုတ်ချင်ရင်လည်း နောက်မှကုတ်ပါ စန္ဒီ၊ ကိုယ် အကုတ်ခံပါမယ်၊ ကိုယ်အခု အကူအညီလိုလို့ စန္ဒီဆီဆက်တာ”

“အမလေးတော် . . . ရာရာ၊စစ၊ ရှင်ကို ဘာကိစ္စ ကျွန်မက ကူညီရမှာလဲ၊ ရှင်မျက်နှာလည်း မကြည့်ချင်ဘူး၊ ရှင်အသံလည်း မကြားချင်ဘူးလို့ နောက်ဆုံးနေ့မှာ ပြောခဲ့တာ ဟာသ၊လုပ်တယ်များ ထင်နေသလား၊ ရှင် ရူးနေလား . . . ”

“ကိုယ် မရူးပါဘူး စန္ဒီ၊ စန္ဒီကူညီလိမ့်မယ် ထင်လို့ပါ အခုဟာက ကိုယ့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဆေးရုံမှာ အသည်းအသန်ဖြစ်ပြီး သွေးလှူရှင်လိုနေတာလေ၊ သူ့သွေးက အော်ဖို့လို့ ကိုယ်လည်း သတိရပြီး စန္ဒီဆီဆက်တာ . . . ကူညီပါစန္ဒီ၊ စန္ဒီ ကိုယ့်ကို နောက်မှ သတ်ချက်ရင်သတ်ပါ၊ အခုတော့ သူ့အသက်ကို ကယ်ပေးပါ၊ အရမ်းအရေးကြီးလို့ပါ”

“ဘာပြောတယ် . . . ”

ကုန်းအော်လိုက်တာများ နားပင်းမတတ်ပဲ။

“ရှင်မိတ်ဆွေအတွက် ကျွန်မက သွေးလှူရမယ် ဟုတ်လား . . . ကြံကြီးစည်ရာ၊ ဒီမှာ . . . မိတ်ဆွေမပြောနဲ့၊ ရှင်တစ်ယောက်

လုံး ဆေးရုံတက်လို့ သေခါနီးဖြစ်နေပြီး ကျွန်မဆီက သွေးနှစ်စက်
လောက်ဖောက်ပါရစေဆိုရင်တောင် အဖောက်မခံဘူး . . . ရှင်းပြီ
လား၊ ကျွန်မကလေး . . . ရှင့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲကတောင် အရှင်လက်
လတ် သွေးတွေဖောက်ထုတ်ပြီး ရှင့်သွေးတွေကို အစိမ်းလိုက်
သောက်ပစ်ချင်နေတာ . . . မှတ်ပြီလား၊ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ
ဖုန်းမဆက်နဲ့ . . . ဒါပဲ”

ဟိုက် . . . မှတ်တာရော၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဖြူဖွေးတို့ ခံလို့က်
ရပြီ။ သူမစကားတွေကိုနားထောင်ပြီး ကျောတောင်ချမ်းလာသည်။
အဲဒီအချိန်မှာ ကိုနေကို လှည့်ကြည့်တော့ မျက်ရည်လေး
တွေ စိုစွတ်လာပြန်ပြီလေ။ သူ စိတ်မသက်သာစွာနှင့် . . .

“ကဲ . . . နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ကို ဆက်ကြည့်ပေးဦး
မယ်ကွာ”

ဟု ပြောကာ ဖုန်းကို နဖူးထိပ်ကပ်လျက် ဘုရားစာတွေ
ရွတ်လိုက်မိသေးသည်။

ကိုနေက သူလုပ်သမျှကို မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်
နေရှာပါသည်။

- “ဟယ်လို . . . နော်အက်စ်သာနဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”
- “ယူ . . . ဖြူဖွေးမဟုတ်လား”
- ခေါ်လိုက်တာနှင့် ဟိုတစ်ဖက်က သူ့နာမည် တန်းရွတ်
တော့ သူအားတက်သွားသည်။
- “ဟုတ်ပါတယ် အက်စ်သာ . . . ကိုယ်ပါ”
- “ယူ . . . ဘာကိုစွန့်လို့ ဆက်တာလဲ၊ ယူလို့ယောက်ျားမို့

အိုင်ဆီက တစ်ခုခုမလိုချင်ဘဲနဲ့တော့ အကြောင်းမဲ့ဆက်ဘူး”

ကြည့်စမ်း . . . အခုထက်ထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်အထင်
ဦးနေဆဲမိန်းမ။ သည်းခံ . . . သည်းခံ . . . ။ ကိုယ်က အောက်ကျို
မေည့် အချိန်ဖြစ်သည်လေ . . . ။

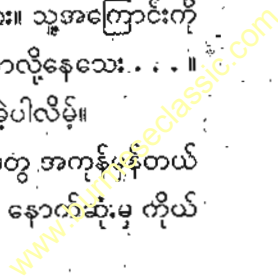
“အက်စ်သာ မှန်းတာမှန်ပါတယ်၊ ကိုယ်လည်း ကွေ့ဝိုက်
ဦးတော့ မပြောချင်တော့ဘူး၊ ကိုယ် အခုအင်္ကျီအညီတစ်ခု အရမ်း
ဆွဲနေတယ်၊ အဲဒါ အက်စ်သာဆီက တောင်းချင်လို့”

ဖုန်းထဲမှာ သူမ တိတ်ဆိတ်စွာ ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူမ
နံ့တွေတော့မည်ဟု သူထင်လိုက်သေးသည်။ သို့သော် သူမ ရန်မ
တွေ့ချေ။ စက္ကန့်အနည်းငယ် တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ သူမရဲ့ ခပ်တိုး
မိရယ်မောသံကို စတင်ကြားရသည်။

“အိုင် . . . မှန်းကြည့်ဦးမယ်၊ အဲဒီအကူအညီကို ယူ . . .
ရဲ့ရည်းစားဟောင်းတွေဆီမှာ လျှောက်တောင်းကြည့်ပြီးပြီမဟုတ်
ဘူး၊ အနည်းဆုံးတော့ နှစ်ယောက်ဆီမှာ ယူ . . . တောင်းပြီးပြီ၊
အဲဒါ သူတို့က ယူကို အကူအညီမပေးဘူး၊ အဲဒါနဲ့ နောက်ဆုံးတော့
အဲဒီဆီရောက်လာတယ် . . . ဟုတ်တယ်ဟုတ်”

မြတ်စွာဘုရား . . . ။ သူ ဘုရားတ . . . လိုက်မိသည်။
အဲဒီမိန်းမရဲ့ ခန့်မှန်းချက်တွေက မှန်လှချည်လား။ သူ့အကြောင်းကို
ကြားက အအထိ သိနေပြီးသားပုံစံနဲ့ ရယ်မောလို့နေသေး . . . ။
မိန်းမကို ငါ ဘာဖြစ်လို့များ တကယ်မချစ်ခဲ့ပါလိမ့်။

“အက်စ်သာ . . . မင်းမှန်းကြည့်တာတွေ အကုန်မှန်တယ်
လို့ ကိုယ်ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဆီကို နောက်ဆုံးမှ ကိုယ်



အကူအညီတောင်းလို့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အက်စ်သာ၊ ကိုယ် မင်းကို လျှော့တွက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုအကူအညီက ဘယ်သူဆီကဖြစ် ဖြစ် ကိုယ်ယူရမှာမို့လို့ပါ။”

“အဲဒီအကူအညီက လူတစ်ယောက်ရဲ့ သေရေးရှင်နေ လား”

ကြည့်စမ်း . . . သူမ ဘာလို့ ဒီလောက်တော်နေရသလဲ။ “ဟုတ်တယ် အက်စ်သာ၊ မင်းနဲ့ကိုယ် သွေးအုပ်စုတူတယ် ဆိုတာ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။ အခု . . . ကိုယ့်အတွက် သိမ် အရေးကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက် အရေးပေါ်ခွဲစိတ်မှုလုပ်ဖို့ သွေးတွေ အရမ်းလိုနေတယ်။ သူသွေးကလည်း အေးအိပ်၊ အဲဒါ သွေးလျှော့ဖေးနဲ့ အလှူရှင်တွေ လိုက်ရှာနေတာ . . . အက်စ်သာ၊ မင်း . . . ကူညီ မယ် မဟုတ်လားဟင်၊ အဲဒီသွေးကို မရရင် သူ့မှာ အသက်အန္တရာယ် ရှိတယ်။ ကိုယ် ညာတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ် အခု နှလုံးခွဲစိတ်ကုသ ဆောင်က ဆက်နေတာ၊ ကိုယ့်ဆီမှာ သွေးလျှော့ရှင်ကလည်း ကိုယ်က လွဲပြီး တစ်ယောက်မှ မရှိသေးလို့ပါ အက်စ်သာ၊ ဖြစ်ပြီးခဲ့သော အတွက် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ဆို တောင်းပန်ပါ့မယ်။ မင်း ကျေနပ်တဲ့အထိ ကိုယ်တောင်းပန်ပါ့မယ်။ အခု . . . ကိုယ့်ကို . . .”

သူမအသံက ကြားဖြတ်၍ ဝေါ်ထွက်လာသည်။

“အဲဒီလူနာရဲ့အသက်က ဘယ်လောက်လဲ၊ ယောက်ျား လား . . . မိန်းမလား။”

သူပြုံးလိုက်သည်။

“ယောက်ျားပါ . . . ၊ အသက်က ငါးဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပြီ။”

သူမရဲ့ ရယ်သံမျှင်မျှင်ဆက်ပေါ်လာသည်။

“ရှင် မညာစတမ်း ဝန်ခံမလားဟင်၊ အဲဒီလူကြီးဟာ ယူ နောက်ဆုံးချစ်သူရဲ့ အဖေဖြစ်ရမယ် . . . ဟုတ်လား။”

“အက်စ်သာ . . . ဇာတ်ဆိတ်လောက် မင်းရဲ့ခန့်မှန်းမှုတွေကို ရပ်စမ်းပါကွယ်၊ ကိုယ့်ကို အကူအညီပေးနိုင်လား မပေးနိုင်ဘူးလား ဆိုတာကိုပဲ ဖြေပေးစမ်းပါ။ အချိန်က အရမ်းအရေးကြီးနေလို့ပါ။”

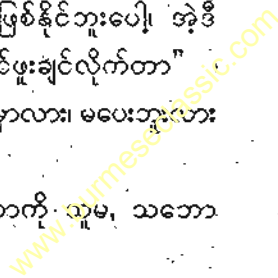
“စိတ်ရှည်ရှည်ထားမှပေါ့ . . . ဆရာကြီးရဲ့ ယူက အိုင်ဆီ က အကူအညီတောင်းနေတဲ့သူနော်၊ အိုင်မေးတာကို . . . ယူ ခုထက်ထိ မဖြေသေးဘူး။”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီမေးခွန်းကို မေးရတာလဲ အက်စ် သာ၊ အဲဒီအဖြေက မင်းအတွက် . . . ဘာများထူးခြားသွားမှာမို့လဲ။”

“ထူးခြားတာပေါ့ရှင် . . . ၊ ဖြူဖွေးဆိုတဲ့ ကျွန်မ သိခဲ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလောက်အောက်ကျ နောက်ကျခံပြီး လူတစ်ယောက်ဆီက အထူးသဖြင့် မိန်းမတစ် ယောက်ဆီက အကူအညီကို အသည်းအသန် မတောင်းခံတတ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်မ သိနေတယ်လေ။ အခုလိုမျိုး သွေးပျက်မတတ် တောင်း ပန်ခဲယတတ်လာအောင် ရှင်ကို ပြောင်းလဲပေးနိုင်မယ့်သူဟာ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်ကလွဲလို့ တခြားသူ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့။ အဲဒီ မိန်းကလေးဘယ်သူလဲ . . . လို့ ကျွန်မ မြင်ဖူးချင်လိုက်တာ။”

“မင်း . . . ကိုယ့်ကို အကူအညီပေးမှာလား၊ မပေးဘူးလား အက်စ်သာ။”

သူမလေသံနည်းနည်းတင်းမာသွားတာကို သူမ၊ သဘော



တက္ကသိုလ်မှာနေသေးသည်။

“ကျွန်မရဲ့မေးခွန်းကို ရှင်ဖြေရင် ပေးမယ်”

“မင်း . . . တကယ်အကူအညီပေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ် ဖြေမယ် အက်စ်သာ၊ မင်း . . . ကိုယ့်ဆီက ရွှန်းနီမို့တစ်ခုကို မက်မက်မောမောလိုချင်နေခဲ့တယ် မဟုတ်လား . . . ဟုတ်တယ် ကိုယ် ရွှန်းနေတယ်၊ မင်းထင်ထားတာထက်ကို ကိုယ် အခု အဆပေါင်းများစွာ ပိုရွှန်းနေတာပေါ့၊ မင်း . . . အဲဒီစကားကို အခုကိုယ့်ဆီက ကြားပြီးရင် မင်းကျေနပ်ပါ၊ ကိုယ်လေ . . .”

သူ တုန်ယင်ထစ်ငေါ့စွာ ဖုန်းထဲကို ဖြေကြားလိုက်ရင်း အဝေးက ကိုနေရဲ့ နှမ်းနယ်ဖျော့တော့နေသော အသွင်သဏ္ဍန်ကို ဝေးကြည့်နေခဲ့မိပါသည်။

“ကိုယ်လေ . . . ကိုယ့်ကို မချစ်တဲ့သူတစ်ယောက်ကို ချစ်နေမိပြီ အက်စ်သာ”

သူမ ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ပေးနေပါသည်။ သူ့ဆီက ပေးမယ့်အကူအညီကို သူ . . . ငမ်းလင့်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေတုန်း သူမဖြေလေသည်။

“ရှင် . . . အခု . . . ဝန်ဆိုတဲ့အရာကို သိပြီလား . . . ဟင်”

သူ . . . ခေါင်းညိတ်ပြနေမိတာကို သူမ မြင်မည်မဟုတ်ပါ။

“ကျွန်မ . . . အဲဒီ မိန်းကလေးကို လာကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်ဦးမယ်၊ ကဲပြော . . . သွေးလျှို့ ကျွန်မဘယ်ကိုလာရမလဲ”



သွေးပုလင်းခြောက်လုံးကိုစွ အဆင်ပြေသွားပါသည်။ သူက တစ်ပုလင်း၊ ဘောဂရဲ့အစ်ကိုလတ်က တစ်ပုလင်း၊ နော်အက်စ်သာက တစ်ပုလင်း။ . . . သုံးပုလင်းရမှာ သေချာပြီး သွေးလျှိုဘဝက နောက်ဆုံးလက်ကျန် အေဘီသွေး သုံးပုလင်းထွက်လာ၍ အားလုံး ငမ်းသာအားရ ထုခွန်မိကြပါသည်။

ခွဲစိတ်ဖို့အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေချိန်မှာ သူ့နာပြုဆရာတစ်ယောက် လူနာရဲ့ မှတ်တမ်းကို လက်ထဲမှာကိုင်လာပြီး သူတို့အနားလျှောက်လာကာ . . . ။

“ခွဲစိတ်ဖို့ သဘောတူညီကြောင်း လက်မှတ်ထိုးပေးရမယ်၊ သူ့နာရှင်ထဲက ဘယ်သူထိုးမှာလဲ . . .”

သူဝင်ပြောလိုက်သည်။

“လူနာက ဆွေမျိုးရင်းချာဆိုလို့ အဲဒီသမီးတစ်ယောက်ပဲ ခိုတာ၊ သူ ထိုးပေးပါလိမ့်မယ်၊ ကိုနေ . . . လာ . . . လက်မှတ်ထိုး” ကိုနေက မျက်ရည်စ၊ ဝေဝေဝဲဝဲနဲ့ သူခေါ်နေရာ ရောက်လာကာ . . . ။

“ဘယ်မှာထိုးရမှာလဲ . . .”

သူ့နာပြုဆရာမက လက်မှတ်ထိုးရမည့် နေရာကို ထောက်ပြသည်။ ကိုနေက ငုံ့အကြည့် အဲဒီမှာ ပြဿနာတက်တော့သည်။

“ဟင် . . . ဒါကြီးက ဘာသဘောတုန်း”

သူ့နာပြုဆရာမ ကြောင်သွားသည်။

“ကိုဖြူ . . . လာဖတ်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အဲဒီစာက ဘာသဘောလဲ၊ အဲဒါဆို ကျွန်တော်မထိုးချင်ဘူး”

ကိုနေ အော်ဟစ်ပြီး ထပ်မံငိုယိုပြန်လေရာ သူ့အလုပ်တကြားနှင့် လူနာမှတ်တမ်းပေါ်က စာကိုသွားဖတ်ရသည်။

စာက ဒီလို . . . ။

ခွဲစိတ်ကုသရာတွင်လည်းကောင်း၊ ခွဲစိတ်ရာတွင် အသုံးပြုသည့် မေ့ဆေး၊ ထုံဆေးနှင့် အခြားဆေးဝါးများကြောင့်သေလည်းကောင်း ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် အန္တရာယ်များကို ကြိုတင်သိရှိပြီး ဖြစ်လျက် ခွဲစိတ်ကုသရန် သဘောတူညီပါသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကိုနေရဲ့ငိုသံက ပိုကျယ်လောင်လာသည်။

“မခွဲဘူး၊ မခွဲဘူး၊ ခွဲရင် ကောင်းမယ်ဆိုလို့ခွဲတာ၊ ခုတော့ခွဲရမှာလည်း အန္တရာယ်ရှိနေဆိုရင် ဘာလို့ခွဲရမှာလဲ၊ အီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ဒက်ဒီ တစ်ခုခုဖြစ်လို့မရဘူး ဖြစ်မယ်ဆို မခွဲရဘူးဟီး . . . ဟီး . . . ”

သူ့ရင်ထဲမှ နာကျင်ကြောကွဲသွားပါသည်။

ဪ . . . နုနယ်လွန်းသေးတဲ့ကလေးရယ်။

“ကိုနေ . . . မငိုနဲ့ဦး၊ တိတ်ပါဦး၊ အဲဒီလိုကလေးမဆန်နဲ့

လေ၊ ဒီစာက သူတို့လုပ်ငန်းသဘောအရ ရေးထားတာ ကိုနေရဲ့ကိုယ်ပြောတာ နားထောင်ဦးလေကွာ၊ ခွဲစိတ်တယ်ဆိုတာ . . . ကြီးကြီးသေးသေး သာမန်ပြည်တည်အနာလေးခွဲတာတောင် အဆင်မသင့်ရင် မေးခိုင်ပိုးဝင်ပြီး အန္တရာယ်ဖြစ်တတ်သေးတာပဲ၊ ဒါလိုနားလည်ထားရမယ်လေ၊ အန်ကယ်က အခု . . . နှလုံးတစ်ခုလုံး

မင်းအတ္တက ကိုယ့်ဘဝ

ခွဲစိတ်ကုသရမှာ၊ အန္တရာယ်မများဘူးမဟုတ်ဘူး . . . များတယ်၊ မင်းလည်း စိုးရိမ်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မခွဲရင် ပြန်မှမကောင်းနိုင်တော့တာ ကိုနေ . . . ။ မခွဲဘဲနဲ့ ကိုယ်တို့ကရော ဘာလုပ်တတ်မှာမို့လို့လဲ၊ အခုဟာက ကိုယ်တို့ဆုတောင်းပေးရုံပဲ တတ်နိုင်တာ၊ မင်း . . . လက်မှတ်ထိုးပေးရမယ် ကိုနေ၊ မင်းလက်မှတ်ထိုးမှ အန်ကယ်ကို ခွဲစိတ်ကုသပေးမှာ၊ ထိုးလိုက်ပါကွာ . . . နော်၊ မင်း . . . နားလည်ပါတယ် ”

မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် တုန်ယင်စွာ မေးတော့ သူရင်နှင့်ရင်နီးနီးသည်။

“ကိုဖြူ . . . ဒက်ဒီဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဟင်၊ ဖြေပါကိုဖြူရာ . . . ဒက်ဒီပြန်ကောင်းလာမှာ မဟုတ်ဘူးဟင် . . . နော် . . . နော် ”

“အေးပါကွာ . . . ပြန်ကောင်းလာမှာပါ၊ မင်းတစ်ယောက်လည်း လောကထဲမှာထားခဲ့ဖို့ သူ စိတ်မချသေးပါဘူးကွာ၊ သူ ပြန်ကောင်းလာမှာ”

သူ့အားပေးမှုနှင့်သူမ ပြုံးလာသည်။ ပြီးတော့ လက်မှတ်ထိုးပေးပါသည်။



၁၇၆

ပိုးနီ

အန်ကယ်ကို စတင်ခွဲစိတ်ကုသဖို့ ပြင်ဆင်နေသည့် အခါမှာ မှာမှ နောက်အက်စ်သာ ဆေးရုံရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ၊ သွေးလှူရန် သူ့ အစစ အရာရာလိုက်လုပ်ပေးခဲ့တာ ခုတင်ပေါ်သူမ လဲလျောင်းကာ သွေးထုတ်ယူခံနေသည့်အချိန်မှာ ကိုနေက နော်အက်စ်သာ ခုတင်ဘေးနားထိလိုက်လာ၍ . . . ဝေးလူတင်ကြောင်း၊ သူ့အဖေကို သူမကယ်လိုက်တာဖြစ်ကြောင်း ပြောပေးလေသည်။

ကိုနေ သူမ၊ခုတင်ဘေးက ထွက်ခွာသွားတော့မှ သူ့ ပြုံးစိစိနဲ့ သူ့ကိုကြည့်သည်။

“ယူပြောတာ . . . သူလား . . . ”

တိုးတိတ်စွာ သူ ခေါင်းပဲညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

“အိုင်မအံ့ဩပါဘူး၊ တကယ် . . . ချစ်စရာလေးပါ”

“မလှောင်ပါနဲ့ အက်စ်သာ၊ ကိုယ်က ကံမကောင်းတာဘူး”

“ယူ . . . ကံကောင်းမှာပါ။ စိတ်ရှည်ရှည်သာထားစဉ်ကွယ်”

နော်အက်စ်သာရဲ့ နားလည်သဘောထားကြီးမှုကို ချစ်တစ်ခါတော့ အံ့ဩယူမိပါပြီ။ သူ တကယ်ပဲ သူမအပေါ် အာရုံရှက်ရွံ့စွာ ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“အက်စ်သာ . . . မင်းအလှည့်တုန်းကတော့ မင်းကို

ရှည်ဖို့ အခွင့်အရေး ကိုယ်မပေးခဲ့မိဘူး”

သူမ၊ သွေးလှူနေရင်းက ရယ်မောလေသည်။

မင်းအတ္တက ကိုယ့်ဘဝ

၁၇၇

“ထားလိုက်ပါတော့ ဝိုက်ရယ် . . . အိုင်သာ . . . နောင်က ရမယ်ဆိုရင် ဒီနေရာကို အိုင် . . . ရောက်မလာပါဘူး”

သူမကသာ ထားလိုက်ပါ ပြောသည်။ ဝိုက် (white) ဆိုတာ သူတို့ချစ်သူဘဝက သူမ၊ သူ့ကိုခေါ်တဲ့အမည်။

“ကိုယ် . . . အခုမင်းကို အရမ်းကျေးဇူးတင်နေပါတယ် အက်စ်သာ၊ တကယ်လို့ . . . တစ်ခုခု မင်းကိုပြန်ပေးလို့ရမယ်ဆို . . . ကိုယ်ပေးချင်ပါတယ် ”

သူမ သူ့မျက်နှာကို ဝေးကြည့်နေရာက မျက်နှာလွှဲသွားပါသည်။ ပြီးတော့ ဖြေသည်။

“အိုင်လိုချင်တာ အခုမပြောသေးဘူး၊ သွေးလှူပြီးလို့ အိုင် ပြန်ခါနီးမှ ယူဆီက တောင်းယူမယ်၊ ဝိုက် . . . မမေ့နဲ့”

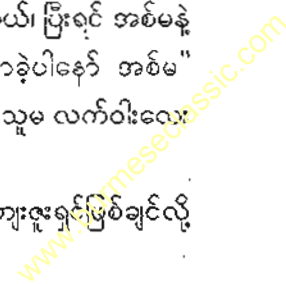
တကယ်ပဲ . . . သူမ တောင်းခဲ့ပါသည်။

သွေးလှူပြီးသွား၍ သွေးလှူရှင် အားရှိရန် ကျွေးသော အစာစာချို့ သူမ၊ စားသောက်ကာ ပြန်မည်ဟု နှုတ်ဆက်၍ ကိုနေကလည်း ထပ်မံကျေးဇူးတင်ကြောင်း လာပြောပါသည်။

“အစ်မကို . . . ကျွန်တော် သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ၊ ဒက်ဒီက အခုခွဲစိတ်နေပြီ၊ အစ်မကျေးဇူး ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ ဒက်ဒီပြန်ကောင်းလာရင်လည်း ပြောပြပါမယ်၊ ပြီးရင် အစ်မနဲ့ လာတွေ့ပြီး ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်၊ လိပ်စာပြောခဲ့ပါနော် အစ်မ”

ကိုနေက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောတော့ သူမ လက်ဝါးလေးကား၍ ငြင်းလေသည်။

“မလိုဘူး . . . မလိုဘူး။ အိုင်က ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ချင်လို့



သွေးလာလှူတာမဟုတ်ဘူး။ သိပ်အထင်မကြီးနဲ့ ညီမလေး၊ အိုင်က ကိုဖြူဆီက တစ်ခုပြန်လိုချင်လို့ . . . တမင်ကို သွေးလာလှူတာ အဲ့ဒါ အခုတောင်းရမယ် . . . ”

ကိုနေက တအံ့တဩနှင့် . . . ။

“ကိုဖြူဆီက ဘာလိုချင်တာလဲ အစ်မ . . . ကျွန်တော်ပါ ဝိုင်းတောင်းပေးမယ် အစ်မ ရကို . . . ရရမယ်၊ ကိုဖြူ . . . ပေးလိုက် လေဗျာ . . . ဘာအင်တင်တင် လုပ်နေတာလဲ”

“သူက . . . ဘာမှမှ မတောင်းသေးတာ ငနေရ”

သူ့ပြောပုံကြောင့် နော်အက်စ်သာ သဘောကျစွာ ရယ် မောပြန်လေသည်။

“သိပ်လည်း . . . မကြောက်ပါနဲ့ ဝိုက်ရယ်၊ အိုင်က အထူး တလည် ဘာမှတောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ယူက မိန်းမတွေကို ယူလို ချင်တဲ့အချိန်မှာ ကောက်ယူကြည့်၊ ယူ . . . မလိုချင်တော့တဲ့အချိန် မှာပစ်ချထားခဲ့ လုပ်တတ်တယ် မဟုတ်လား”

နော်အက်စ်သာရဲ့ မျက်လုံးများအောက်မှာ သူ ခေါင်းငုံ့ ထားမိပါသည်။

“အဲ့ဒီလို ပစ်ချထားခဲ့တဲ့ မိန်းမတွေ အားလုံးထဲမှာ ယူ . . . ဆီက ဘာ . . . အက်ကျီးကျေးဇူးကိုမှ ပြန်လည်မမျှော်ကိုးဘဲနဲ့ ပေးဆပ်ခြင်းသက်သက်နဲ့ ကူညီသွားခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရှိခဲ့ ဖူးတယ်ဆိုတာ ယူတစ်သက်တာမှာ သတိရနေစေဖို့ အိုင် . . . သွေး လာလှူတာ၊ အဲ့ဒါကို ကလဲ့စားချေတယ်လို့ ပြောချင်ပြောပါ၊ အိုင် ခံမယ်၊ အိုင်မျက်နှာကို ယူ . . . မော့ကြည့်စမ်းပါဦး . . . ဝိုက်ရယ်”

မင်းအတ္တက ကိုယ့်ဘဝ

သူ တုန်လှုပ်စွာ မော့ကြည့်ဖြစ်လိုက်သည်။

“နော်အက်စ်သာဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ယူ . . .

ပစ်ချထားခဲ့တဲ့ မိန်းမတွေထဲမှာ ယူကို ပေးဆပ်ခြင်းသက်သက်နဲ့ တကယ်ချစ်ခဲ့ဖူးသူလို့ ယူ . . . တစ်ဘဝလုံး သတိရနေမယ့် သတိရ ခြင်း တစ်ခုကိုပဲ အိုင် . . . ပြန်သယ်ဆောင်သွားပါပြီ၊ နှုတ်ဆက်ခဲ့ တယ်၊ ဝတ်ဒီလုပ်ခနော် . . . ဟေး ဝိုင်း (Guy) . . . ဝတ်ဒီလုပ်ခ (Good luck) . . . ”

သူမ နှုတ်ဆက်သွားပုံလေးက လှသည်။ သူတင်မက သူ့ ဘေးနားက ကိုနေတောင် ငေးကြည့်ကုန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ပြီးတော့ သူ့နားကိုကပ်ကာ တိုးတိုးပြောသည်။

“အဲ့ဒီလောက် လှပြီး၊ အဲ့ဒီလောက် ထက်မြတ်တဲ့ . . . ။

အဲဒါပေါ်လည်း လုံးဝနားလည်ပေးနေတဲ့ အဲ့ဒီမိန်းမကို ကိုဖြူ ကိုလိုတကယ်မချစ်ခဲ့တာလဲ၊ အဲ့ဒါစရာပဲ၊ ကိုဖြူမှာ အသည်းနှလုံး ချိသေးရဲ့လား . . . ”

သူ . . . ဟတ်ခနဲ လှောင်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“အသည်းနှလုံးဆိုတာ လူမြင်ရတဲ့နေရာမှာ မရှိဘူး ဝယ်ချင်း၊ ကိုယ်မမြင်ရတဲ့ အရာတွေကို မရှိဘူး . . . လို့ပြော တတ်တဲ့ အယူသီးလူမိုက်တွေကြားထဲ . . . မင်းမပါပါစေနဲ့”

“ဒါဖြင့် နော်အက်စ်သာလို့ မိန်းမမျိုးကို ကိုဖြူဘာကြောင့် ချစ်နိုင်ရတာလဲ၊ သူ့မှာ . . . ဘာအပြစ်ရှိသလဲ၊ မချစ်နိုင်လောက် ဘာများတွေ့လို့လဲ . . . ”

“ဟေ့ . . . ကိုနေ . . . မင်း မြဲမြဲမှတ်ထားစမ်းပါ၊ လူတစ်

ယောက်အပေါ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုဆိုတာ အလွယ်တကူနဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်မချစ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်အပေါ် အမိန့်နဲ့ ချစ်ခိုင်းလို့မရဘူး။ ငွေနဲ့လည်း ချစ်ခိုင်းလို့မရဘူး။ ခြိမ်းခြောက်မှုတွေနဲ့လည်း ချစ်ခိုင်းလို့ မရဘူးလေ။ ဆွဲဆောင်မှုတွေ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း ကိုယ့်နဲ့လုံးသားက ချစ်ခိုင်းတကယ်ချစ်တတ်တာ။ အဲဒီအချိန်ကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုတွေကို ဒီတစ်ယောက်အပေါ် မထားနဲ့၊ နောက်တစ်ယောက် ပြောင်းလိုက်ပါလို့ . . . ဘယ်လိုပဲပြောင်းခိုင်း၊ ပြောင်းခိုင်း မပြောင်းလဲနိုင်တော့ဘူး။ တစ်နေရာတည်းမှာပဲ ကျောက်ချရပ်နား လိုက်တတ်ပါတယ်။ ဒါတွေ . . . တစ်နေ့ မင်းနားလည်လာနိုင်ပါလေလို့ ကိုယ် ဆုတောင်းပါတယ်။”

သူမ၊ မျက်ရည်ဝဲစွာ သူ့ပခုံးကိုလာရောက်ဆုပ်ကိုင်တော့ သူ အံ့ဩသွားပါသည်။ သူမ . . . သူ့ကို အားငယ်ဖျော့တော့နေ သည့် မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ကြည့်၍ ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော် . . . ကိုဖြူဆိုလို့တဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို နားလည်တယ်”

သူမ ဘာတွေနားလည်သွားမှန်း သူ မသိလိုက်ပါ။

“ကိုဖြူ . . . ကျွန်တော်ရဲ့ ဘေးကို အသည်းခွဲရမှ ကြောက်နေတယ် မဟုတ်လား”

အို . . . မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါ မင်းအတွက် . . . ဒီကတော့ ပေါ်မှာ ကိုယ်အလုပ်ပေးချင်ဆုံး အလုပ်တစ်ခုပါ။

ဒါပေမဲ့ . . . နှုတ်က သူ ပြောမထွက်ချေ။

သူမရဲ့ လေသံလေးက တုန်ရီလှိုက်မောစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုဖြူနဲ့ ကျွန်တော်လုပ်ထားတဲ့ အလောင်းအစားကို . . . ကျွန်တော်အခု ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်ပြီ . . . ကိုဖြူ။ ကိုဖြူ . . . အဲဒီအလုပ်ကို ဆက်လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး။ ကိုဖြူ တေးကို . . . လှည့်စားသိမ်းသွင်းနေတဲ့အလုပ် အခုအချိန်အစပြီး ရပ်လိုက်တော့၊ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအဖြစ်တွေ မေ့လိုက်ကြရအောင် . . . နော်”

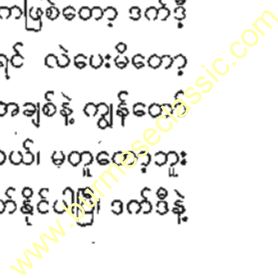
သူ . . . ကိုနေ့မျက်နှာကို သေသေချာချာစိုက်ကြည့်မိလိုက်သည်။

“မင်း . . . တေးကဗျာကို မလိုချင်တော့ဘူးလား . . . ကိုနေ၊ မင်း . . . သူ့ကို မချစ်တော့ဘူးလား”

ကိုနေရဲက မျက်လုံးများ ရီဝေစွာမူန့်မိုင်းသွားပါသည်။

“ကျွန်တော် . . . သူ့ကိုသိပ်ချစ်နေဆဲပါ ကိုဖြူ . . .”

ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုချစ်တဲ့အချစ်ဟာ အခုအချိန်မှာ ဒုတိယဖြစ်သွားမှန်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သိလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဝမှာ အချစ်ဆုံးလူက ဒက်ဒီလေ . . . ဒက်ဒီ အခုလိုဖြစ်သွားမှ ဒက်ဒီကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးဆိုတာ သိသွားတယ်။ ဒီကမ္ဘာမှာ ဒက်ဒီကို ကျွန်တော်အချစ်ဆုံးပဲ။ ဒက်ဒီ ခုနကဖြစ်တော့ ဒက်ဒီအသက်ကို ကျွန်တော်အသက်နဲ့ လဲပေးလို့ရရင် လဲပေးမိတော့ မလောက် ကျွန်တော်ခံစားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလိုမျိုးအချစ်နဲ့ ကျွန်တော် တေးကိုချစ်ခဲ့သလား . . . အခု ပြန်စဉ်းစားမိတယ်။ မတူတော့ဘူး ကိုဖြူ၊ မတူတော့ဘူး၊ တေးကို ကျွန်တော်စွန့်လွှတ်နိုင်ပါပြီ။ ဒက်ဒီနဲ့



ယှဉ်လိုက်ရင် သူ့ကို ကျွန်တော် စွန့်လွှတ်နိုင်သွားပြီလေ”

“ဒါပေမဲ့ . . . သူ့ကို စွန့်လွှတ်ဖို့ မင်းရင်တွေ နာနေတုန်း ပဲ မဟုတ်လား။”

ကိုနေရဲ့ ဗျက်ရည်စ၊ နှစ်စက်က ပါးပြင်ပေါ်လိမ့်ဆင်းကျ အလာမှာ . . . သူ့ရင်ထဲ တင်းကျပ်စွာ လောင်မြိုက်နေပါသည်။

“ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဒက်ဒီနဲ့အတူ ပြန်နေ ခွင့်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီကိုဖြူ။ နှစ်ယောက်တည်းပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ . . . ၊ ဘယ်သူမှလည်း မလိုချင်တော့ပါဘူး . . . ကိုဖြူရယ်”

“ဒါပေမဲ့ . . . မင်းကိုကိုယ်က ထပ်ပေးချင်တယ် . . . ကိုနေ”

ကိုနေ . . . အံ့အားသင့်စွာ ခေါင်းမောကြည့်သည်။

“မင်းအတွက် . . . ကိုယ် တေးကဗျာဆီကို နောက်ဆုံး တစ်ခေါက်တော့ သွားပေးမယ်၊ သွားမှဖြစ်မယ်”

“မသွားရဘူး၊ မသွားရတော့ဘူး”

သူမ၊ စူးဝါးစွာ အော်ဟစ်ပါသည်။ သို့မဟုတ် နောက်ကျခဲ့

ပြီ။



ထွင်ခေါင်မိုး

မင်းအတ္တက ကိုယ့်ဘဝ

ပြောပြစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ တေး . . . အဲဒီအကြောင်း အရာတွေကို နားထောင်မှဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်အတွက်ရော တေး အတွက်ပါ ဒီကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးပါတယ်၊ တေးမလိုက်ရင် ကျွန်တော်အခု ဒီအဆောင်က မပြန်ဘူး "

"အို . . . "

သူမအကြည့်တွေ တုန်ရီစွာလှုပ်ခတ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ "ခဏစောင့် . . . "

သူမ၊ အဆောင်ထဲလှည့် ပြန်ဝင်သွားပြီး အင်္ကျီသွားလဲ သည်။ ခဏကြာတော့ ပြန်ထွက်လာကာ . . .

"ကဲ . . . ဘယ်ကိုတေးလိုက်ရမှာလဲ"

သူ ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ရဲ့ကားရှေ့ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေး ပြီး သူမအား ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ သူမ ဝင်ထိုင်ပြီးတော့ ကားကို သူ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းထွက်လိုက်သည်။

ကားက သူမအဆောင်ရှိတဲ့ လမ်းသွယ်ထဲကနေ ပြည် လမ်းမပေါ် ရောက်လာသည်။ ပြည်လမ်းမပေါ်က ကားတချို့ကို သူ ဟွန်းတပွပ်ပွပ်မြည်အောင် နှိပ်ရင်း ကျော်တက်တော့ သူ့အမူ အရာတွေကို သူမဘေးကနေ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ဝေးကြည့်ရင်း လိုက်ပါ လာသည်။

ကားဦးတည်ရာဘက်က မြို့ထဲကို မဟုတ်၊ မြို့ပြင်ဘက်ကို။ အချိန်က မနက်မိုးလင်းခါစ။ မြို့ပြင်သို့သွားသော ကားမင်းရေက ပြည်လမ်းမပေါ်မှာ ခပ်ကျဲကျဲ။ သူ . . . ဂီယာပြောင်းကာ လီဇာကို ဖိနင်းလိုက်သည်။

"တေး . . . ကျွန်တော်နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ"

အိပ်ရေးတွေပျက်ကာ သွေးလှူထား၍ ချောင်ကျနေသော မျက်နှာ၊ အလျင်စလို တုန်ရီမောပန်းနေသော အသံတို့ကို သူမ မြင်ကာ ခဏ တွေ့သွားသည်။

"ကိုဖြူ . . . ဘာဖြစ်လာတာလဲ"

"တေးကို . . . ကျွန်တော်ကားပေါ်ကျမှ ရှင်းပြမယ်၊ တေး အခု . . . ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ"

"ကိုဖြူ . . . "

အဆောင်ရဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ သူစိတ်မရှည်စွာ မတ်တပ်ရပ် ရင်း သူမရဲ့ မျက်လုံးထဲသို့ စူးနစ်စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"တေး . . . ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ တေးကို ကျွန်တော်

ယခုအချိန်ထိ သူ တေးကို ဘာပြောရမှန်းမသိသေး။ ရင်ထဲမှာ ဆူလောင်ညံ့ပွက်နေသော မီးတစ်စ၊ ကို မျိုထားရသလို သူ . . . ပူပြင်းလာသည်။ ငါ . . . အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်မှဖြစ်မယ်၊ လုပ်မှဖြစ်မယ်။ စိတ်ထဲက အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ရေရွတ်နေသံကို သူမ မကြား။

ယခုအချိန်ထိ သူမကလည်း သူ . . . ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ . . . ဟု ထုတ်မမေး။ သူ . . . ဘာကိုစိတ်တိုရမှန်း မသိစိတ်တိုလာသည်။ ဘေးမှာထိုင်နေသော သူမပုံစံလေးကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိလိုက်တော့ သူ ဝမ်းနည်းလာပြန်သည်။

သူမ၊ မျက်နှာလေးက ငြိမ်းချမ်းရှင်းလင်းစွာ သူ့ကို ပြန်ငေးကြည့်နေခဲ့၏။

“တေး . . . ကျွန်တော့်ကို မမေးဘူးလား . . . ဟင် . . . ကျွန်တော် ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲလို့”

ကားက ရှစ်မိုင်လမ်းဆုံကို ကျော်လာသည်။ သူမက ကားအပြင်ဘက်လမ်းဘေးက မြင်ကွင်းတွေငေးကြည့်နေရင်း . . .

“မေးဖို့လိုလို့လား . . . ကိုဖြူ”

“လိုတယ် . . .”

သူ့အသံက ပြတ်တောက်စွာ မာဆတ်နေဟန်ဆောင်ထားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် . . . တေးကို အဆောင်ပြန်မပို့တော့ဘူး” သူမ အံ့သြသွားမည်။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမည်ဟု ထင်

ခဲ့သည်။ သို့သော် အဲဒီလိုမဟုတ်။ သူမက ငြိမ်သက်စူးရှကာ မျက်ဝန်းအစုံနှင့် သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူ့အသက်ရှူသံများ ပြင်းထန်လာကာ ကားကိုအရှိန်ထပ်မြှင့်သည်။

“ကျွန်တော် ပြောတာကြားရဲ့လား၊ တေးကို ကျွန်တော် ခိုးပြေးလာတာ”

“ကိုဖြူ . . . တေးကို ကတိပေးထားတယ်နော် . . . တေးနဲ့ ကိုဖြူ အဖြူစင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေဘဝနဲ့ပဲ နေကြမယ် . . . လို့လေ”

“အဲဒီကတိကို ကျွန်တော် ဒီနေ့ဖျက်လိုက်ပြီ”

သူမ ဆီက ရယ်သံခပ်တိုးတိုးကို အကြားမှ သူ . . . အံ့သြသွားရတော့သည်။ ဒီလိုအချိန်မှာ သူမ ရယ်မောနိုင်သေးသည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာ . . . ဘာရယ်စရာပါလဲ . . . တေး”

“ကိုဖြူ . . . ဒီကားပေါ်ကို တေး . . . အသာတကြည် လိုက်လာခဲ့တာဟာ ကိုဖြူအပေါ်မှာ လုံးဝဥသံ ယုံကြည်မှုထားပြီး လိုက်လာခဲ့တာပါ။ အဲဒီယုံကြည်မှုကို ကိုဖြူ မဖျက်ဆီးချင်စမ်းပါနဲ့၊ ဘေးကို ကိုဖြူ ပြောချင်တာတွေပြောပြီး ပြန်ပို့ပေးမယ်ဆိုတာ တေး သိနေပါတယ်၊ ကိုဖြူကို တေး ယုံထားပြီးသားပဲ”

“မယုံနဲ့ . . .”

သူ စူးဝါးစွာ အော်ဟစ်လိုက်ပါသည်။ နာကျင်စွာ ကိုက်ခဲလာသော နှလုံးသားဆီမှ ခံစားချက်နှင့်အတူ သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေ ခိုတွဲလာသည်။

အဲဒီမျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှမ်းလာသော မျက်ဝန်းများနှင့် သူ့မကို လှည့်ကြည့်မိတော့ သူမ၊ နှုတ်ခမ်းလေး ဝိုင်းစက်ပွင့်ဟ

သွားလေသည်။

“ကိုဖြူ . . . ကိုဖြူ . . . ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ၊ ကိုဖြူ . . . ဘာဖြစ်လာသလဲ . . . ”

သူမ၊ စိုးရိမ်တုန်လှုပ်သော လေသံအပြည့်နှင့် မေးတော့ သူ . . . ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲခါပင်လိုက်သည်။

“မမေးနဲ့တေး၊ တေး . . . အခုသိရမှာက . . . ကျွန်တော် ဒီနေ့ တေးအချစ်ကိုရမှ ဖြစ်မယ်”

“ကိုဖြူကို တေး ပြန်မချစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ . . . ကိုဖြူ ”

“မရဘူး . . . တေး”

“တေးအချစ်ကို မရရင် . . . ဒီနေ့ တေးကို ကျွန်တော် ပြန်မလွှတ်တော့ဘူး”

“အဲဒီလိုဆိုတော့ရော တေးအချစ်ကို ကိုဖြူရနိုင်မယ်လို့ ကိုဖြူထင်သလား”

“အဲ့ဒါ . . . ကျွန်တော်လုံးဝ ဝရမစိုက်ဘူး၊ အဓိကက တေးနဲ့ ထွဋ်ခေါင်မိုးကို မရရအောင်ခွဲမယ်၊ တေး . . . သူ့ကို မုန်းကို မုန်းပစ်ရမယ် . . . ဒါပဲ”

“ကိုဖြူ . . . ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်၊ ကိုဖြူ ဆုံးဖြတ်ချက် တွေ . . . ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ပြောင်းလဲသွားတာလဲ၊ ကိုဖြူ တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုဖြူ . . . တေးကို အဲရင်းနီးဆုံးခိတ်ချ တွေလို သဘောထားပြီး ပြောပြပါ၊ တေး နားလည်ပေးမယ်၊ ပြော . . . ကိုဖြူ ”

“မဟုတ်ဘူး ”

သူ အော်ဟစ်လိုက်မိပြန်သည်။

“မဟုတ်ဘူး . . . မိတ်ဆွေတွေ မဟုတ်ဘူး၊ တေး . . .

ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်ကိုချစ်ရမယ်”

“ကိုဖြူရယ် မဖြစ်နိုင်တာတွေ မတောင်းဆိုပါနဲ့တော့၊ နောက်ဆုံးကျရင် ကိုဖြူ တေးကို . . . အဆောင်အထိ ပြန်လိုက်ပို့ မေးမယ်ဆိုတာ တေးသိပြီးသားပါ”

“မငိုဘူး”

သူမ၊ ရယ်မောပြန်သည်။

“ရင်ထဲမှာရှိတာကို အခုအချိန်ကစပြီး လိမ်မပြောကြေး ကိုဖြူ ကိုဖြူ ပြန်ပို့ပေးမှာ၊ ကျွန်မ . . . သိထားတဲ့ ဖြူဖွေးဆိုတဲ့လူ တစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုမျိုးအလုပ်တွေ မလုပ်တတ်ဘူး”

သူ . . . နာကျင်စွာ ဟက်ခနဲ ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်မော လဲလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အကြောင်းကို တေးဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

“ကျွန်မသိတဲ့ ဖြူဖွေးဆိုတဲ့ယောက်ျားဟာ နာမည်နဲ့လိုက် အောင် အင်မတန် ဖြူစင်သိမ်မွေ့တဲ့ ကောင်လေးပါ၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆီက အချစ်ကို မရရအောင် ဓားပြတိုက်ယူပြီး အဲ့ဒီ မိန်းကလေးဘဝကို အမည်းစက်ထင်အောင် ဘယ်တော့မှ လုပ်ရက် မယ့် လူစားမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် . . . အခု လုပ်ရက်ပြီ”

“မညာပါနဲ့ ကိုဖြူရယ်”

“မညာဘူး . . . တကယ်ပြောနေတာဗျ၊ ခင်ဗျားကို . . . ကျွန်တော်ပြန်မပို့တော့ဘူး”

သူမ၊ ရုတ်တရက် သူ့ပခုံးကိုဆွဲလှည့်သည်။

“ဒါဖြင့် ပြောစမ်း . . . ကိုဖြူ . . . ကျွန်မမျက်လုံးတွေ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောစမ်းပါ။ ကျွန်မကို . . . တကယ် ချစ်တယ်၊ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တာပါလို့ ပြောပြစမ်းပါ”

ကားကို သူ . . . ဘရိတ်ဆောင့်အုပ်လိုက်မိတော့ ကျွန်မ ကတ္တရာလမ်းနဲ့ပွတ်ဆွဲကာ ဘေးသို့ထိုးရပ်သွားသည်။

သူ . . . တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်စွာ သူမကို လှည့်ကြည့်မိပါ သည်။ ပြီးတော့ အတိုင်းအဆမရှိ လှုပ်ခတ်နေသော လေသံတစ်ခု နှင့် သူမကို ပြောပြဖို့ ကြိုးစားလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် . . . တေးကိုချစ်တယ်၊ တကယ်ချစ်တယ်။ တေးလည်းကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်ရမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်ပေး တေးရာ၊ ပြန်ချစ်ပေးစမ်းပါ”

သူမ၊မျက်လုံးတွေ ရီဝေစွာ အဝေးသို့လွင့်ငေးသွားပါသည်။ သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက ကွေးကွေးကလေး မွဲပြုံးပြုံးနေသည်။ အချို့ ကြာမြင့်စွာ ကားထဲမှာ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပြီးမှ သူမဆီက အေးစေ့ သော စကားတစ်ခွန်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မအချစ်ကို ကိုဖြူရဲ့ခဲရင်ရော . . . ကိုဖြူ ပျော်မှာနို့ထဲ လား”

သူ အံ့အားသင့်စွာ သူမကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမ က ကားအပြင်ဘက်ရှုခင်းတွေကို ငေးကြည့်နေရင်းက သူ့ဘက်

ဘပြည်းဖြည်းလှည့်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေက သူ့အား လှောင်နေ သလို မွဲပြုံးပြုံးနေပါသည်။

သူမရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာလည်း မျက်ရည်တွေဝဲ . . . လို့။

“ကျွန်မရဲ့ အချစ်ကိုရရင်လည်း ကိုဖြူ ပျော်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မလည်း ပျော်မှာမဟုတ်ဘူး”

သူမရဲ့ တည့်ငြိမ်အေးစက်သော စကားလုံးများသည်

သူ့နားထဲသို့ ထိုးခွဲဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။

“ပျော်မယ့်သူက . . . နေနီနီ တစ်ယောက်တည်းပါ”

“ဘာ . . .”

နားထဲမှာ မိုးခြိမ်းသံလို ဆူညံစွာ ပေါက်ကွဲမြည်ဟည်းသွား သည်။ တုန်လှုပ်ဆွဲအစွာ ကြက်သေသေသွားသော သူ့ပုံစံကို သူမ ခန်းကြည့်နေလေသည်။

ကားထဲမှာ . . . စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွား၏။ သူ့အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းကြားမှာ သူမရဲ့ သက်ပြင်းချသံ မီးတိုးကို ကြားရပြန်သည်။

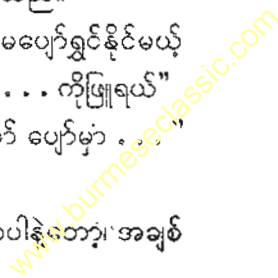
ပြီးတော့မှ သူမက သူ့ရဲ့ တုန်ခါနေသော လက်ချောင်းများ နွေးထွေးစွာ လာရောက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“ကိုဖြူ . . . ကိုဖြူကိုယ်တိုင်တောင် မပျော်ရွှင်နိုင်မယ့် လုပ်ကို ကိုဖြူဘာကြောင့် လုပ်ချင်တာလဲ . . . ကိုဖြူရယ်”

“ကျွန်တော် . . . ပျော်တယ်၊ ကျွန်တော် ပျော်မှာ . . .”

သူမ ကြေကွဲစွာ ပြုံးပါသည်။

“မညာနဲ့တော့ . . . ကိုဖြူ . . . မညာပါနဲ့တော့၊ အချစ်



ဆံ့တာ လိမ်ညာလို့ရတဲ့အရာထဲမှာ မပါဘူး”

“တေး . . . ကျွန်တော်နဲ့ နေကလေးအကြောင်းကို . . .

သိ . . . သိ . . . နေတယ်”

“ကျွန်မတင် မဟုတ်ဘူး၊ ကိုဖြူနဲ့ ကိုနေအကြောင်း . . .

ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့တာ ကိုထွဋ် . . . ပါ။ ထွဋ်ပါ . . . သိနေတယ်”

“ဗျာ . . .”

လောကကြီး၌ မထင်မှတ်ထားသော အရာတွေများစွာ ဖြစ်ပျက်နိုင်ကြောင်း သူသိလိုက်ရပြီ။

“ဟုတ်တယ် . . . ကိုဖြူ၊ ထွဋ် မနေ့ကပဲ ပြန်ရောက်လာ တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကိုမေးတယ် . . . သူ မြန်မာပြည်မှာ

မရှိတဲ့အချိန် ဖြူဖွေးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မတွေ့နေတာ . . . လို့ သူသတင်းရတယ် . . . တဲ့၊ အဲ့ဒါ . . . ဟုတ်လား . . . တဲ့”

“တေး . . . ဘယ်လိုပြန်ဖြေလိုက်လဲ”

“ကျွန်မ . . . မညာပါဘူး ကိုဖြူ၊ အဖြစ်မှန်တွေအတိုင်း ကိုဖြူ . . . ကျွန်မကို ပရိပိုစ်လုပ်တဲ့အကြောင်း၊ ကျွန်မ ငြင်းခဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်တယ်၊ သူက သိပ်သဝန်တိုတတ် လာလေ . . . လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်ယုံပါ့မလဲ၊ ကျွန်မကိုလည်း ကိုဖြူ ဘယ်တော့မှ အဆက်အဆံမလုပ်ဖို့ ကတိတောင်းတယ်”

“အဲ့ဒီကတိ ပေးလိုက်ပြီလား”

“ကိုဖြူရယ် . . . ကိုဖြူလို ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲ ဖြူစင်စွာ ပေးမယ့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အဆက်အဆံမလုပ်နဲ့ဆို တရားမှ မတရားတာ၊ အဲ့ဒီတော့ တေးက ကတိမပေးဘူး၊

ငါတံဆိုးသွားတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ပြောတယ်၊ အဲ့ဒီဖြူဖွေးဆို တဲ့လူဟာ နေနီနီက ခိုင်းလို့ ကျွန်မကို ချစ်ဟန်ဆောင်ခဲ့တာ . . . တဲ့၊ ထွဋ်နဲ့ ကျွန်မကို ကွဲအောင်ခဲ့ဖို့ နေနီနီက လွှတ်လိုက်တာ . . . တဲ့”

“ဒီကိစ္စတွေ . . . သူက . . . ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ

. . . တေး”

“သူပြောတာတော့ . . . သူသိထားတာလည်း မြန်မာပြည်

မြန်မာလခင်လေးကမှ . . . တဲ့၊ မကြာသေးဘူး . . . တဲ့၊ ကျွန်မ . . . သိပ်တုန်လှုပ်ခဲ့ပါတယ် ကိုဖြူ၊ အရမ်းလည်း အံ့ဩခဲ့တယ်၊

ကျွန်မရဲ့ ရိုးသားစွာခင်မင်မှုနဲ့ ယုံကြည်မှုကို ကိုဖြူလုပ်ရက်တယ် ဆိုပြီး ကျွန်မ အစကတော့ အရမ်းနာကြည်းမိသေးတယ်”

“အခုရော . . .”

“ကျွန်မလေ . . . ဒီနေ့ ကိုဖြူလာခေါ်တော့ ကိုဖြူကို အဲ့ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြီးအကျယ် ရန်တွေ့မလို့ စဉ်းစားထား ခဲ့တာ၊ ကိုဖြူနဲ့လည်း ဘယ်တော့မှ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း မလုပ် ဆာဘဲ ဒီတစ်ကြိမ် နောက်ဆုံးလိုက်တွေ့မယ် . . . လို့ ဆုံးဖြတ် သားခဲ့တာ”

“အခု . . . ကျွန်တော့်ကို . . . တေး . . . ရန်မတွေ့ဘူး သား၊ ပြောပါ . . . ဇီတေး၊ ပြောပါဦး၊ ကျွန်တော်ဟာ သိပ်ကို လိမ် ညာတတ်တဲ့ယောက်ျား၊ မာယာများတဲ့ ယောက်ျား၊ ကြောက်စရာ သားတဲ့ ယောက်ျား . . . လို့လေ၊ တေး . . . ပြောသံမျှ ကျွန်တော် ချီမယ် တေး . . . ရယ်”

သူမ မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေဝဲစီးဆင်းကျလာ

တာ သူ့အံ့ဩစွာ တွေ့ရပါသည်။

သူမ . . . ဘာဖြစ်လို့ ငိုရသလဲ။

အဲဒီမျက်ရည်ဟာ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ။

“ဝေး . . . ကျွန်တော့်ကို ပြောချင်သလောက်ပြောပါ ဒါပေမဲ့ . . . ဒါပေမဲ့ . . . မုန်းတော့ မမုန်းပါနဲ့ဗျာ”

သူမ လက်ခောင်းသေးတွေကလည်း သူ့ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို လာရောက်သူလိုပေးနေလေသည်။

“မုန်းရမယ် . . . ဟုတ်သား”

သူမ မျက်ရည်တွေကြားမှ ရယ်မောလေသည်။

“ကိုဖြူလောက် သနားစရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ကျွန်မက မုန်းရမယ်တဲ့လား”

“ကျွန်တော်က . . . သနားစရာကောင်းတယ်”

သူ့ အံ့ဩစွာ ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။

“ကိုဖြူရယ် . . . လောကကြီးမှာလေ လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အချစ်ဆုံးပါ။ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် အချစ်ကြဆုံး လူတွေချည်းပါ။ ကျွန်မကိုလည်း တွဋ်က ဂရုစိုက် ဘယ် ကျွန်မဘဝမှာ လိုအပ်သမျှကို အကုန်ဖြည့်စွမ်းနားတယ်။ ဒါကြောင့် ထွဋ်ကို ကျွန်မချစ်ခဲ့တာ၊ ထွဋ်ကလည်း ကျွန်မကို သူ့အတ္တအတွက် ရွေးချယ်ခဲ့တာပဲ။ ကျွန်မမှာ သူ့သဘောကျတဲ့ အရည်အချင်းရှိတယ် . . . သူ့ခဏားထိုနားထောင်တယ်။ သူ့ကို သိပ်စွဲလန်းတယ်။ အဲဒီလိုကောင်မလေးထိုသူ့ဘဝမှာ အလိုအပ်ဆုံးလို့ယူဆပြီး ပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့တယ် . . . အဲဒါ အတ္တပေါ့ ကိုဖြူ”

သူ ငြိမ်သက်စွာ အံ့ဩရင်း နားထောင်နေမိပါသည်။

“နေနီနီလည်း သူ့အတ္တကြောင့် ကျွန်မ . . . ဆီ . . . ကိုဖြူ

နီလွတ်ပြီး အသည်းခွဲဖို့ စေလွှတ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်အတ္တကိုယ် အကောင်အထည်ဖော်ပြီး အသက်ရှင်နေထိုင်ခဲ့ကြတာပါ . . . ဒါပေမဲ့ . . . အခု . . . ကျွန်မလေ”

သူမ စကားသံက ခေတ္တရင်တန့်ကာ သူ့ကို ခိုဝှမ်းမုန်းသော အကြည့်များဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“အခု ကျွန်မတွေ့ရတာ . . . ကိုယ့်ဘဝထဲက ကိုယ့်ရဲ့

အတ္တကို အပြီးအပိုင်ဘေးဖယ်ထားပြီး၊ အခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ အတ္တကို ကိုယ့်ဘဝထဲထည့်လို့ . . . တစ်ပါးသူ့အတွက် သက်သက်

အသက်ရှင်နေထိုင်ပေး၊ တစ်ပါးသူပျော်ဖို့ သက်သက် . . . သူ့ခိုင်းစေမှု အကုန် . . . ကိုယ့်နှလုံးသားကိုယ်စတေး . . . လို့ လိုက်လုပ်

ပေးနေတဲ့ လူတစ်ယောက် . . . ကျွန်မ တွေ့ခဲ့တယ်”

သူ . . . ခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်မိပါသည်။

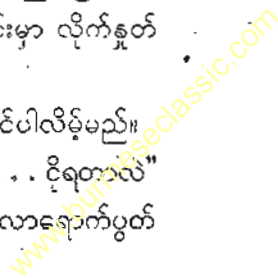
“အဲဒါ . . . ရှင်ပဲပေါ့ . . . ကိုဖြူရယ်”

သူ ငိုလိုက်မိပါသည်။ သူ့မျက်ရည်တွေကို သူမမြင်မှာ မှတ်စွဲစွာ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ သူ့သိပ်တုန်းက ဖေဖေနေမေမေကို လေယာဉ်ကွင်းမှာ လိုက်နှုတ်သင်တန်းက ငိုသလိုမျိုး သူ့ငိုချမိပါသည်။

သူ့ရှိုက်သံကိုတော့ သူမ နားလည်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

“မငိုပါနဲ့ ကိုဖြူရယ် . . . ဘာဖြစ်လို့ ရှင် . . . ငိုရတာလဲ”

သူ့ရဲ့ခေါင်းပေါ်က ဆံ့မျှင်တွေကို သို့မဟုတ် လာရောက်ပွတ်



သင်္ဃန္ဒိ ကလေးတစ်ယောက် အငိုတိတ်အောင် ချောသလိုမျိုး နှစ်သိမ့်ပေးလေသည်။

တုန်ရီနေသော ရှိုက်သံများကြားမှ ကြွေကွဲနာကြည်းစွာ သူပြောထွက်လိုက်ပါသည်။

“နေကလေး . . . က ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘူး . . . တေး”

“ကိုဖြူရယ် . . .”

“သူ . . . သိပ်ချစ်နေတာ . . . တေးပဲ”

သူမ . . . သက်ပြင်းချသံ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

သူ . . . ရှိုက်သံတစ်ဝက်နှင့် ဆက်ပြောမိ၏။

“ကျွန်တော် . . . သူ့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့မိပါတယ်၊ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ချစ်နေမိခဲ့တယ်၊ အခု . . . သူ့ဒက်ဒီ ဆေးရုံပေါ်မှာ နှလုံးခွဲစိတ်ကုသပြီး မေ့မော့နေတုန်း သူ ဘဝိုငိုတုန်းဖြစ်နေတာ မြင်ရတော့ . . . ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော် အရန်တုန်လှုပ်သွားမိတယ်၊ သူ့မျက်ရည်တွေကို မကြည့်ရက်ဘူး၊ သူငိုတာ ကျွန်တော် မမြင်ချင်ဘူး၊ သူ့ကို ပျော်စေချင်တယ်၊ သူ့ရယ်သံတွေ၊ ကျွန်တော် ကြားချင်တယ်၊ သူ့ဘဝလေး ပြည့်စုံသွားအောင်ပဲ ကျွန်တော် လုပ်ပေးချင်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အခု . . . တေးဆီ . . . ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့မိတာ၊ တေးကို . . . သူ့ဆီပြန်ရောက်အောင် ကျွန်တော် မဖြစ် . . . ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လုပ်ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာ”

သူမကို သူ တုန်ရီလိုက်မောစွာ မေးလိုက်မိလေသည်။

“ကျွန်တော် . . . မှားသလား . . . တေး”

“မှားတယ်”

သူမက ပြုံး၍ ဖြေလေသည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ . . . ကိုယ့်နှလုံးသားအတွက် ကိုယ်မစဉ်းစားရသလဲ . . . ကိုဖြူရယ်၊ တကယ်တော့ နေနီနီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးမှာ တကယ်တမ်းလိုအပ်နေတာ ရှင်လိုလူဆီက သိပ်ကိုအံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ဒီလိုအချစ်မျိုးပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“သူက . . . ကျွန်တော့်ဆီက အချစ်ကို မလိုဘူးလေ”

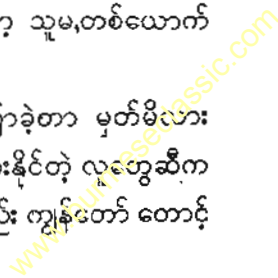
“စိတ်ရှည်ပါ ကိုဖြူရယ်၊ ကိုဖြူ . . . သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သူ မသိသေးလို့ပါ၊ သူ သိလာမှာပါ၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ . . . သူ့ . . . သိကိုသိလာရတော့မှာ”

“အဲဒီတစ်နေ့ဟာ ဘယ်တော့မှ ရောက်မလာဘဲလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ . . . တေးရယ်”

ကားစတီယိုယာရင်ဖော် သူ့မျက်နှာ မှောက်ချကာ မျက်ရည်တွေကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားတော့ တေးရဲ့ လက်တစ်ဖက်က သူပခုံးပေါ် လာရောက်သိုင်းဖက်ပါသည်။

တကယ်ကိုဖြူစင်စွာပါ။ “သူမရဲ့ နှစ်သိမ့်မှုတွေကိုလည်း သူ . . . ခိုးသားစွာလက်ခံမိပါသည်။ သူ့ဘဝကို နားလည်စွာ စာနာပေးနိုင်တဲ့ အဖော်ဆိုတာ အခုအချိန်မှာတော့ သူမတစ်ယောက်ဘည်း ရှိသည့်လေ။”

“ကျွန်တော် ကံမကောင်းဘူးလို့ပြောခဲ့တာ မှတ်မိလား ဘင် . . . တေး၊ ကျွန်တော်ကလေး . . . မပေးနိုင်တဲ့ လူတွေဆီက မေတ္တာကိုပဲ တောင့်တတတ်လို့လေ၊ အခုလည်း ကျွန်တော် တောင့်



တမိပြန်ပါပြီ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်မြတ်နိုးဖို့ အခက်ခဲဆုံး၊
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီက အချစ်ကို ကျွန်တော်လိုချင်ပြန်ပါပြီ”
သို့ပင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးရန် သူမက လက်
ကိုင်ပုဝါလေး ထုတ်ကာ လက်လှမ်းပါသည်။
အဲဒီအချိန်မှာပဲ . . . ။



“မင်းတို့က . . . ဒီလိုအခြေအနေတောင် ရောက်နေမှကိုး”
ရုတ်တရက် ဝန်းခနဲ တခါးဆွဲဖွင့်သံနှင့်အတူ ကားထဲသို့
ဝင်လာသော စကားကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဆတ်ခနဲ
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

“ဟင် . . . ထွင် . . .”

ဘယ်အချိန်ကစည်းက သူတို့ကားအပြင်ဘက် ရှောက်နေ
မှန်း မသိသော ထွင်ခေါင်မိုး။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို စားတော့
ဝါးတော့မတတ် နာနာကြည်းကြည်း စိုက်ကြည့်နေသည်။

ထွင်ခေါင်မိုးရဲ့ ပုံစံက နေနီနီပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ . . .
ဖြူဖြူသွယ်သွယ်ခပ်ချောချောကောင်လေး။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာ
တော့ မုန်းတီးခက်ထန်နေသည့် မျက်နှာတစ်ခုလုံးက နီရဲနေသည်။
အမူအရာကို ကြည့်လိုက်တာနှင့် သူ့နဲ့တေးကဗျာအပေါ် လုံးဝ

အထင်လွဲသွားပြီဆိုတာ သူသိလိုက်သည်။ သွားပြီ . . . ။
ကားရှေ့ကနေ ချာခနဲ ထွင်ခေါင်မိုး လှည့်ထွက်သွားတော့
တေး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ကားပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်သွားသည်။
တေးက ထွင်ခေါင်မိုးလက်ကို လှမ်းဆွဲတော့ ထွင်ခေါင်မိုး
က ဒေါသထကြီး ဆတ်ခနဲ ခါထုတ်လိုက်တာ မြင်ရသည်။ သူလည်း
မနေ့နိုင်။ ကားအပြင်ဘက်ထွက်ကာ တေးနဲ့ ထွင်ခေါင်မိုးတို့ စကား
ပြောတာကို နားစွင့်နေရသည်။

“မင်း . . . ငါ့ကို မထိနဲ့ တေး”

“ထွင် . . . တေးပြောတာ ခဏနားထောင်ပါဦး”

သူမရဲ့အသံက ငိုသံပါသည်။

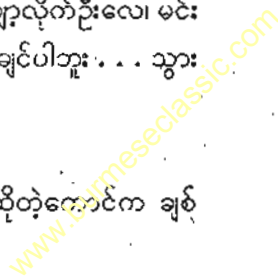
“ထောင်နိုင်ဘူး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါမျက်စိနဲ့ တပ်
အပ်မြင်ပြီးပြီပဲ၊ မင်း လိမ်ညာရှင်းပြုနေလည်း အပိုပဲ၊ ငါမယ့်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး၊ တေးနဲ့သူက အရင်းနှီးဆုံး
မိတ်ဆွေတွေ၊ ထွင်ထင်သလို မဟုတ်ဘူး . . . မှားနေပြီ”

“ဘာ . . . ငါမှားနေဘယ် . . . ဟုတ်လား၊ ဒီလိုလူပြတ်
သပ်တဲ့ မင်္ဂလာခုံလေဆိပ်ဘေးက ကားလမ်းပေါ်မှာ ကားကိုရပ်ပြီး
ခယာကျားနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အတူရှိနေတာ . . . ငါမှားရမှာ
လားကွာ၊ ဒီမှာ . . . သူငိုနေတာကို မင်းသွားချောလိုက်ဦးလေ၊ မင်း
ဘို့ရဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဇာတ်လမ်းထဲ ငါဝင်မပါချင်ပါဘူး . . . သွား
မယ်”

“ထွင် . . .”

“ဒီမှာတေးကဗျာ . . . ထွင်ခေါင်မိုးဆိုတဲ့ကောင်က ချစ်



တယ်ဆိုရင် သူများနဲ့မတူအောင် ချင်တတ်တယ်။ မုန်းပြီဆိုရင်လည်း သူများနဲ့မတူအောင် မုန်းတတ်တယ်။ ငါ . . . သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမတွေကို လောကမှာ အမုန်းဆုံးပဲ”

တေးကဗျာရဲ့ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်စီးကြောင်း နှစ်ခုက ထင်ရှားစွာ စီးဆင်းကျလာစဉ် . . . သူဝင်ပြောလိုက်ရတော့သည်။

“ကိုထွဋ်ခေါင်မိုး . . . ခင်ဗျား တစ်ဖက်သပ်အမြင်နဲ့ မစွပ်စွဲပါနဲ့။ တေးကဗျာဟာ ခင်ဗျာအပေါ် သစ္စာအရှိဆုံး မိန်းမ . . . ဗျာဟုတ်စွယ် . . . ကျွန်တော် သူ့ကို ပရိပိုင်လုပ်ခဲ့တယ်။ အဲပေမဲ့ အဲဒီအချိန်ကတည်းက သူ့မှာ ခင်ဗျားရှိတယ်လို့ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို ငြင်းခဲ့ပြီးသား။ ကျွန်တော်နဲ့သူ အခင်မင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေလို ဆက်ဆံနေကြတာ . . .”

“ဘာကွ . . .”

ထွဋ်ခေါင်မိုး ချာခနဲသူ့ဘက်သို့ လှည့်ကာလျှောက်လာသည်။

“တစ်ဖက်သတ်အမြင်နဲ့ . . . ဟုတ်လား၊ ဟေ့ကောင် . . . ဒီမှာ . . . ဒါ ငါတစ်ယောက်တည်းအမြင်နဲ့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာ သက်သေတွေ အများကြီးရှိတယ် . . . ဒီမှာ . . . ဒီမှာ”

ထွဋ်ခေါင်မိုးက ဒေါသတကြီးနဲ့ အိမ်ကပ်ထဲက အရာတချို့ကို ဆွဲထုတ်၍ သူ့ကားစက်ဖုံးဘောနက်ပေါ် ဖြန့်ကျဲပစ်ချလိုက်လေသည်။

ဓာတ်ပုံတွေ . . . ။

တေးကဗျာရော . . . သူပါ . . . ရုတ်တရက် ကြက်သေ

သေသွားသည်။

အဲဒီဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်။ နေရာအမျိုးမျိုး ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ သူတို့နှစ်ယောက်ပုံကို အဝေးကနေ မှန်ဘီလူးနဲ့ သူတို့မသိအောင် ဆွဲရိုက်ထားသည်။ ဒါပေမဲ့ ပုံတွေက ကြည်လင်ပြတ်သားသည်။

တေးကဗျာ နေမကောင်းစဉ်က သူ့ကားနဲ့ခေါ်၍ ဆေးခန်းသို့ သွားအပြု ကားပေါ်ကအဆင်း တေးကဗျာကို တွဲခေါ်လာသည်ပုံ၊ ဆေးခန်းအထွက်က ပုံ၊ ပြီးတော့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းလျှောက်က အဆင်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်မောစကားပြောလျက် အတူတွဲဆင်းလာသည်ပုံ၊ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ နှစ်ယောက် အတူထိုင်စားနေသည့်ပုံတွေ . . . ဓာတ်ပုံပေါင်းများစွာ။

သူ . . . ဘယ်လိုမှ ရှင်းလို့ရနိုင်မှာ မဟုတ်တော့။

“ဒါ . . . သက်သက် . . . လုပ်ကြံတာပဲ”

“ဒီမှာ ကိုဖြူဖွေး . . . ခင်ဗျားနဲ့ တေးအကြောင်းကို ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားမှာ ကြားရခါစကတည်းက မယုံခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီဓာတ်ပုံတွေ ပြီးခဲ့တဲ့ လ၊လောက်ကတည်းက ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတယ်။ ပို့တဲ့သူက ကျွန်တော်မယုံဘူးဆိုလို့ သက်သေပြတာ ဒါတောင် . . . ကျွန်တော်မယုံချင်သေးဘူး။ ကျွန်တော်နှလုံးသားတစ်ခုလုံး မီးလောင်ခံရသလိုပဲ။ ဒါကြောင့် ခွင့်ယူပြီးအခု မြန်မာနိုင်ငံကို ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့တယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဟုတ် . . . မဟုတ် . . . စုံစမ်းမယ်ဆိုပြီး အခု ဒီနေ့မနက် ကျွန်တော့်ဆီကို အဲဒီဓာတ်ပုံတွေပို့တဲ့သူကပဲ ပုန်းဆက်တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ တေး

ကဗျာ . . . ခင်ဗျားအပေါ် သစ္စာဖောက်သလား၊ မဖောက်ဘူးလဲ
သိချင်ရင် . . . အခု ခင်ဗျားသူ့အဆောင်ကို ချက်ချင်းလိုက်သွားပါ
. . . တဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်ချက်ချင်း ကောက်လိုက်လာတာ”
ဟက်ခနဲ . . . မခိုးမခန့် ထွင်ခေါင်မိုး တစ်ချက်ရယ်လိုက်
သေးသည်။

“အဆောင်ရောက်တော့ ခင်ဗျားကားပေါ် သူတက်လိုက်
သွားတာ လှမ်းတွေ့လိုက်တယ်လေ၊ မသေချာမှစိုးလို့ ခင်ဗျားတို့
ကားနောက်က နောက်ယောင်ခံလိုက်လာတာ၊ ဒီနေရာကျမှ ကျွန်
မမြင်ချင်ဆုံး၊ မြင်ကွင်းတွေ မြင်ရတော့တာပဲ၊ ကဲ . . . တေးကဗျာ
မင်း ဘာပြင်ချင်သေးလဲ”

“မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး”

တေးကဗျာက ငိုယိုပြီးတော့သာ အော်ဟစ်နေရာ သူဝင်
ပြောရတော့သည်။

“ကိုထွင်ခေါင်မိုး . . . ကျွန်တော်ပြောတာကိုတော့ ယုံ
ကြည်ပေးပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့ တေးကဗျာဟာ အထီးကျန်နေတဲ့ သူ
အချင်းချင်း အားပေးဖော်၊ အားပေးဖက်အဖြစ်နဲ့ ဖြူစင်စွာ သံ
ယောဇော်ရှိကြတာက လွဲလို့ ဘာမှမပိုဘူး၊ တစ်ယောက်အခက်အခဲ
ကို တစ်ယောက်က လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ ကူညီကြတာကလွဲလို့ ကျွန်
တော်တို့ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒါ ဘုရားသိတယ်၊ ဒီခတ်ပုံတွေက
ခင်ဗျားကို သက်သက်မဲ့ အထင်မှား အမြင်မှားဖြစ်အောင် . . .”

“ဟေ့ကောင် . . . တော်စမ်း၊ မင်းပါးစပ်က ထွက်သမ္မ
မုသာဝါဒတွေ ငါယုံမယ် ထင်လို့လား၊ မင်းလို ရုပ်ကလေး ဝန်းပြုပြီး

ခိန်းမတွေကို နူးနပ်နေတဲ့ကောင်ရဲ့ စကားတွေကို တေးကဗျာလို
မိန်းမ . . . ယုံရင်ယုံမယ် . . . ငါမယုံဘူး”

“ခင်ဗျား . . . မစော်ကားနဲ့၊ တေးကဗျာကိုလည်း မစော်
ကားနဲ့”

“ဒါ စော်ကားတဲ့ စကားမဟုတ်ဘူး၊ အမှန်တရားကို
ပြောနေတာကွ၊ အမှန်တရားကို ငါပြောနေတာ”

“အမှန်တရားကို ခင်ဗျားသိသားပဲ၊ ကျွန်တော် တေးက
ဗျာကို စုပြီး ချဉ်းကပ်ခဲ့တာ နေနီနီခိုင်းလို့ပဲ၊ နေနီနီက ခင်ဗျားနဲ့
တေးကို ကွဲအောင်ခွဲပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းထားတာ၊ ကျွန်တော့်
ဘက်က တေးအပေါ်မှာ အခုထက်ထိ ဖြူစင်သန့်ရှင်းစွာပဲ ဆက်ဆံ
ခဲ့တာ၊ ကျွန်တော့်ဘက်က ရိုးသားတယ်လို့ ပြောရင် ခင်ဗျားယုံဗျာ”

“ငါက . . . ဘာကိစ္စယုံရမှာလဲ၊ ဒီမှာ ဖြူဖွေး . . .”

“ဘာလဲ . . .”

သူတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေက တင်းမာခက်ထန်စွာ
ချက်နှာချင်းဆိုင်နေမိကြပြီ။ ထွင်ခေါင်မိုးက သူ့မျက်နှာတည်တည်
ခိုင်ခိုင်ကြည့်ကာ ပြောချလိုက်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ခတ်ပုံတွေကို ငါ့ဆီပို့ခဲ့တာ ဘယ်သူ
လို့ မင်းထင်နေသလဲ၊ ငါ့ဆီကို ဒီမနက်ဖုန်းဆက်ပြီး . . . မင်း . . .
ဘေးကဗျာကို လာခေါ်လိမ့်မယ်လို့ ဖုန်းဆက်ခဲ့တာ ဘယ်သူလို့
မင်း ထင်နေသလဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်
ကြည့်ပါ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်အခြေအနေမှန်ကို သိရလိမ့်မယ်လို့
ဖုန်းဆက်ပြောခဲ့တာ ဘယ်သူလို့ မင်းထင်နေသလဲကွ . . . အဲဒါ

... မင်းကို ခိုင်းစေခဲ့တဲ့ ... နေနီနီကိုယ်တိုင်ပဲ ”

“ဘာ ... ”

သူ အံ့အားသင့်စွာ အော်ဟစ်လိုက်မိသလို၊ တေးကဗျာရဲ့ မျက်လုံးကလေးတွေလည်း ဝိုင်းစက်သွားပါသည်။

“သိပ်မအံ့ဩနဲ့ဦး၊ နေနီနီဆိုတဲ့ကောင်က ငါ့ကို အမြဲတမ်း အနိုင်ယူရက်စက်ချင်နေတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ငါက သူပြောသမျှ ငါ့ကို အနိုင်လိုချင်လို့ ပြောတာလို့ပဲ ထင်မှတ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒီနေ့ မနက် သူက ငါ့ကို စကားတစ်ခုဝန်ခံခဲ့တယ်၊ မင်းကို သူက ဟန်ဆောင်ပြီး ချစ်ဖို့ပဲ ခိုင်းစေခဲ့ပေမယ့် မင်းရဲ့နှလုံးသားက တေးကဗျာ အပေါ် တကယ်ချစ် ... သွားပြီ ... တဲ့၊ အဲဒါကို သူ ... ဘယ်လိုမှ တားမြစ်လို့မရတော့ဘူး ... တဲ့၊ ဒါကြောင့် ငါ့ဆီဖုန်းဆက်ခဲ့တာ၊ သူလည်း ဒီပွဲမှာ ရှုံးနိမ့်ပါတယ် ... တဲ့”

“မဟုတ်ဘူး ... ”

သူ စူးဝါးစွာ အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ သူ့ရည်ရွယ်ခဲ့တာ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ ... ဖြူဖွေး၊ မင်း ဝန်ခံစမ်းပါ၊ တေးကဗျာကို အစက ဟန်ဆောင်ပြီးချစ်ခဲ့ပေးမယ့် ... အခုတော့ နေနီနီနဲ့ အလောင်းအစားလုပ်တာကိုတောင် လျော်ကြေးပေးပြီး မင်း ... တေးကို တကယ်ချစ်ခဲ့မိပြီ မဟုတ်လား၊ ကိုယ် ကျေနပ်ပါတယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဖက်ကြလေသတည်းပေါ့၊ ကိုယ် အရှုံးပေးခဲ့မယ် ”

“ဟေ့လူ ထွင်ခေါင်မိုး ... ခင်ဗျား ... ကျွန်တော်တို့

ပြောတာ နားထောင်ပေးဦးဗျ ”

သူက ထွင်ခေါင်မိုးပခုံးကို ဆွဲလှည့်တော့ ထွင်ခေါင်မိုးက သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းလေသည်။ သူ နောက်ဘက်သို့ တစ်ချက်ယိုင်နဲ့သွားစဉ် ထွင်ခေါင်မိုးက သူ့ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း သူ့ကို တကယ်ချစ်ရင် တံကယ်လက်ထပ်ပါ၊ မင်းအရင်က ရှုပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတွေလို တေးကဗျာကို သဘောထားဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ သူ့ကို ... မင်းပဲ ယူရမယ်၊ ဘာမှ ... စကားတွေ လာရှုပ်မနေနဲ့၊ ဘာမှ လာမရှင်းပြနဲ့တော့”

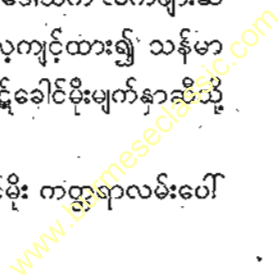
“မင်း ... မင်း ... တစ်ယူသန် တစ်ငွတ်ထိုး စွတ်အော်မနေနဲ့ ထွင်ခေါင်မိုး၊ မင်းရည်းစားကို ... ငါ မချစ်ခဲ့ဘူး၊ ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဘူး ... လို့ ပြောနေတယ်”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းတို့နှစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်၊ ရှုပ်ချင်တိုင်းရှုပ်ပြီးမှ ငါ့လက်ထဲ ... လာမထိုးထည့်နဲ့၊ ငါ ... နွားမဟုတ်ဘူး၊ ငါက မင်းစားပြီးမှ ကျန်မယ့်အစာ ... ကို စားမယ့်ကောင်မဟုတ်ဘူး”

“ဟာကွာ ... ”

ရုတ်တရက် ဆောင့်တက်လာသော ဒေါသက လက်ဖျားဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ လ၊ပေါင်းများစွာ လှေ့ကျင့်ထား၍ သန်မာနေသော လက်သီးဆုပ်က အားအပြည့်နဲ့ ထွင်ခေါင်မိုးမျက်နှာဆီသို့ ပြေးဝင်သွားခဲ့၏။

ခွပ်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ထွင်ခေါင်မိုး ကတ္တရာလမ်းပေါ်



ပစ်လဲကျသွားပါသည်။ "အမလေး . . ."ဟု တေးကဗျာက အော်
ကာ သူမရည်းစားကို ပြေးပွေ့မည်လုပ်သည်။ ထွင်ခေါင်မိုးက တေး
ကဗျာရဲ့လက်ကို စူးစူးဝါးဝါးအော်ရင်း ပုတ်ထုတ်သည်။

"တေးကဗျာ . . . နင် . . . ငါ့ကိုမထိနဲ့"

သူမ၊ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချနေပါပြီ။

"ထွင် . . . ထွင်ရယ် . . . တေးတို့ပြောတာ စိတ်ရှည်ရှည်
နဲ့ နားထောင်ပေးပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်"

ထွင်ခေါင်မိုး လဲကျနေရာက ဖုတ်ဖက်ခါ၍ ထ၊ရပ်သည်။
သူတို့နှစ်ယောက်ကို စူးရဲခက်ထန်စွာ စိုက်ကြည့်သည်။ ကွဲသွားခဲ့
စီးကျလာသော နှုတ်ခမ်းထောင့်က သွေးစက်တချို့ကို လက်ဖမိုးနှင့်
ပင့်သုတ်ရင်း နာနာကြည်းကြည်း ပြုံးနေသေးသည်။

"ဒီမှာ တေးကဗျာ . . . ငါက အချစ်ကြီးသလို အငြိုးလည်း
ကြီးတယ်။ မင်းရဲ့ . . . ဖြူဖွေးဆိုတဲ့ကောင်က ငါ့အသည်းနှလုံးထိ
နာအောင်လုပ်တဲ့အပြင်၊ ငါ့အသားကိုလည်း နာအောင်လုပ်ခဲ့ပြီ
ဆိုတာ . . . မင်းအမြင်ပဲ၊ ဟေ့ကောင် ဖြူဖွေး . . . မင်းကို ငါ လုံး
မကြေဘူး၊ မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေအတွက် မင်း ထိုက်သင့်စွာ
အပြစ်ဒဏ်ကို ခံကိုခံစေရမယ်၊ ငါ သစ္စာဆိုလိုက်တယ်"

သူတို့နှစ်ယောက်ရွေ့ကနေ ထွင်ခေါင်မိုး ချာခနဲ လှည့်
ထွက်သွားပါသည်။

"ဟာ . . ." ခနဲ သူ့အော်၍ ထွင်ခေါင်မိုးကို အတင်းလိုက်
ဆွဲဖို့ ပြင်တော့ သူ့လက်ကို တေးကဗျာက ဖမ်းဆွဲ၍ တားထားသည်။

"သွားပါစေတော့ . . . ကိုဖြူရယ်"

"ဟာ . . . မဟုတ်ဘူးလေ . . . တေး၊ သူထင်ချင်ရာတွေ
ထင်၊ ပြောချင်ရာတွေပြောပြီး ဒီလိုထွက်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊
အမှန်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ရှင်းပြမှဖြစ်မှာပေါ့၊ အခုဟာက အကုန်
လုံး ရှုပ်ကုန်ပြီ"

သူမ၊ ရှိုက်၍ငိုနေရင်း ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါသည်။

"ထားလိုက်ပါ ကိုဖြူ . . . ကျွန်မဘဝနဲ့ကျွန်မ ရှိပါစေ
တော့၊ ထွင်အကြောင်းကို ကျွန်မသိတယ်၊ ဘယ်လိုမှ ရှင်းလို့ရတော့
မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ နေနီနီကို ကိုဖြူပဲပြောပြလိုက်ပါ။ သူ . . . ဖြစ်စေ
ချင်သလို . . . ထွင်က . . . ကျွန်မကို နာနာကြည်းကြည်း လမ်းခွဲ
သွားပါပြီ၊ သူ . . . ပျော်မှာပါ . . . ကိုဖြူ ထွင်ကို ကလဲစားချေနိုင်
တဲ့အတွက် . . . သူပျော်သွားမှာပါ"

"မဟုတ်တာ . . . တေးရာ၊ တေး . . . ထွင်ခေါင်မိုးအပေါ်

ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပဲသိတာ၊ ကျွန်တော်
. . . သူ့ကို ရှင်းပြမှုကို ဖြစ်မယ်"

ထွင်ခေါင်မိုးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ
မလှမ်းမကမ်းမှာရပ်ထားသည့် ကားပေါ်တက်ကာ တံခါးကို ဆောင့်
ပိတ်၍ အရှိန်ပြင်းပြင်းမောင်းထွက်သွားလေသည်။

တေးရဲ့ . . . သက်ပြင်းချသံကို သူ့ကြားလိုက်ရသည်။

"အဲ့ဒီလောက် အမြင်ကျဉ်းပြီး တစ်ယူသန်၊ တစ်ဖွတ်ထိုး
ဆန်တဲ့ ယောက်ျားမို့ကို တေး . . . တော်တော်ထိတ်လန့်သွားပါပြီ
. . . ကိုဖြူရယ်၊ တေး . . . မတောင်းပန်ချင်တော့ဘူး၊ တေး . . .
အတွက်နှလည်း ဘယ်သူမှသူ့ကို သွားမတောင်းပန်စေချင်ပါဘူး"

“ဒါပေမဲ့ တေး . . . တေးက အဲဒီယောက်ျားကိုပဲ ချစ်မိဆဲ . . . မဟုတ်လား၊ တေးအပေါ်မှာ အဲဒီလို အနိုင်ယူ၊ သဝန်တံတတ်တဲ့ ထွဋ်ခေါင်မိုးကိုပဲ . . . တေးက ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်လား၊ တေး . . . သူ့ကို စွန့်လွှတ်နိုင်လို့လား . . . ”

သူမ၊ မျက်ရည်တွေကို လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ ဖိသုတ်ရင်း ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးပြရွာသေးသည်။ ရှိုက်သံကြောင့် တုန်ရီလိုက်နေသော အသံနှင့် သူမကြေကွဲစွာပြောပါသည်။

“တေး မစွန့်လွှတ်နိုင်ပေမယ့် . . . သူက တေးကို စွန့်လွှတ်သွားပြီလေ . . . ”



ခွဲစိတ်ပြီးစ လူနာများထားသော အခန်းထဲတွင် ဦးနေထိုင်အိမ် မေ့ဆေးအရိန်နှင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေဆဲရှိသေးသည်။ လူနာခန်းရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ လူနာရှင်တွေနေဖို့ အခန်းတစ်ခု သတ်သတ်ရှိသည်။ အဲဒီအခန်းထဲမှာ ပက်လက်ခေါက်ကုလားထိုင်ကို ဖြန့်ကာ ကိုနေ အိပ်မောကျနေပါသည်။ သူမ ဝတ်ထားသော ဂျင်းရှပ်အင်္ကျီလေးမှာ အနည်းငယ် တွန့်ခေါက်ကြေမနေပါ။ သူမရဲ့ ဆံပင်တိုနဲ့နဲ့လေးတွေက ရှည်လျားစပြုကာ အနည်းငယ် ရှုပ်ပွနေသည်။

သူမရဲ့မျက်နှာက တစ်ဖက်သို့စောင်းလျက်၊ ရှည်လျားဖြောင့်စင်းသော မျက်တောင်နက်နက်တွေမှာ မျက်ရည်စတွေ စေးကပ်ခြောက်သွေ့နေခဲ့ပြီ။ သူမမျက်နှာလေးကလည်း သိသိသာသာ ချောင်ကျညှိုးနွမ်းနေလေသည်။

“ကိုနေ . . . ”

သူ တိုးတိုးခေါ်လိုက်သည်။ မခင်စိတ်နဲ့ နဂိုကတည်းက ဝိတ်မချစွာ အိပ်စက်ခဲ့ပုံရသည်။ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်လာသည်။ သူ့မျက်နှာကို သူမ ခေတ္တစိုက်ငေးနေသေးသည်။

“ကိုဖြူ . . . ကိုဖြူပြန်လာပြီ . . . ”

ဝမ်းသာအားရပုံစံနှင့် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ကာလှုပ်ခါသည်။ သို့ပေမယ့် သူ ဘာမှပြန်မပြောဖို့ သတိမရ။ ဦးခေါင်းကို အောက်စိုက်ကာ ဆွဲအ၊နေခဲ့မိသည်။ သူမကို . . . သူ . . . ဘယ်လိုစကားနဲ့ နှုတ်ဆက်ရမည်လဲ . . .

“ကိုဖြူ . . . ကိုဖြူ . . . ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ . . . ဟင်၊ ကိုဖြူ . . . တစ်ခုခုပြောပါဦး၊ ကျွန်တော့်ကို စကားပြန်ပြောပါဦး။ ”

သူ ဖြည်းညင်းစွာနဲ့ သူမဘေးကခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ဖြည်းညင်းစွာနဲ့ပဲ သူ့အိတ်ကပ်ထဲက ထွဋ်ခေါင်မိုးပေးခဲ့သော ဓာတ်ပုံအထပ်လိုက်ကို ထုတ်လိုက်၏။

အဲဒီဓာတ်ပုံတွေကို ကိုနေရဲ့လက်ပေါ် သူတင်ထားလိုက်သည်။

“အဲဒါ . . . မင်း . . . ကိုယ်နဲ့တေးကဗျာကို မနက်ယောင်ခံ ဓာတ်ပုံရိုက်ခိုင်းပြီး . . . ထွဋ်ခေါင်မိုးဆီ ပို့လိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံ

တွေလေ”

သူမ၊ ဓာတ်ပုံတွေကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့သလို ကြောင်ကြည့်နေသေးသည်။ အခန်းထဲမှာ မျက်နှာကြက်က ပန်ကာလည်သံက တက္ကီတက္ကီနဲ့ အသံထွက်နေသည်။

သူမရဲ့ မျက်လုံးတွေက နောင်တအကြည့်မျိုးနဲ့ သူ့ကို ကြေကြေကွဲကွဲ မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ . . . တိုးတိမ်စွာ ရေရွတ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုဖြူနဲ့ တေးကဗျာ . . . ထွင်ခေါင်မိုးနဲ့ တွေ့သွားခဲ့ပြီပေါ့”

“မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့ . . . အတိုင်းပဲလေ၊ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ၊ ထွင်ခေါင်မိုးရဲ့ နှလုံးသားကို ကွဲကြေအောင် မင်းလုပ်နိုင်ခဲ့တယ်၊ သူ . . . တေးကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးသွားခဲ့ပြီ၊ မင်း . . . သိထားဖို့က အဲ့ဒီပွဲမှာ တေးဆိုတဲ့ အပြစ်ကင်းစင်ပြီးခွန်အားနည်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသည်းနှလုံးလည်း တစ်စစီကွဲကြေခဲ့တယ်ဆိုတာ . . . ”

“တော်တော့ . . . ကိုဖြူ၊ ကျွန်တော် အဲ့ဒါတွေ မကြားချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်လိုတဲ့ ရလဒ်က မျပြီ . . . ဒါပဲ”

“ကိုယ် မတော်နိုင်ဘူး၊ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ အဓိက အပြစ်အရှိဆုံးလူက ကိုယ်ပဲ၊ ကိုယ် . . . အဲ့ဒီရလဒ်ကို မလိုချင်ဘူး၊ မင်းကို ကိုယ်တို့ အလောင်းအစားကိစ္စ ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီလို့ ကိုယ်ပြောခဲ့တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . အခု ဇာတ်လမ်းက ပြီးပြီပဲ၊ ကျွန်တော် ကလေးစားချေလိုက်ရပြီလေ၊ ကျွန်တော် ကျေနပ်တယ်၊ ဒီကိစ္စ

တွေ ကျွန်တော်တို့ မေ့လိုက်ကြရအောင် . . . ကိုဖြူ”

“ဒါပေမဲ့ . . . မင်းကို . . . ကိုယ်တစ်ခုပြောမယ် ကိုနော်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ တေးကဗျာလောက် သစ္စာရှိပြီးရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး၊ ကိုယ့်အပေါ်လည်း သူ့လို အစွမ်းကုန်နားလည်ပေးပြီး အားပေးတတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ကိုယ်မရခဲ့ဖူးဘူး၊ အဲ့ဒီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အဖြူစင်ဆုံးဘဝဟာ မင်းရဲ့ အတ္တကြီးကြီး ကလေးစားချေမှုအောက်မှာ ညှစ်ထေးစွန်းပေပြီး ပျက်စီးသွားတာ ကိုယ် ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘူး”

“အဲ့ဒါ ခင်ဗျားကိစ္စမဟုတ်ဘူး ကိုဖြူ၊ ခင်ဗျား ဘေးဖယ်နေလိုက်တော့”

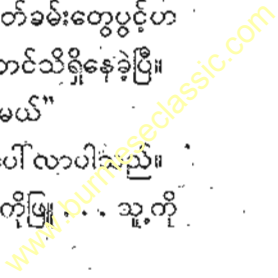
“မဖယ်နိုင်ဘူး၊ ဒီကိစ္စမှာ ကိုယ်က အဓိကဇာရားခံ၊ ကိုယ်သာ တာဝန်အရှိဆုံးပဲ၊ မင်း ထွင်ခေါင်မိုးရဲ့ နှလုံးသားကို တန်ပြန်ကလေးစားချေနိုင်ပြီဆိုရင် ကျေနပ်လိုက်တော့ ကိုနော်၊ ဒါပေမဲ့ . . . တေးကဗျာရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် တေးကဗျာရဲ့ သစ္စာတရားအတွက် ထွင်ခေါင်မိုးကျေနပ်တဲ့အခါ ကိုယ် သွားရှင်းပြဦးမယ်၊ တကယ်လို့ ကိုယ်ရှင်းပြတာကို . . . သူ လုံးဝလက်မခံဘူးဆိုရင် . . . ”

သူမရဲ့ မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်ကာ နှုတ်ခမ်းတွေပွင့်လာသွားပါသည်။ သူပြောမည်စကားကို သူမ ကြိုတင်သိရှိနေခဲ့ပြီ။

“ကိုယ် . . . တေးကဗျာကို လက်ထပ်မယ်”

သူမရဲ့ အော်သံစူးဝါးစွာ . . . ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“မလုပ်ရဘူး . . . အဲ့ဒီလို မလုပ်ရဘူး၊ ကိုဖြူ . . . သူ့ကို



လုံးဝ လက်မထပ်ရဘူး”

“ဒီတစ်ခါတော့ မင်း မတားနဲ့ကိုနော့၊ ကိုယ် အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်ကိုလုပ်ရလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ကိုယ့်ကြောင့် မိန်းကလေးတွေ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ မျက်ရည်ကျခဲ့ကြရပေါင်း များပြီ၊ အခု . . . ဒီ တစ်ကြိမ်တော့ အဲဒီမျက်ရည်တွေအတွက် ကိုယ်ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့အပြစ်တွေအတွက် တေးကဗျာကို ကိုယ်ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်”

ကိုနော့ရဲ့ မျက်လုံးတွေက မျက်ရည်စတွေ ရစ်သီအိုင်ထွန်း လာလျက် သူ့ကို နာကြည်းစွာကြည့်သလို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။ စီးဆင်းကျလာသော မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေ က သူမရဲ့ ခပ်မဲ့အပြုံးကို ဖြတ်ကျော်ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

သူမဆီက အေးစက်အက်ကွဲနေသော စကားတစ်ခွန်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျား . . . တေးကို တကယ်ချစ်သွားခဲ့ပြီဆိုတာ ဝန်ခံ စမ်းပါ”

သူ . . . ရယ်မောလိုက်ပါသည်။ ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်သံ တွေကို နားမလည်နိုင်သလို သူမက သူ့ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်သည်။

သူ ရယ်သံတစ်ဝက်နှင့် ခပ်ထေ့ထေ့ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“မင်းလည်း . . . ထွင်ခေါင်မိုးလိုပဲ . . . ကိုနော့၊ အတ္တကြီး တယ်၊ တစ်ယူသန်တယ်၊ မိုက်မဲတယ်၊ အေး . . . မင်းတို့ရဲ့ မိုက်မဲမှု တွေအတွက် မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးလည်း ခံစားရမယ် . . . သိလား၊ ကိုယ် နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်မယ် . . . ကိုနော့၊

အဲဒါ မင်းသေသေချာချာနားထောင်ပါ။ ကိုယ် . . . နဲ့ တေးကဗျာ တကယ်လို လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် . . . သူ့ရဲ့နှလုံးသား မှာ ရှိနေမယ့်သူက တစ်ယောက်၊ ကိုယ်ရဲ့နှလုံးသားမှာ ရှိနေမယ့် သူက တစ်ယောက်၊ သတ်သတ်စီဖြစ်နေလျက်နဲ့ လက်ထပ်ကြရ မယ်ဆိုတာ မင်း . . . မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်စမ်းပါ”

သူမ ကြက်သေသေသွားစဉ် . . . သူမရှေ့က သူ လှည့် ထွက်မည်ပြင်လိုက်သည်။ သူ့လက်ကို သူမ ဖမ်းဆွဲကာ တအံ့တဩ လေသံနှင့် မေးလိုက်သည်။

“ကိုဖြူရဲ့ နှလုံးသားမှာ ရှိနေမယ့်သူက . . .”

သူမရဲ့ မျက်နှာလေးကို သူ . . . နောက်ဆုံးအကြိမ် အဖြစ် ငေးကြည့်မိလိုက်သည်။ အဲဒီလောက် မာကျောကျွတ်ဆတ်ပြီး အတ္တကြီး မိုက်မဲလွန်းတဲ့ ကလေးမလေးကို သူ . . . ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်တောင် ချစ်ခဲ့မိပါလိမ့်ကွယ် . . .

သူမမေးခွန်းကို သူ ရယ်မောပစ်လိုက်မိလေသည်။

“မင်း . . . အဲဒီလောက် လောဘမကြီးပါနဲ့ ကိုနော့၊ မင်းရဲ့ မေးခွန်းကို ကိုယ့်ဖြေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းရဲ့ နှလုံးသားက ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက အချစ်ကို လက်မခံတတ် လို့ပဲ၊ ကိုယ် သွားတော့မယ် . . .”

သူ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့ပါသည်။



ကားကို ဆေးရုံဝင်းထဲက မောင်းထွက်လာစဉ်မှာပဲ ဖုန်း
မြည်လာသည်။ ခေါ်နေသည့်ဖုန်းနံပါတ်ကို သူ့ရဲ့ဟန်းဖုန်း
(Screen) ပေါ်မှာ မြင်ရပေမယ့် ဘယ်ကဖုန်းမှန်း သူ မသိ။ သူ့ဆီ
တစ်ခါမှ မဆက်ဖူးသော ဖုန်း။ သူ့ရဲ့ ဖုန်းခလုတ်ကို နှိပ်ပြီးပြန်ထူး
လိုက်သည်။

“ဟဲ . . . လို . . .”

“ဟေ့ကောင် . . . ဖြူဖွေး . . .”

ခေါ်ပုံက ရင့်လှချည်လား။

“ဘယ်သူလဲ . . .”

“အခုအချိန်မှာ မင်းကို အမုန်းဆုံးကောင်”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“မင်းနဲ့ငါ တွေ့ချင်တယ်၊ စာရင်းရှင်းမလို့”

“အတော်ပဲ . . . ငါလည်း မင်းနဲ့ တွေ့ချင်နေတာ၊ မင်း

ကြားသင့်တဲ့ စကားတွေ ငါ့မှာပြောဖို့ရှိသေးတယ်”

“ကောင်းပြီလေ . . . ဒါဆို အခုအချိန်ကစပြီး တစ်နာရီ

အတွင်း ငါ့ချိန်းတဲ့နေရာကို မင်းလာနိုင်မလား”

“လာနိုင်တယ်၊ ဘယ်နေရာလဲ . . .”

“ . . . ဂေါက်ကွင်း၊ အဝင်လမ်းမှာ ငါ့ကား ရပ်ထားမယ်၊

အဲဒီနားကို လာခဲ့”

“အိုကေ . . .”

“မင်း . . . သတ္တိရှိမယ်ဆိုရင် အခုအချိန်ကစပြီး မင်းရဲ့
ဟန်းဖုန်းကို ပိတ်ထားလိုက်ပါ။ ငါလည်း ပိတ်ထားမယ်၊ ငါတို့နှစ်
ယောက်ရဲ့ တွေ့ဆုံပွဲကို တားမြစ်မယ့်သူတွေ ရှိချင်ရှိလာနိုင်တယ်”

“ဘယ်သူက တားမှာလဲ”

ဖုန်းထဲမှာ ထွင်ခေါင်မိုးက သူ့ရဲ့မေးခွန်းကို ခပ်လှောင်
လှောင်ရယ်မောပစ်နေသည်။

“ဒီပွဲမှာ . . . မင်းဖြစ်ဖြစ်၊ ငါဖြစ်ဖြစ် ဇီဝိန်ချုပ်ချင် ချုပ်
သွားနိုင်တယ်လေ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်
သေမှာကို စိုးရိမ်မယ့်သူတွေက တားမှာပေါ့”

“ဒီမှာ ထွင်ခေါင်မိုး . . . ဖြူဖွေးဆိုတဲ့ကောင်က နာမည်
သာ အဖြူရောင်၊ သွေးကတော့ နီတယ်၊ မင်း အဲဒီနေရာမှာသာ
ဆက်ဆက်စောင့်နေပါ။ ငါလာနေပြီ . . . ဒါပဲ”

သူ့ ဖုန်းကို ခလုတ်ပိတ်လိုက်သည်။ အပြီးပိတ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။



ဝရုန်းသုန်းကားနဲ့ ဘောဂ ဆေးရုံပေါ်ပြေးတက်သည်။
တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးစက်တွေရွဲနစ်ကာ မောဟိုက်နေသဖြင့်
စကား ချက်ချင်းမပြောနိုင်။

ကိုနေက အံ့အားသင့်ကာ . . .

“ဟေ့ကောင် ဘောဂ . . . မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“မင်းအဖေ . . . သတိရပြီလား”

“ခုနကတော့ တစ်ချက်ညည်းပြီး စကားတွေ မသံမကွဲ ပြောတယ်၊ ဆရာဝန်တွေက သူနီးလာရင် နာနေဦးမှာမို့ အိပ်ဆေး ထပ်ထိုးပေးထားတယ်၊ မင်းကိစ္စသာ မြန်မြန်ပြော . . . ဘောဂ”

ဘောဂရဲ့ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးအမူအရာကို စိတ် မရွည်နိုင်စွာ ကိုနေက အော်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟိုကောင် . . . ငဖြူ . . . ငဖြူရော . . . ဘယ်မလဲ၊ အခု . . . ဘယ်မလဲ”

“ထွဋ်ခေါင်မိုးဆီကို အဖြစ်မှန်တွေ သွားရှင်းပြမယ်ဆိုပြီး အခုလေးတင် ထွက်သွား . . . သွား . . .”

“ဟိုက် . . . သွားပြီ၊ ဒုက္ခပဲ၊ အဲဒါမှ အကြီးအကျယ်ပြဿ နာ၊ ကိုဖြူ သေမှာကွ၊ အဲဒါဆို . . . ဒီကောင်သေမှာ . . .”

“ဘာ . . .”

ကိုနေရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ စူးရဲဝိုင်းစက်သွားသည်။ ဝုန်း ခနဲ မတ်တပ်ထရပ်ပြီး ဘောဂနဲ့ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းဘာပြောတာလဲ၊ ဘောဂ . . . ပြန် ပြောစမ်း၊ သေသေချာချာပြောစမ်း”

“ဒီကောင် . . . ဒီကောင် ထွဋ်ခေါင်မိုးဆီသွားလို့ မဖြစ် ဘူး၊ လုံးဝမဖြစ်ဘူး၊ အခု သူတို့ဘယ်မှာ ချိန်းသလဲ . . . မင်းသိလား ကိုနေ”

“ငါ . . . ဘယ်သိမလဲ”

“သေပါတော့ကွာ . . . သေပါတော့”

“ကိုဖြူဟန်းဖုန်းကို အခု လှမ်းဆက်လိုက်လေ”

“သေလိုက်ပါလား ကိုနေရာ၊ ငါ . . . ဆက်ပြီးပြီပေါ့ဟ၊

ဒီခွေးကောင်ကလည်း အခုချိန်ကျမှ ဘာကိစ္စ ဖုန်းကိုပိတ်ထားသလဲ မသိဘူး၊ လုံးဝဆက်လို့မရဘူး၊ ငါတို့ ဒီတွေ့ဆုံပွဲကို မရရအောင် တားမှဖြစ်မယ် . . . ကိုနေ၊ ထွဋ်ခေါင်မိုးက အင်မတန်ပက်စက်တဲ့ ကောင်၊ ကောက်ကျစ်တဲ့ကောင်၊ အခု . . . ကိုဖြူကို နှစ်ယောက် ချင်း တွေဖို့ချိန်းတဲ့ပုံစံနဲ့ ချိန်းပြီး ဝိုင်းရိုက်ဖို့ လူစုထားတာကွ . . .”

“ဘာ . . .”

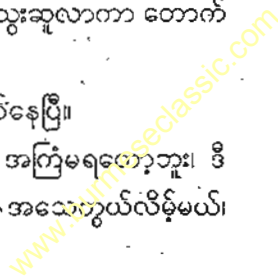
သွေးပျက်သွားတဲ့ပုံစံနဲ့ ကိုနေ ကြက်သေသေသွားသည်။

“ငါတို့တားမှရမယ် ကိုနေ၊ အခုပုံဆို ကိုဖြူ သေလိမ့်မယ်၊ သိလား . . . ဟိုကောင်တွေအုပ်စုလေ . . . သူရိန်ဆွေတို့ . . . လမ်း ပေါ်မှာ ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ စကားပြောနေတာကို ငါ လှမ်းကြားလိုက် တာ၊ သူတို့အုပ်စုက ဒီပါစိုးဆိုတဲ့ကောင်က ထွဋ်ခေါင်မိုးနဲ့ သူငယ် ချင်းတဲ့၊ အဲဒါ ကိုဖြူကို ဝိုင်းတွယ်ချင်တဲ့ကောင်တွေ လူစုမိသွားပြီး . . . ထွဋ်ခေါင်မိုးဘက်ကနေ ဒီကောင်တွေက အငှားရိုက်ပေးမှာ”

ကိုနေ . . . မျက်နှာတစ်ခဲလုံး နီရဲသွေးဆူလာကာ တောက် တစ်ချက်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်သည်။

ဘောဂက မျက်ကလဲဆန်ပျာ ဖြစ်နေပြီ။

“ကိုနေ . . . လုပ်ပါဦး၊ ငါလည်း အကြံမရတော့ဘူး၊ ဒီ အတိုင်းဆို ကိုဖြူကို ဒီကောင်တွေတွေတာနဲ့ အသေပွယ်လိမ့်မယ်၊



ထွင်ခေါင်မိုးလည်း အခုသူ့ကိုအရမ်းတီးချင်နေတာ။ သူ့ရိန်ဆွေက ဖုန်းထဲမှာ ပြောနေတာ။ ကိုထွင်ခေါင်မိုး . . . စိတ်ချ၊ အခုလာခဲ့မယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း အဲဒီဖြူဖွေးဆိုတဲ့ဘဲကို ဆပ်စရာ ရာဇဝင်ကြားတွေ ရှိနေသေးတယ် . . . တဲ့၊ ငါ . . . ကိုယ်တိုင်နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့တာ ကိုနေ . . . ”

ကိုနေ . . . ဝုန်းခနဲ ဘောဂရှေ့က ပြေးထွက်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ငနေ၊ မင်း . . . အခုဘယ်လိုက်မှာလဲ”

သူ . . . ပြေးထွက်သွားရင်း ဘောဂကို လှည့်၍အော်ပြောခဲ့သည်။

“ငါ . . . တေးကဗျာဆီသွားမယ်၊ ဒီကိစ္စတွေ . . .

သူသိချင်သိမယ်၊ ဇနနည်းဆုံး သူ့အကောင် ထွင်ခေါင်မိုးရှိနေတဲ့နေရာကို သိချင်သိနိုင်မယ်၊ မင်း . . . တခြားငါ့ဘော်ဒါတွေဆီတို့ ဖုန်းဆက်ပြီး အဲဒီချိန်းပွဲ ဘယ်နေရာလဲလို့ စုံစမ်းထားဦး”

“စိတ်ချ . . . စိတ်ချ၊ ငါ့ကို မင်းအဖိုးကြီးရဲ့ ဖုန်းပေးခဲ့”

ကိုနေ . . . ဟန်းဖုန်းကို အိတ်ထဲကထုတ်ကာ ပစ်ပေးခဲ့သည်။ သူ့လက်ထဲမှာက သူ့ကိုယ်ပိုင်ဖုန်းတစ်လုံး။ အဲဒီဖုန်းတို့ ဘောဂမြင်အောင် သူ ထောင်ပြလိုက်သည်။



“နေ . . . ”

တစ်လုံးတည်း အဖျားဆွတ်၍ ခေါ်လိုက်သံက ရင်ကို မတုန်လှုပ်စေတော့ပါ။ အခုအချိန်မှာ တေးကဗျာကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးလှမတတ် ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။

“တေးကဗျာ . . . ”

သူ စူးဝါးစွာ အော်ဟစ်လိုက်တော့ တေးကဗျာခန္ဓာကိုယ် လေးမှာ ဆတ်ခနဲတုန်သွားရှာသည်။

“နင် . . . ဘာဖြစ်လာတာလဲ . . . နေ”

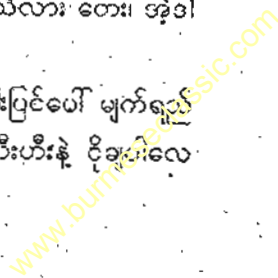
“ငါ . . . ဘာဖြစ်လာတာလဲ . . . နင်သိတယ်တေး၊ နင် သိတယ်၊ အခု . . . ကိုဖြူ . . . ဘယ်မှာလဲ၊ ကိုဖြူကို . . . နင် . . . ဘယ်လွတ်လိုက်သလဲ”

“နေ . . . စကားကို အေးအေးပြောစမ်း၊ ကိုဖြူ ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ကိုဖြူဘယ်သွားလဲ . . . ငါ အယ်သိပါမလဲ”

“နင်ကမသိဘူး . . . ဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ်၊ တေး . . .

နင်အတွက်နဲ့ ကိုဖြူက အခု ထွင်ခေါင်မိုးဆီ အဖြစ်အပျက်မှန်တွေ ရှင်းပြဖို့သွားတယ်လေ . . . နင်အတွက်နဲ့သွားတာ . . . သိလား၊ အခု ထွင်ခေါင်မိုးက ကိုဖြူကို အရမ်းမုန်းနေတဲ့ကောင်တွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ဝိုင်းရိုက်ဖို့ စောင့်နေကြပြီ၊ အဲဒါ . . . နင်သိလား၊ တေး၊ အဲဒါ နင်သိရဲ့လား”

ပြောရင်း . . . ပြောရင်းနဲ့ ကိုနေရဲ့ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်စက်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာကာ တပီးဟီးနဲ့ ဝိုချပါလေတော့သည်။



တေးကဗျာမှာ အဲဒီအင်မတန် ပေတေမာကျောတတ်တဲ့ ကောင်မလေး ဒီလောက် ရှိကြီးတင် ငိုတာကို တစ်ခါမှမတွေ့ ဖူးခဲ့၍ ကြက်သေသွားသည်။

ရုတ်တရက်မို့ ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိ။ ကိုနေကသာ ငိုသံတစ်ဝက်၊ ရှိုက်သံတစ်ဝက်ရောကာ သူ့မကို လက်ညှိုးငေါက် ငေါက်ထိုး၍ ပြောနေလေသည်။

“နင် . . . မတရားဘူးတေး၊ နင် . . . လုံးဝ မတရားဘူး အီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . နင့်မှာ . . . နင့်မှာ ထွင်ခေါင်မိုးရှိနေ ရဲ့သားနဲ့ ကိုဖြူကို အဲဒီလောက် မဟားဒရား ဆွဲဆောင်ရသလား . . . တင်၊ မကောင်းဆိုးဝါးမ၊ ဟီးဟီး . . . ဟီးဟီး၊ ကိုဖြူက . . . အခု . . . နင့်အတွက်နဲ့ သူ့သေရမယ့်လမ်းကို သူမသိဘဲ သွားနေပြီ ထွင်ခေါင်မိုးဆိုတဲ့ နင့်ရဲ့ မိန်းမကျင့်မိန်းမကြီး လူယုတ်မာက သူ ကိုသတ်မှာ . . . အီး . . . ဟီး . . . ဟီး၊ တစ်ယောက်ချင်းချစ် . . . ကိုဖြူ လက်တစ်ဖျစ်စာတောင် မရှိတဲ့ကောင်စုတ်က ဟိုမသာ တွေနဲ့ ပေါင်းပြီး . . . ငါ့ရဲ့ . . . ကိုဖြူကို . . . ကိုဖြူကို . . . တေးကဗျာ . . . နင် . . . နင် သိပ်တရားလွန်တယ်၊ တစ်ခါတုန်း ကလည်း နင် ငါ့ရဲ့အသည်းကို ရက်ရက်စက်စက်ခွဲပြီး ထားခဲ့တယ် အခုလည်း . . . ငါ့ရဲ့ . . . ငါသိပ်ချစ်တဲ့ ကိုဖြူကို . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ကိုဖြူကို . . . ”

“ဘာ . . . ”

ထိတ်လန့်ပေါက်ကွဲစွာ တေးကဗျာ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“နင် . . . ဘာပြောတယ် . . . နေနီနီ ”

တေးကဗျာ . . . အထိတ်တလန့်နဲ့ ကလေးတစ်ယောက် လို အော်ဟစ်ငိုယိုနေသော ကိုနေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဆွဲလှုပ်ခါ ဖမ်းပစ်လိုက်မိသည်။

“နင် . . . ကိုဖြူကို ချစ်နေတယ် . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်၊ ငါ သူ့ကို ချစ်တယ်၊ အရမ်း ချစ်တယ်၊ သူက ငါ့ကို အရမ်းလည်းဂရုစိုက်တယ်၊ အရမ်းလည်း အလိုလိုက်တယ်၊ သူ့ကိုရတာ ငါ့ဘဝမှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို ရသလိုပဲ၊ သူ မရှိရင် . . . ငါ့ဘဝက အခုမှ ဟာတာတာကြီးဖြစ် သွားမှန်း ငါ့ကိုယ်ငါ သိလိုက်ရတယ်၊ အီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ငါ့ဘဝမှာ အခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နင့် နင့်သီးသီး ချစ်မိတာရှိသေး . . . အခု . . . သူက . . . သူက . . . နင့်ကို ချစ်နေပြန်တယ်၊ နင့်ကိုပဲ သူကလက်ထပ်မယ်တဲ့ . . . ဟီး”

ခွေးပွဲအိုင်လိုက်ပြန်သော နေနီနီကို တေးကဗျာဆောင်တွန်း ပစ်လိုက်သည်။

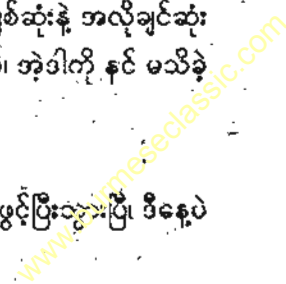
“အဗူးမ . . . ”

နေနီနီ ငိုသံရပ်သွားပြီး မျက်လုံးများပြူးလျက် တေးကဗျာ ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“အဗူးမ . . . ကိုဖြူရဲ့ဘဝမှာ အချစ်ဆုံးနဲ့ အလိုချင်ဆုံး သောမိန်းကလေးဟာ နင်ပဲ နေနီနီ . . . နင်ပဲ၊ အဲဒါကို နင် မသိခဲ့ ဘူးလား”

“ငါက . . . သူ့ရဲ့ . . . ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ . . . ငါ့ကို ရင်ဖွင့်ပြီးသွားပြီ၊ ဒီနေ့ပဲ



သူပြောသွားခဲ့တာ သူ့အချစ်ဆုံးဟာ နှင် . . . ဟဲ့၊ နှင့်ကိုချစ်လွန်းလို့ သူက သူ့ရဲ့ညီလေးတစ်ယောက်လို ဂရုစိုက်ခဲ့တာ၊ စိတ်ရှည်ခဲ့တာ၊ နှင်ခိုင်းသမျှ သူ အကုန်လိုက်လုပ်ခဲ့တာ . . . အဲ့ဒါ နှင်မသိဘူးလား နေနီနီရယ်၊ နည်းနည်းကလေးမှ မရိပ်မိခဲ့ဘူးလား၊ ငါ သေယာသေလိုက်ချင်တော့တာပဲ”

“ငါ့ကိုသာ ချစ်တယ်၊ သူက . . . တစ်ချိန်လုံးနှင့်ဆီမှာ ချည်းပဲ”

“အဲ့ဒါ . . . နှင်ခိုင်းလို့လေ အရှူးမ၊ နှင်ခိုင်းလို့၊ သူ့ခမျာ နှင်ခိုင်းတာကို တစ်သေမတိမ်း လိုက်လုပ်ခဲ့တယ်၊ ငါ့ကိုချစ်ဟန် ဆောင်ခဲ့တယ်၊ နှင်ပဲ အစကတော့ ငါ့ကိုပဲစွဲလမ်းပြီး အရှူးအမူး ဖြစ်နေတော့ နှင်ပျော်အောင်လို့ သူကလိုက်လုပ်ပေးနေတာ၊ နှင် ပျော်တာ သူက မြင်ချင်တာ . . . ဟဲ့၊ နှင်စိတ်ချမ်းသာတာကိုပဲ သူက အသေအလဲလိုချင်ခဲ့တဲ့လူ၊ အဲ့ဒါတွေအားလုံးဟာ နှင်ကို ချစ်လွန်းလို့ လုပ်ခဲ့တာ၊ လုပ်စဉ်းခဲ့တာ”

“ဒါပေမဲ့ . . . သူကငါ့ရွှေ့မှာ နှင်ဟာ ဘယ်လောက်ချစ် စရာကောင်းကြောင်းတွေ ခဏခဏ လာချီးမွမ်းခန်းဖွင့်တယ်”

“အဲ့ဒါ . . . နှင်ရဲ့ မနာလိုမှုကို လိုချင်လို့ သူလုပ်ပြနေတာ နေနီနီ၊ နှင်ဆီက အခုလို အက်ကွဲ . . . ဖွင့်ထွက်လာမယ့် အချစ်ကို လိုချင်လွန်းလို့ သူလုပ်ပြခဲ့တာတွေ၊ အခုတော့ . . . အားလုံး . . . အားလုံး . . . နောက်ကျကုန်ပါပြီ၊ နှင် . . . ဘာဖြစ်လို့ . . . အခု ကိုဖြူကိုချစ်တယ်ဆိုတာ လာပြောရတာလဲ . . . ဟယ်”

တေးကဗျာလည်း ကုလားထိုင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်

ချရင်း မျက်ရည်တွေ စီးဆင်းလာတော့သည်။ သူမလည်း ကိုဖြူ အတွက် ပူပင်မိပါပြီ။ အခုအချိန်ဆို . . . ။

“ဘာဖြစ်လို့များ နှင့်ကိုယ်နှင့်မသိခဲ့ရသလဲ . . . နေရယ်၊ နှင် . . . ကိုဖြူကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့များ စောစောစီးစီး သူသိအောင် မပြခဲ့ရသလဲ၊ ကိုဖြူခမျာ . . . နှင့်ရဲ့အချစ်ကိုလိုချင် လွန်းလို့ ရူးမတတ်ခံစားခဲ့ရတာ၊ နှင့်အတွက်နဲ့ . . . ငါ့ဆီကို . . . ငါ့ ဆီကို လာပြီး . . . ထွင်ခေါင်မိုးနဲ့ လမ်းခွဲဖို့ အတင်းအကျပ် တောင်း ဆိုခဲ့တာ . . . ”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက် အခုတော့ ဖက်ရှင်ကြံလေပြီ။ ငိုသံတွေ ရောထွေးဆူညံကာ စကားသံတွေကလည်း ရှိုက်သံနှင့် ဝလုံးဝထွေး ရောနှောပြောမိကြပြန်သည်။

“ငါ . . . ကိုဖြူကိုချစ်တာ စောစောကတည်းက သိခဲ့ တယ် တေးရဲ့ . . . သိလား၊ နှင့်ကို ကိုဖြူက ဟန်ဆောင်ပြီး ချဉ်း တပ်ရင်း၊ ချဉ်းကပ်ရင်းနဲ့ တကယ်ချစ်သွားတယ်ထင်လို့ . . . ငါ အရမ်း စိတ်ဆိုးခဲ့တာ၊ နှင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေလေ . . . ငါ . . . ငါ . . . ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်ကို ငှားပြီး ခိုးရိုက်ခိုင်းခဲ့တာ၊ အဲ့ဒီပုံတွေ . . . ထွင်ခေါင်မိုးဆီ ပို့ခဲ့တာ . . . ငါက . . . ငါက”

သူမ ငိုသံနှင့်ရောပြောမိ၏။
“ငါက . . . ငါက နှင်နဲ့ကိုဖြူတို့ကို ဇာတ်လမ်းဆုံးသွား အောင်လုပ်ခဲ့တာ၊ ထွင်ခေါင်မိုး မြန်မာပြည်ရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ တို့ဖြူ နှင့်ဆီထွက်သွားတော့ . . . ငါပဲ ထွင်ခေါင်မိုးဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး လိုက်ကြည့်ခိုင်းတာ၊ အဲ့ဒါ . . . နှင်နဲ့ ထွင်ခေါင်မိုးကို ခွဲချင်တာ

မဟုတ်သွား တေးရဲ့ . . . သိလား၊ ကိုဖြူ နှင့်ဆီ သွားသွားနေတာကို ရုပ်တန်သွားအောင်လို့ ကိုဖြူလည်း . . . ငါကြောင့် . . . ငါကြောင့်”
နေနီနီရဲ့ငိုသံ ကျယ်လောင်လာတော့ တေးကဗျာ ဒေါသ တကြီး အော်ဟစ်တော့သည်။

“နေ . . . နင် . . . သိပ်အတ္တကြီးတယ် . . . သိလား၊ နင်ဟာ . . . အတ္တကြီးစွာနဲ့ ကိုဖြူကို ချစ်ခဲ့တာ၊ နင့်အတွက်ပဲ နင် ကြည့်ပြီးချစ်ခဲ့တာ၊ နင့်အချစ်ဟာ . . . ဘာလဲ၊ နင် . . . ကိုဖြူ အကြောင်းကိုရော . . . ချစ်တယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များသိသလဲ ကိုဖြူဟာ ရည်းစားတွေရှုပ်ခဲ့တာ မေတ္တာငတ်နေလို့ဆိုတာ . . . နင် သိသလား၊ သူ့ဒဏ်မှာ . . . သူ့တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ရတယ်ဆိုတာရော နင်သိသလား၊ သူ့မိဘ တွေက နိုင်ငံခြားမှာ နောက်အိမ်ထောင်ကိုယ်စီနဲ့မို့ သူ လိုက်မသွား ချင်တာရော သိသလား . . . နင် အာမူမသိပါဘူး”

တေးကဗျာ နေနီနီခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုင်လှုပ်မိပြန်သည်။
“နင့်အချစ်က နင့်အတွက်ပဲ နင်ကြည့်ပြီး ချစ်တဲ့အချစ် သူ့ဘဝမှာ ဘာတွေလို့အပ်သလဲ၊ ဘာတွေဖြည့်စွမ်းပေးရမလဲ၊ နင် . . . သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် သိရမယ်ဟဲ့ . . . သိရဲ့လား၊ သိအောင် လုပ်ရမယ်၊ နင်က အတ္တကြီးစွာ သူ့ကိုချစ်တဲ့အချိန်မှာ သူ့ကတော့ နင့်ကို အတ္တမဲ့စွာ ချစ်ခဲ့တယ်၊ သူ့ဆန္ဒတွေကို မေ့ထား . . . ငါ့ သူ့အတ္တတွေ မေ့ထား . . . လို့ အကုန်ဖြစ်အောင် လိုက်လုပ်ပေး တယ်၊ နင့်ရဲ့အတ္တတွေကို သူ့ဘဝထဲထည့်လို့ နင့်ဝိညာဉ်နဲ့ သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်ကို အသက်ရှင်နေခဲ့တယ် . . . သိလား၊ အဲဒါမှ . . . အချစ်

တကယ့်အချစ်”
နေနီနီ . . . မျက်ရည်တွေ စီးဆင်းကျလာသည်။ ဒီတစ်ခါ သူမ သုတ်မပစ်တော့။

“ငါ . . . မှားမှန်းငါသိနေပြီ . . . တေး၊ မပြောနဲ့၊ မပြော နဲ့တော့”

“ပြောမယ် . . . ဒီမှာ နေ . . . အချစ်ဆိုတာရလ . . . မင်း လူတစ်ယောက်ရဲ့ အတ္တကို . . . ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး အဖြစ်သတ် မှတ်နိုင်ပြီဆိုမှ အဲဒီလူကို ချစ်တယ်ခေါ်တာကွ . . . သိရဲ့လား”
တေးကဗျာ . . . နေနီနီရဲ့ ပခုံးတွေကို ဆွဲဖက်ကာ ပွေ ထားလိုက်ရင်း . . . ။

“နေ . . . နင် . . . သူ့ကို အဲဒီလိုချစ်နိုင်ပြီလား . . . ဟင်”
နေနီနီ စူးဝါးစွာ အော်ဟစ်ရင်း ငိုလိုက်မိသည်။

“သူ့သေရင် . . . ငါလိုက်သေတော့မယ်”

“အို . . . ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ နင်အခု . . . ထွင် . . . ဆီ . . . ဖုန်းလှမ်းဆက်၊ သွင်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်က . . . ”
“ငါသိတယ် . . . ”

နေနီနီ . . . ထွင်ခေါင်မိုးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို သူ့ဟန်းဖုန်းနဲ့ ကောက်နှိပ်သည်။

“နင့်အကောင်လည်း ဖုန်းပိတ်ထားတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ . . . ဒုက္ခပါပဲ”

အဲဒီအချိန်မှာ နေနီနီရဲ့ဟန်းဖုန်းက အချက်ပေးသံ တတိ တီနဲ့ ကောက်မြည်သည်။

နေနီနီဝမ်းသာအားရ ထေ့ခုန်သည်။ အဲဒါ ဆေးရုံမှာ
ဘောဂကို ယေးခဲ့တဲ့ ဒက်ဒီရဲ့ဖုန်း။

“ဘောဂ . . .”

နေနီနီ တုန်လှုပ်သော အသံနှင့် ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ကိုနေ . . . မင်း အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ငါ . . . တေးရဲ့အဆောင်မှာ”

“မင်း . . . အခု . . . မြန်မြန်လိုက် . . . မင်းနဲ့ ပိုနီးတယ်။

ဂေါက်ကွင်းမှာတဲ့၊ ချိန်းပွဲက”

“အိုကေ . . .”

“ငါလည်း ဆေးရုံက အခုထွက်လာပြီ”

နေနီနီ ဖုန်းကို ကမန်းကတန်းပိတ်ကာ တေးကဗျာရဲ့
လက်ကို ဆောင့်ဆွဲသည်။

“နေရာသိပြီ၊ လာ . . . နင်ပါလိုက်ခဲ့ . . . တေး၊ နင့်ဘဲကို
နင်ပါ့ဝင်ရှင်းပေး၊ ငါ့ရဲ့ကိုဖြူ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် . . . နင့်ဘဲကို . . .

ငါ့လက်နဲ့ ကိုယ်တိုင်သတ်မယ်”



မိုးရေတွေက ကားရှေ့လေကာမှန်ကို တပြန်းပြန်းနှင့် လာ
ရိုက်နေသလို . . . ကားရဲ့ရေသုတ်တံတွေလည်း မနိုင်တော့။ ပါး

တရိုက်သာသာ ကားရှေ့က မြင်ကွင်းတောင် သိပ်မသဲကွဲချင်။
သည်နေညနေမှ မိုးက သဲသဲမဲမဲရွာချလိုက်တာ မစနိုင်တော့။

ဂေါက်ကွင်းရဲ့ အစင်လမ်းကို သူ ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်း
လာရင်း ကားရှေ့မီးကို ဖွင့်လိုက်ရသည်။ ဘေးဘီဝဲယာက ဆစ်ပင်
တန်းတွေပေါ် ကားမီးရောင်ဖြာကျသွား၏။ ရှေ့မှာ ထွင်ခေါင်မိုးရဲ့
ကား။ ခပ်ခွာခွာအနေအထားမှာ သူရပ်လိုက်သည်။

ကားမီးကို ဆက်ဖွင့်ထားလိုက်သည်။
ကားအပြင်ဘက် သူထွက်ရပ်လိုက်တော့ အငြိုးကြီးစွာ
သဲသဲမဲမဲ ရွာချနေသော မိုးစက်များအောက်မှ တစ်ခဏအတွင်း
သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့ရွံ့စိုသွားသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မိုးစက် ဆူဆူညံညံကလွဲလို့ ဘာသံ
မှ မကြားရ။ ဂေါက်ကွင်းထဲမှာလည်း လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မမြင်
တွေ့ရ။ ဒီလိုမိုးရွာပုံမျိုးနဲ့ ဂေါက်ရိုက်သူလည်း ဘယ်ရှိပါ့မလဲလေ။
သူ့စိတ်ထဲက အနည်းငယ် မသင်္ကာဖြစ်သွားသည်။

ထွင်ခေါင်မိုးရဲ့ကားကို “လှမ်းကြည့်တော့ ကားထဲက လူ
တစ်ယောက် ထွက်လာမှန်း မိုးရေတွေကြားမှာ မိုးတဝါးမြင်ရသည်။
အဲဒါ ထွင်ခေါင်မိုးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပုံစံပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ . . . ။
တားထဲမှာ လူတစ်ယောက်ရှိနေသလိုလို။
ရှေ့ကို အားရစိုက်နေစဉ် နောက်က ချွတ်ခနဲ အသံကြား
၍ လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။
“ဟင် . . . သူ့ရိန်ဆွေ . . .”



သူရင်ထဲက ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ထွင်ခေါင်မိုး
... သူ့ကို လုပ်ကြံပြီ။ သူ့ရိန်ဆွေရဲ့လက်ထဲမှ တစ်လက်မပတ်လည်
သံပိုက်လုံးတစ်ချောင်း ကိုင်ထားတာ ကားမီးရောင်နဲ့ လက်ခနဲ
သူ့တွေ့လိုက်သည်။

အနီးကပ်လာတော့ သူ့ရိန်ဆွေရဲ့ အနိုင်ရပျော်မြူးသည့်
မျက်လုံးတွေကို သူ့မြင်လိုက်ရ၏။

“ကဲ ... ဖြူဖွေး ... ဒီတစ်ခါတော့ မင်း ထွက်ပြေးလို့
မရတော့ဘူး၊ မင်းအတွက် ဒီနေ့ကတော့ ပြဿဒါးပေါ့ကွာ ...
ဟား ... ဟား ...”

သူ့ကိုယ်ထဲက သွေးတွေဆူပွက်လာသည်။ ရှေ့က ထွင်
ခေါင်မိုးဆီသို့ သူ့လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ထွင်ခေါင်မိုး ... ဒီကိစ္စက မင်းနဲ့ငါ နှစ်
ယောက်ချင်း ရှင်းရမယ်ထင်ထားတာ၊ ဒါက ... ဘာသဘောလဲ”

ထွင်ခေါင်မိုးဆီက ချက်ချင်းအသံထွက်မလာ။ ခဏကြာမှ
မိုးစက်တွေအောက်ကနေ သူ့ဆီ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း တိုး
လျှောက်လာသည်။ ထွင်ခေါင်မိုးနောက်မှလည်း ဒီပါစိုးနဲ့ ရန်နိုင်
ကျော်ကျော်ဆိုသည့် ဘဲနှစ်ပွေ ကပ်ပါလာသည်။ သူတို့ပုံတွေက
လည်း သူတစ်ကိုယ်လုံးကို ဝိုင်းစားတော့၊ ဝါးတော့မယ့်ရုပ်မျိုးတွေ

သို့ပေမယ့် သူ မကြောက်၊ လေးယောက်တစ်ယောက်ဆိုပေ
မယ့် ငနဲတွေ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က သူ့လိုဝိတ်တာနဲ့ တခြားစီ။ တစ်
ယောက်ချင်းစီဆိုလျှင် သူ့လက်ချက်နဲ့အကုန် အရိုးသုံးချောင်း
လောက်တော့ ကျိုးသွားနိုင်မည် ရှုနာရိုက်ကုန်းတွေ။ ... တစ်ခုပဲ

သူ့ရိန်ဆွေလက်ထဲက သံတုတ်။ ဟိုကောင်တွေလက်ထဲမှာ
ရော ... မောင်းချတွေ ဘာတွေပါလာနိုင်သည် ... ပြောလို့မရ။
ထွင်ခေါင်မိုးက သူ့ကို ခပ်တည်တည်တစ်ချက်စိုက်ကြည့်
သည်။ ပြီးတော့ သူ့နောက်က သူ့ရိန်ဆွေကို လှမ်းပြောသည်။

“သူ့ရိန်ဆွေ ... မင်းတို့ ခဏနေဦး၊ ငါ့ကိစ္စ ငါရှင်းမယ်”
“ခင်ဗျားပြောတော့ ဒီကောင်တစ်ကိုယ်လုံး ကျုပ်တို့လက်
ထဲ အပ်တယ်ဆို ...”

“ငါပြောနေတယ်၊ နေဦး ... လို့”
ထွင်ခေါင်မိုးရဲ့ လေသံက မာလာသည်။

“ငါ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ မင်းတို့ သူ့ကိုမထိနဲ့၊ ဒါ ... ငါ့ရဲ့
ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ငါက သူ့နဲ့နှစ်ယောက်တည်း အရပ်ရှင်းချင်တယ်၊ ငါ
မိန်းမ မဆန်ချင်ဘူး ... ရှင်းတယ်နော်”

နောက်ဘက်က သူ့ရိန်ဆွေ ... အသံတိတ်သွားသည်။
သူ ... ထွင်ခေါင်မိုးကို အော်ပြောလိုက်ရသည်။ မိုးရွာထဲ
မှာမို့ စကားသံကို ပြတ်သားအောင် မနည်းပြောရသည်။

“ဟေ့ကောင် ထွင်ခေါင်မိုး ... မနက်က မင်း ... ငါနဲ့
တေးကို အထင်လွဲသွားတာ ... ငါ ရှင်းပြဖို့လာတာ”

“မကြားချင်ဘူး၊ မပြောနဲ့ ဟေ့ကောင်”

“ပြောမယ်ကွာ၊ မင်း ... အဲဒီလိုတစ်ဖက်သတ်မတေးနဲ့၊
ငါပြောတာ မင်းမယုံဘူးလား၊ တေးက မင်းကိုပဲ ချစ်တဲ့သူကွာ၊ ဘယ်
တုန်းကမှ သစ္စာဖောက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

မိုးသံတွေကြားထဲမှာကို ကျယ်လောင်စွာနဲ့ ထွင်ခေါင်မိုး

အော်ရယ်သည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ အဲ့ဒါ . . . တောမှာ . . . သွားပြောစမ်း ဖြူဖွေး ဒါမျိုးတွေ ရှိနေပြီ၊ ဟခြားတခြားသော မိန်းမတွေကိုသာ မင်း အသုံးမလိုရင် သူများလက်ထဲ ထိုးအပ်လို့ ရချင်ရမယ်၊ ငါ့ကိုတော့ အဲ့ဒီလို လာမလုပ်နဲ့ ကိုယ့်လူ၊ ဒီမှာ . . . အခု . . . မင်းကို ငါချိန်း တာ မင်းကို ငါဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ပြောမလို့”

“ဘာလဲ . . .”

“မင်း . . . တေးကဗျာကို လက်ထပ်ပါ”

“ဘာကွ . . . မင်းရှူးနေလား”

“မရှူးဘူး၊ မရှူးလို့ပြောနေတာ ငါ့ဘဝမှာ ငါ သိပ်မြတ်နိုး သိပ်တန်ဖိုးထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို . . . မင်း . . . အဲ့ဒီလို လွယ်လွယ်ကောက်ယူကြည့်၊ မန်းပွင့်လို ခူးခြွေခမ်းရွှက်ပြီး ပစ်ချ ထားခဲ့လို့ မရဘူး၊ လုံးဝမရဘူး၊ မင်း . . . သူ့ကို လက်ထပ်ရမယ်၊ မင်းရဲ့ အရင်တစ်ရာတစ်ပါးသော ရည်းစားတွေလို တေးကို သဘောထားဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ အဲ့ဒါ ငါရဲ့တေး . . . ငါ့အချစ်ဆုံး တေး . . . ကွ”

“ဟေ့ကောင် . . . ငါကလည်း မချစ်တဲ့ ငါ့ကိုလည်းမချစ် တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငါက လက်ထပ်ရမှာလား”

“ငါပြောနေတယ် ဖြူဖွေး . . . မင်း သူ့ကို လက်ထပ်ရမယ်၊ လက်မထပ်ဘူးဆိုရင် မင်းကို ငါသတ်မယ်”

သူ့ရွဲ့ပြီး စိတ်တိုတိုနှင့် အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။

“အောင်မာ . . . လက်မထပ်ဘူးကွာ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းသူ့ကို ယူရမယ်”

သူ့အကိုစုံဆွယူဆုပ်ကိုင်ပြီး ထွင်ခေါင်မိုး ဒေါသတကြီး အော်သည်။

“မယူဘူး”

သူ့အောက်မေးရိုးတစ်ခုလုံး မီးရထားခေါင်းတွဲကြီး ဝင် ဆောင်လိုက်သလိုပဲ။ သူခေါင်းလည်း လည်ထွက်သွားသည်။ အလစ် မို့ ရုတ်ချည်းခံလိုက်ရသည်။ အာ . . . လား . . . ။ ပြင်းသားပဲ။ ဒီအဲ . . . လက်သီးက . . . ။

သူလည်း ထွင်ခေါင်မိုးအရွက်ကို ပင့်ထိုးပြီး ထွင်ခေါင်မိုး နောက်ပြန်ယိုင်နဲ့သွားစဉ် လူချင်းဝင်တိုက်ပြီး လှဲချသည်။ မိုးရေထဲ မှာမို့ သူပါ . . . အရွိန်လွန်ပြီး ဝိုင်းခနဲ လဲကျသွားသည်။ ရွံ့ပွက်ရေ တွေ မျက်နှာလာစင်သည်။ ထွင်ခေါင်မိုးက သူ့ကိုယ်ပေါ် ခွတက် ပြီး လည်ပင်းညှစ်သည်။

“မင်း . . . လူယုတ်မာ၊ ဖြူဖွေး . . . အဲ့ဒါ . . . ငါရဲ့တေး ကို တကယ်မချစ်ဘဲ . . . လှည့်စားချင်ဦး၊ ကဲကွာ . . . ကဲကွာ . . .”

သူ့ခေါင်းကို မြေကြီးနဲ့ကိုင်ဆောင်နေစဉ် သူလည်း ကန်မိ ကန်ရာ ကန်ထုတ်လိုက်သည်။ ထွင်ခေါင်မိုး အင်ခနဲ လက်ထောက် ရှိ လဲကျသွားစဉ် ထွင်ခေါင်မိုးမျက်နှာကို လှမ်း၍သူထိုးသည်။ ထွင်ခေါင်မိုး ရှောင်သော်လည်း နားထင်စပ်ကို ပွတ်ထိသွားသည်။ ထို့နောက် ထွင်ခေါင်မိုးကို တံတောင်နဲ့ အတင်းဆောင့်တွန်းရင်း . . . ။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းရဲ့တေးနဲ့ ငါက အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတွေ၊ ဒီထက် ဘာမှမပိုဘူး။ သူ့စည်းစောင့်သလောက် ငါလည်း စောင့်ထိန်းခဲ့တယ်ကွ။ ငါပြောတာ နားထောင်ဦး . . . ငါတို့နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက် ဘာမှ . . .”

“ဟေ့ကောင် . . . ညာမနေနဲ့၊ မင်း . . .”

သူတို့နှစ်ယောက် မိုးရွာထဲ လုံးထွေးနေကြစဉ် . . . သူ့ရိန်ဆွေတို့ အုပ်စုဘေးကနေ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ . . . တုတ်တပြင်ပြင်နဲ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြသည်။

သူနဲ့ ထွင်ခေါင်မိုးတို့က လစ်ရင်လစ်သလိုလည်း ဆော်ကြပါးစပ်ကလည်း စကားနိုင်လှကာ အော်ဟစ်နေကြရသည်။

“မင်း မထမ်းချင်တာနဲ့ ငါ့ကို . . . အဲဒီလည်းကျိုး . . .”

“မင်း . . . ဟာ . . . စော်ကားလွန်းတယ်၊ ကဲ . . . ကွာ”



“ဟော့တော် . . . ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ . . . နေရဲ့၊ တွေ့လားလူတွေ”

“ဘယ်မှာလဲ . . . ဘယ်မှာလဲ . . .”

ကိုနေက ကားကို အလန့်တကြားနှင့် ဘရိတ်ဆောင်အပ်လိုက်မိသည်။ မိုးရွာထဲမှာ ရပ်ထားသော ကားနှစ်စီးရဲ့ မီးရောင်ထိ

တော့ သူတို့အတွေ့သား။ ကားနှစ်စီးက ဂေါက်ကွင်းအပင် ကတ္တရာလမ်းမပေါ်မှာ။

အဲဒီကားနှစ်စီးကြားက ကားရှေ့မီးရောင်တွေအောက်မှာ လူနှစ်ယောက်သဲသဲမဲမဲ သတ်ပုတ်လို့။

“ချကုန်ပြီ၊ ချကုန်ပြီ . . . လုပ်ပါဦး တိုနေရဲ့ . . . လုပ်ပါဦး၊

အဲဒါ ဘယ်သူတွေလဲ”

တေးကဗျာ မကြည့်ရဲကြည့်ရဲနှင့် ချက်နှာကို လက်ဖဝါးနှင့် အုပ်ကာ ငိုတော့သည်။

ကိုနေက ဒီတစ်ခါတော့ သတ္တိတွေထွက်လာသည်။

ကားနောက်ခန်းထဲက အသင့်ထုတ်ထားသော ကားဘီးလဲလျှင်သုံးသည့် ဂေါက်တံကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ . . . ။

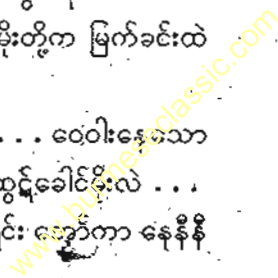
“ဟာ . . . အရေးထဲ၊ မငိုနဲ့တေး . . . လာစမ်း၊ အပြင်

ထွက်ခဲ့ဟာ၊ သူ့ရိန်ဆွေတို့က ဘေးကရပ်ကြည့်နေတာ၊ သတ်နေတာကိုဖြူနဲ့ နှင့်ရဲ့ ထွင် . . . ဟဲ့”

“ဟယ်တော့ . . .”

တေးတစ်ယောက် ဆွဲမခေါ်ရဘဲ ကားအပြင်ဘက်အလိုလို ရောက်လာသည်။ သူတို့ အဲဒီလူတွေနား ပြေးမသွားရဲသေး။ အဝေးကနေ လှမ်းကြည့်တော့ ဖြူဖွေးနဲ့ ထွင်ခေါင်မိုးတို့က မြက်ခင်းထဲမှာ လုံးထွေးတုန်း။

သဲသဲမဲမဲ မိုးစက်တွေအောက်မှာ . . . ဝေဝါးနေသော ပုံရိပ်တွေက ဘယ်သူက ကိုဖြူ၊ ဘယ်သူက ထွင်ခေါင်မိုးလဲ . . . ရယ်လို့ ကွဲပြားစွာ မတွေ့ရ။ တေး . . . ငိုယိုရင်း အောက်က နေနီနီ



ကို တွန်းလွှတ်လေသည်။

“ကိုနေ . . . ကိုနေ . . . နင်ဝင်ဆွဲဦးလေ၊ ဆွဲတော့လေ ဟာ . . .”

“နေဦး . . . နေဦး၊ ကိုဖြူက အပေါ်ရောက်နေပြီ၊ ဟုတ်ပြီ ကွ၊ ချကွ . . . ကိုဖြူကွ . . . တီးပစ် . . .”

“ဘာ . . .”

တေးကဗျာ စူးဝါးစွာအော်ရင်း ဓျက်လုံးတွေဖွင့်ကြည့် သည်။

“အမလေး . . . သေပါပြီ၊ သေပါပြီ . . . ထွင်တော့ . . . နင်ကိုဖြူက လေးလုံးခြောက်ဖက်ကြီးကို အပေါ်ကနေ . . . ထိုးနေ လိုက်တာ . . . အား . . .”

တေးကဗျာ ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲလုပ်ရင်း ပြေးဆွဲမလို့လုပ်နေစဉ် မထင်မှတ်သော အဖြစ်က လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်သွားသည်။ ကိုဖြူ က ဒေါသတကြီးနဲ့ ထွင်ခေါင်မိုးကို အပေါ်စီးကရတုန်း ပိတ်ထိုး နေစဉ် . . . ။ ရပ်နေသော သူရိန်ဆွေက လက်ထဲမှ သံတုတ်ဖြင့် ကိုဖြူခေါင်းကို အားနဲ့ နောက်ကနေ ရိုက်ချလိုက်တာဖြစ်သည်။

“အား . . .”

“အမလေး . . .”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ အော်သံက ပြိုင်တူထွက်လာ သည်။ ကိုဖြူခေါင်းကို သံတုတ်ထိသွားသံ ဒုတ်ခနဲ မြည့်တာပင် မိုးသံတွေအောက်မှာ ပီပီသသကြားလိုက်ကြရသည်။

“ခွေးသူမိုး . . . သူတောင်းစား . . .”

ကိုနေ . . . ဂေါက်တံကြီးကိုင်ကာ ပြေးဝင်သွားသည်။ ကိုဖြူကတော့ ဦးခေါင်းမှ သွေးစက်တွေစီးဆင်းကျလာကာ မြေကြီး ပေါ်ပစ်လဲကျသွားသည်။ နည်းနည်းလေးမှတောင် မလှုပ်တော့။

တေးကဗျာ ငိုပါလေပြီ။ ပြီးတော့ ထွင်ခေါင်မိုးကို ဆွဲကိုင် လှုပ်ရင်း . . . ။

“အမလေး . . . ထွင် . . . ထွင် . . . ဟိုမှာ . . . ကိုဖြူ . . . ကိုဖြူ . . . ။ ထွင် . . . လုပ်ပါဦး၊ ဟိုမှာ . . . ကိုဖြူရယ်၊ သေပြီလား။”

ကိုနေက ဂေါက်တံကို လက်ထဲမှာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ သူရိန် ဆွေတို့အုပ်စု နောက်သို့ဆုတ်ကာ ဘေးရုံသွားသည်။ ထွင်ခေါင်မိုး လည်း ဓျက်နှာမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ လဲရာမှထကာ . . . ဖြူးဖွေး သွေးအိုင်ထဲ လဲနေတာတွေပြီး . . .

“ဟေ့ကောင် သူရိန်ဆွေ . . . ငါ ပြောထားသားနဲ့၊ မင်း . . . မအေ . . .”

ကိုနေ ဂေါက်တံကိုချ၍ ကိုဖြူကို ပြေးပွေသည်။ မိုးရွာထဲ မှာမို့ ကိုနေလည်း စိုရွဲနေကာ ဓျက်ရည်တွေက မိုးစက်များနှင့် ရောနှောကုန်သည်။

“ကိုဖြူ . . . ကိုဖြူ . . .”

ဖြူးဖွေးမလှုပ် . . . ။ ဆံပင်တွေကြားထဲက ဘယ်နေရာမှန်း မသိ၊ သွေးစက်တွေက စီးဆင်းဆဲ။ နေနီနီ ရင်ကွဲပြီ။ နေနီနီငိုသံက မိုးခြိမ်းသံနဲ့ မိုးပေါက်သံတွေထက် ဆူညံနေသည်။

ကိုဖြူ . . . ကိုဖြူ . . . အမလေး လုပ်ကြပါဦး၊ ကိုဖြူ

သေပါပြီ။ သူရိန်ဆွေ . . . နင် . . . နင့်ကို ငါသတ်မယ် . . .
သိလား၊ နင် . . . ကြိုးစင်တက်မှာ ငါမစောင့်ဘူး၊ ထွန်ခေါင်မိုး
. . . နင်လည်း ကြံရာပါပဲ၊ ထောင်ချစ်မယ်၊ ထောင်ထဲကို အကုန်
ပို့ပစ်မယ်၊ လုပ်ရက်လိုက်တာ၊ လုပ်ရပ်လိုက်ကြတာ၊ အဲဒါ . . .
ငါ့ချစ်သူဟဲ့၊ ငါ့ရဲ့ အချစ်ဆုံး၊ သူ့ကိုငါ . . . ချစ်တယ်လို့တောင်
မပြောရသေးဘူး၊ နင်တို့ သူ့ကိုသတ်လိုက်ကြပြီ . . . အီး . . . ဟီး
. . . ဟီး . . . ”

“ဘာ . . . ”

ထွန်ခေါင်မိုး ကြောင်စိစိနဲ့ တေးကဗျာကို လှည့်ကြည့်သည်
တေးကဗျာက ထွန်ခေါင်မိုးရဲ့ရင်ဘတ်ကို ထု . . . ထုပြီး ငိုလေ
တော့သည်။

“အဲဒါ . . . ထွန် . . . ထွန်ကြောင့်၊ ထွန် . . . တစ်ယူသန်
တစ်ဖွတ်ထိုးမြင်ချင်ရာမြင်၊ အင်အင်ရာထင်ပြီး လျှောက်လုပ်လို့
အခုလိုဖြစ်ရတာ၊ အခုတော့ဘူး ဘုန်းမှားကုန်ပြီ ထွန်ရဲ့ . . . ဘယ်
လိုလုပ်မလဲ၊ ကိုဖြူက . . . နေနီနီကို သိပ်ချစ်တာ၊ အဲဒါ နေနီနီ
ခိုင်းသမျှ အကုန်လိုက်လုပ်ပေးနေတာ၊ တေးကိုလည်း ဟန်ဆောင်
ပြီး ချဉ်းကပ်ခိုင်း၊ အသံည်းခွဲခိုင်းလို့ အဲဒါတွေ လိုက်လုပ်နေတာ၊
သူ တကယ်ချစ်နေတာက နေကလေး တစ်ယောက်တည်းကို၊ ဒီနေ့
မနက် သူ့ကားပေါ်မှာလည်း တေးကိုသူက နေကလေးကိုချစ်တဲ့
အကြောင်း ဖွင့်ဟနေရင်းနဲ့ ငိုနေတာ၊ တေးက သူ့ကိုချောနေတုန်း
ထွန်ရောက်လာပြီး အထင်တွေလွဲကုန်တာ၊ ကိုဖြူ . . . ကိုဖြူက
ဘယ်တုန်းကမှ မလိမ်တူး၊ လိမ်လို့မရခဲ့ဘူး ထွန်ရဲ့ . . . နာမည်နဲ့

လိုက်အောင် ဖြူစင်တာ၊ သူ . . . ဘယ်လောက် နေကလေးကို
ချစ်တာ တေးအသံဆုံးပါ၊ အခုတော့ နေကလေးအတွက်နဲ့ . . . သူ
. . . နေလေးရေ . . . နင့်အတွက်နဲ့ ကိုဖြူအသက်ပါပေးခဲ့ပါပြီတဲ့
. . . နင်ကျေနပ်ပါတော့”

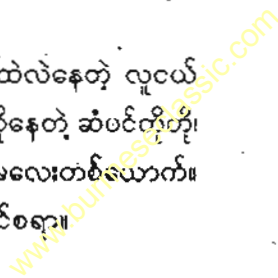
တေးကဗျာက နေနဲ့ကိုဖြူရဲ့အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်စွာ
ထွန်ခေါင်မိုးရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းကိုင်ချ၍ ငိုရွက်ပစ်လိုက်သည်။

သူရိန်ဆွေတို့အုပ်စု ဘယ်ကိုထွက်ပြေးသွားကြပြီလဲ . . .
မသိ။ အနားမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိကြတော့။

ကိုဖြူရဲ့ သွေးစက်တွေ နီရဲနေသော မျက်နှာကိုအပ်ကာ
ကိုနေတစ်ယောက် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလို့မဆုံးသေး။

“ကိုဖြူ . . . ကိုဖြူ . . . ကျွန်တော့်ကိုချစ်လို့ လုပ်ပေးခဲ့
တာတွေတဲ့လား . . . ကျွန်တော့်ရင်တွေကွဲအောင် ကိုဖြူကထားခဲ့
ပြီလား . . . ကိုဖြူရဲ့ ကျွန်တော် ဘာတာ နားထောင်သွားပါဦး၊ ကျွန်
တော်လေ . . . ကျွန်တော်လေ . . . ကိုဖြူပဲတဲ့ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာ
ကို အခုသိပါပြီ၊ ကိုဖြူရဲ့ အပေးဆပ်နိုင်ဆုံး အချစ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်
အမှန်တရားကို မြင်ခဲ့ရပါပြီ၊ ထကြည့်ပါဦး ကိုဖြူရယ်၊ ကိုဖြူကို
ပြောချင်သေးတယ်၊ ကိုဖြူကို အရမ်းချစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ပြော
ချင်သေးတယ်၊ ထ . . . ကြည့်ပါဦး”

မိုးရေစက်တွေအောက်မှာ သွေးအိုင်ထဲလဲနေတဲ့ လူငယ်
လေးတစ်ဦးကို ပေဖက်ရင်း ရှိုက်ကြီးတင် ငိုယိုနေတဲ့ ဆံပင်ကိုတို့၊
ယောက်ျားကလေးလို ဝတ်စားထားတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။
သူမရဲ့ငိုသံတွေက တကယ်ကို ကြေကွဲနာကျင်စရာ။



တေးကဗျာ . . . မကြည့်ရက်စွာ မျက်လုံးများကို မှေးမှိတ်
ထားလိုက်သည်။ ခြောက် . . . အတ္တကြီးသူတွေကြားမှ အတ္တမဲ့ခဲ့ရသူ
တစ်ယောက်က အရှုံးပေးထွက်ပြေးသွားရစမြဲလား . . . ကိုဖြူရယ်



နိဂုံး

မင်းအတ္တက ကိုယ့်ဘဝ



“ကိုဖြူ . . . ကိုဖြူ မသေဘူး၊ အား . . . တကယ်ပဲ မသေဘူး၊ တေး . . . တေး . . . ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

ကလေးလေးတစ်ယောက်လို့ ငိုလိုက်ရယ်လိုက်လုပ်နေသော နေနီနီကို အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်၍ ရယ်ကြသည်။ တေးကဗျာက ကိုဖြူရဲ့ ခေါင်းပေါ်က ဒဏ်ရာကို လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် သွားဖိရင်း မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“လူဆိုး . . . ဒီမှာ အကုန်လုံး စိတ်ကို ဗူသွားတာပဲ” ထွဋ်ခေါင်မိုးက ထ၊ဆဲသည်။

“ဖြူဖွေး . . . မင်း . . . တော်တော်နောက်တဲ့ကောင်၊ ငါကတော့ ထောင်ကျပါပြီ၊ စိထိထဲက မင်းကို ကျိန်ဆဲနေတာ၊ မသာလေးရဲ့”

ကိုဖြူ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် တဟီးဟီးလုပ်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ကိုနေ . . . ငါ့ခေါင်းက ဆံပင်ကြားထဲ ဖြူကြည့်စမ်းပါဦး . . . တော်တော်ကွဲသွားသလားလို့၊ ဘယ်နှစ်ချက် ချုပ်စာလောက် ဖြစ်မလဲ”

ကိုနေ ပခုံးတွန့်သည်။

“အို . . . မကြည့်ရဲဘူး၊ ကြောက်တယ်”

“ဟ . . . မင်းပဲ ခုနကတော့ ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆို၊ ချစ်ရင် ကြည့်ရဲရမှာပေါ့”

ကိုနေမျက်နှာကြီး အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်သွားတော့ အကုန်လုံးက ဝိုင်းဟားကြတော့သည်။

ကိုနေ ရှက်ရမ်းရမ်း၍ ငြင်းရှာသေးသည်။

ပထမဆုံး သတိဝင်လာသူက ထွဋ်ခေါင်မိုး။

ငိုယိုအော်ဟစ်နေသော နေနီနီကို တွန်းထုတ်ကာ ဖြူဖွေးကို ဆွဲထူသည်။

“ငိုမနေကြနဲ့ . . . ဆေးရုံကို ပို့မှဖြစ်မယ် . . . သူ့အသက် မှီလို မှီငြား”

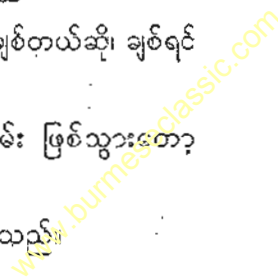
“ပို့ပါတယ်ကွာ”

ဝုန်းခနဲ လန့်ဖျပ်ပြီး အကုန်ထုခုန်ကြသည်။ ကိုဖြူက ဆန့်ဆန့်ကြီး လှဲနေရင်း အားလုံးကို မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထ၊ထိုင်သည်။

“အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ဟိုဘဲ . . . သေချင်ဆိုး၊ ငါ့ကို ပေးသွားတာ . . . တော်တော်ပြင်းသားဟ”

နေနီနီ မျက်ရည်တွေနဲ့ ငိုရွိုက်ရင်း ပြေးဖက်သည်။



၂၆၂

ပိုးနီလွင်

“အံ့မယ် . . . ဘယ်သူပြောလို့လဲ”

ကိုဖြူတစ်ယောက် နေနီနီရဲ့ ပုခုံးတွေကို တင်းကျပ်စွာ
ဆွဲပွေ့ရင်း . . . ။

“ဟေ့ကောင် . . . ငါမေ့သွားတာ နှစ်စက္ကန့်လောက်ပဲ
ကြာတယ်၊ မင်းရဲ့ ငိုချင်းရှည်တွေအကုန်ကြားတယ်၊ ပြောင်မလိပ်နဲ့
ဆွဲထိုးပစ်မှာနော် . . . ငနေလေး”

* ❁ *

တစ်နှစ်တိတိအကြာ

မင်းအတ္တက ကိုယ့်ဘဝ

“အား . . . အမလေး . . . နာလိုက်တာ . . .”

“ဆရာမ . . . ဆရာမ . . . ဖြည်းဖြည်း၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပေးပါ”

ဖြူဖွေးက ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲ မွေးခန်းအပြင်ဘက်ကနေ လှမ်း၍ ကုန်းအော်သည်။ အထဲက သူ့နာပြုဆရာမ မွေးခန်းဝတ်စုံနှင့် ထွက်လာကာ အပြင်ဘက်မှ လူရွယ်ကလေးအဖေနှစ်ယောက်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍ . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟိုမှာ အိုဂျီကိုယ်တိုင် မွေးပေးနေတာ၊ ဘယ်မလဲ . . . ခုနက ရှင်သွားဝယ်တဲ့ဆေးထုပ် . . . ပေး”

သူ့နာပြုဆရာမက သူ့လက်ထဲက ဆေးထုပ်ကိုဆောင်ဆွဲယူပြီး မွေးခန်းထဲပြန်ပြေးဝင်သွားသည်။ ဖြူဖွေးက ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်ကာ လှမ်းမေးနေသေးသည်။

“ဆရာမ . . . ဆရာမ . . . မွေးပြီဆို၊ ကလေးရော . . . ကလေး နေကောင်းလား”

အရေးထဲ ဘေးကနေ ထွင်ခေါင်မိုးကလည်း သူ့မိန်းမအတွက် သူ့ပုပ်ကာ . . .

“ဗျော့ကောင် ငဖြူ . . . မင်းဝယ်လာပေးတဲ့ ဆေးက နှစ်ယောက်စာ . . . နော်”

“အေးပါဟ၊ ငါမမေ့ပါဘူး၊ မင်းမိန်းမကရော မမွေးသေးဘူးလား”

“မွေးတော့မှာပဲ . . . တဲ့၊ ကလေးခေါင်း မြင်နေရပြီ . . . တဲ့”

“ကြားတယ် . . . ကြားတယ်၊ လာပြီကွ၊ ငထွင်ရ”

“မြန်မြန်လာဟ၊ မင်းကိုယ်ခိုင်းတဲ့အထဲမှာ မွေးမွေးပြီး ချင်း ထိုးရမယ့် ဆေးပါတယ် . . . တဲ့၊ ဟိုမှာ . . . မင်းမိန်းမက မွေးနေပြီ”

“ဘာ . . . မွေးနေပြီ”

ဖြူဖွေးရဲ့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဖြစ်သွားတဲ့အသံကို ထွင်ခေါင်မိုးက ကမန်းကတန်း ပါးစပ်လှမ်းပိတ်သည်။

“သိပ်မအော်နဲ့လေ၊ အထဲက ကလေးအမေတွေ သွေးတက်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ငါ . . . ငါမိန်းမ . . .”

သူ့စကားမဆုံးသေး အထဲကနေ စီခနဲ အော်လိုက်သံကို ဖြူဖွေးကြားရ၍ ထ၊ခုန်မတတ်ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ . . . မင်းမိန်းမကတော့ မအော်ပါလား”

“ငါ့မိန်းမက မိန်းမစစ်စစ်ပေမယ့် သတ္တိနေည်းဘူးကွ၊ မင်း မိန်းမကသာ ယောကျ်ားလျာလို့လို့ ဘာလို့လို့နဲ့ သူ့ရဲဘောက်ကျ ပို့ကြောင်သေး”

“ဟေ့ကောင် . . . ယောကျ်ားလျာလည်း မိန်းမပဲကွ၊ မိန်းမပို့လို့ ကလေးမွေးနေတာပေါ့”

“အဲ့ဒါ မင်းပြောမှလား . . .”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားနိုင်လှနေကြစဉ် ကလေးပေါက်စနလေး ဝိုသံနဲ့အတူ သူ့နာပြုဆရာမတစ်ဦး ပြေးထွက်လာသည်။

“ဟောဒီမှာ . . . သမီးလေး၊ သမီးလေး . . . ရှင့်၊ ကလေးအဖေ . . . ရော၊ ကလေး ခဏအိုထား၊ ဟိုမှာ . . . ပြီးမှပြန်ခေါ်ပြီး နို့တိုက်ပေးမယ်”

“ဟာ . . . ငါ့သမီး . . . ငါ့သမီး . . . ငါနဲ့တူတာကွ၊ ဟေ့ကောင် ငထွဋ် . . . ကြည့်စမ်း၊ ဟာ . . . ချောတာကွာ . . .”

ဖြူဖွေးက သူ့နာပြုဆရာမပေးသော ဖြူဖြူဖွေးဖွေး နှိုးထုပ်ထဲမှ ကလေးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ချီရင်း ခုန်ပေါက်ပျော်ဖြူးနေသည်။ ထွဋ်ခေါင်မိုးကလည်း ဝမ်းသာအားရ ငုံ့ကြည့်သည်။

အဲ့ဒီလိုနေတုန်း ဖြူဖွေး တံ့ခနဲရပ်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

“အန် . . . နေဦး၊ ငါ့မိန်းမကို အာထရာဆောင်းရိုက်တုန်းက သားလေးမွေးမှာတဲ့၊ ဘယ်လိုလုပ် သမီးထွက်လာတာလဲ”

သူ့နာပြုဆရာမက သူ့ကိုပြုံး၍ကြည့်ရင်း . . .။

“ဪ . . . ဒီလိုပဲ မှားသတ်တာပေါ့၊ အာထရာဆောင်းရိုက်တာက အမြဲမမှန်ဘူး၊ အဲ . . . နေဦး”

သူ့နာပြုဆရာမ မျက်လုံးဝိုင်းသွားကာ . . .။

“ဟဲ့ . . . ဒီကလေးမွေးတဲ့အမေနာမည်က တေးကဗျာနော်၊ ဒါ . . . ဘေဘီတေးကဗျာ၊ သူ့အဖေက ဘယ်သူတုန်း၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ထဲက . . .”

ဖြူဖွေးရော ထွဋ်ခေါင်မိုးပါ ဝုန်းခနဲ ထခုန်ကြသည်။

ဖြူဖွေးက အော်သည်။

“ဟာ . . . ငထွဋ် . . . ဒါ မင်းသမီးကွ၊ မင်းရဲ့သမီး၊ ရော . . . ရောယူ . . . ယူ၊ မှားကုန်ပြီ၊ မှားကုန်ပြီ”

ထွဋ်ခေါင်မိုး ဝမ်းသာအရ ကလေးကိုဆွဲလှသည်။

“ဟာ . . . ကျွန်တော်မိန်းမက အခုမှ ကလေးခေါင်းမြင်ရတာဆို၊ ဘယ်လိုလုပ် အရင်မွေးသွားတာလဲ၊ အော်သံတောင် မကြား . . .”

သူ့နာပြုဆရာမက မျက်စောင်းထိုးသည်။

“အောင်မလေးတော် . . . ခုနက အော်တာ ရှင်မိန်းမတော်၊ ဘယ်သူအရင်မွေးမွေးပေါ့၊ ဟိုတစ်ယောက်ရဲ့ ကလေးလည်း ထွက်နေပြီ . . . ယောကျ်ားလေးတဲ့၊ အဲ့ဒါ ဘေဘီနေနီနီနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သားလေး . . . သားလေး၊ ဝျွန်တော့်သားလေး၊ မြန်မြန်ယူခဲ့ပါဗျ၊ ကြည့်ချင်လှပြီ”

သူ့နာပြုဆရာမ အထံပြန်ဝင်သွားသည်။ အပြင်ဘက်က အဖေနှစ်ယောက်က အရင်ရထားတဲ့ ကလေးကို ဝိုင်းချော့ပြုနေ

ကြသည်။

“တော့ကောင် . . . ငါ့သမီးက ငါနဲ့တူတာပါကွာ၊ မင်းက လည်း သေသေချာချာကြည့်ပါဦး၊ စွတ်စက်ပြီး ငါ့သမီးကို အတင်း ဆွဲယူချီပြီး မင်းသမီးလုပ်တော့တာပဲ”

ဖြူဖွေး ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း . . .။

“သိဘူးလေကွာ . . . ဆရာမက ငါ့လက်ထဲ လာထည့်တာ ကိုး၊ ဘာဖြစ်လဲကွာ . . . မင်းသမီးလည်း ငါ့သမီးပဲကို၊ တစ်နေ့ကျ ရင် ငါ့သားနဲ့ ပေးစားရမှာပဲကိုး . . .”

“ဘာကွ . . . ဘာပြောတယ်”

ထွဋ်ခေါင်မိုး လေသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ရန်တွေမလို့ အားယူနေ စဉ် အထဲက သူနာပြုဆရာမ ကလေးထုပ်လေး ကိုင်ကာပြေးထွက် လာပြန်သည်။

“ဟောဒီမှာ . . . နေနီနီယောက်ျား ဘယ်သူလဲ၊ သားလေး၊ သားလေး . . . အမယ်လေး . . . စီးလိုက်တာတော်၊ ရှင့်သားက ကိုးပေါင်တောင်ရှိတယ်”

“ဟာ . . . ဒါမှငါ့သားကွ၊ ငါ့သား၊ ငါ့အတိုင်းပဲကိုး၊ အယ် စတုံကြီး၊ ဟေ့ကောင် ငထွဋ်ကြည့်စမ်း . . . ငါ့သားက ချောပါတယ် ကွ . . .၊ မင်းသမီး ကြိုက်မှာပါ”

ထွဋ်ခေါင်မိုး မျက်နှာစုံပူပူဖြစ်လာစဉ် သူနာပြုဆရာမက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း အထဲပြန်ဝင်သွား သည်။

အထဲမှ ခုတင်တွန်းလှည်းများ တကျိကျိနဲ့ တွန်းထုတ်လာ

သံကြားရသည်။ မွေးခန်းထဲက မွေးဖွားပြီးသော မိခင်နှစ်ဦးရဲ့ ခုတင်တွေ။ ဆေးရုံကော်ရစ်ဒါအတိုင်း အတူယှဉ်၍ တွန်းထုတ်လာ သည်။

နေနီနီနဲ့ တေးကဗျာ . . .။ မောပန်းနွမ်းလျသော မျက်နှာ များဖြစ်နေပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စွာ ပြုံး နေကြလေသည်။

ခုတင်ချင်း ယှဉ်လျက်တွန်းလာစဉ်မှာ နေနီနီရဲ့လက်ကို တေးကဗျာက လာဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“နေရေ . . . မိန်းမတွေက ယောက်ျားတွေထက် ပိုပြီးမြင့် မြတ်တဲ့အရာတစ်ခုတော့ ပိုင်ဆိုင်နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း သိပြီမဟုတ် လား . . . ဟင်”

နေနီနီရှက်ပြုံးကလေး ပြုံးပါသည်။

“သိပါပြီတေးရယ်၊ အဲ့ဒါ မိခင်ဘဝ . . . ပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် အတူရယ်မောမိကြသည်။

ကလေးအဖေတွေ ဝမ်းသာအားရ သူတို့ဆီ ပြေးလာကြ သည်။ အသီးသီးနှုတ်ဆက်အားပေးရင်း ကလေးတွေကို မိခင်တွေရဲ့ လက်မောင်းကြားထဲ ထည့်ပေးကြရသည်။ အမေတွေက ကိုယ့် ကလေးကိုယ် ပြုံးရွှင်နှစ်သက်စွာ ထွေးပွေထားလိုက်စဉ် ထွဋ်ခေါင်မိုး နဲ့ ဖြူဖွေး စကားနိုင်လှပြောနေကြသေးသည်။

“တေးရယ် . . . တို့ကောင်ဖြူဖွေးကြီးကကွာ . . . သူ သားကို တို့သမီးနဲ့ပေးစားမလို့ . . . တဲ့၊ မွေးတာမှ စက္ကန့်ပိုင်းတောင် မရှိသေးဘူး၊ စောစောစီးစီးကွာ . . . လာပြီ . . .”

ဟိုဘက်ခုတင်မှာလည်း ဖြူဖွေးက မကျေမနပ် . . . ။

“နေကလေး . . . ကိုယ့်အားနဲ့ သူတို့သမီးနဲ့ ပေးစားမယ် လို့ ပြောတာကွာ . . . ။ ဟိုကောင် ငထွဋ်က ဒေါနဲ့မောနဲ့ သူတို့ကပဲ နာရတယ် ရှိသေးကွာ”

ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ မိခင်တွေ ခပ်တိုးတိုး ကျိတ်ရယ်မိ ကြလေသည်။ ပြီးတော့ အဖေတွေကို ပြုံးရွှင်ကြည်နူးစွာ လှည့်ကြည့် ရင်း . . . ။

“ဒီမှာ . . . အဖေတို့ရေ . . . နေနီနီရဲ့ တေးကဗျာဆိုတာ မိန်းမတွေချည်း ဖြစ်နေလို့ ရှင်တို့ကို ပြန်ကြိုက်ကြတယ်မှတ်ပါ။ အခု ကျွန်မတို့မွေးထားတာက သားနဲ့သမီးဆိုတော့ ကျွန်မတို့တုန်းက မဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ဆန္ဒတွေ သူတို့မှာ ဖြစ်စေရမယ် . . . ဒါပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ နေကလေးနဲ့ တေးကလေးဆိုတဲ့ မိန်းမ နှစ်ယောက်ကို ရှင်တို့ဘယ်တော့မှ ခွဲခြားဖို့ မကြိုးစားလေနဲ့၊ ကျွန်မတို့က မွေးခန်းထဲမှာကတည်းက ကလေးတွေကို စေ့စပ်လိုက်ပြီးသား”

“ဟေ . . . ”

အဲဒီအချိန်မှာ အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အော်ဟစ်တက်လာသည့် ပုံရိပ်တစ်ခုကို သူတို့ မြင်လိုက်ရတော့သည်။ အသက်အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ကျန်းမာနုပျိုနေပြီဖြစ်တဲ့ . . . လောလောလတ်လတ် ဖိုးဖိုးကြီးရာထူး ရသွားသူ . . . ဦးနေမင်းအိမ် . . . ။

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဒါဆိုရင် ငါ့မြေးတွေ မင်္ဂလာဆောင်မှာ နှစ်မင်္ဂလာ မတက်ရတော့ဘူး၊ တစ်မင်္ဂလာပဲ ဆောင်ပေးရတော့မယ်၊ အကုန်အကျလည်း သက်သာတယ်”

“ဟာ . . . ဒက်ဒီကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

ဦးနေမင်းအိမ်က တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း ကလေးတွေကို တစ်လှည့်စီ လိုက်ကြည့်သည်။ အကုန်လုံးက ဦးနေမင်းအိမ် စကားကို ပွဲကျသွားကြသည်။

ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေသော ဦးနေမင်းအိမ်လက်ထဲသို့ ကလေးနှစ်ယောက်စလုံးကို ကလေးအဖေတွေက ဝိုင်းထည့်ပေးကြသည်။ ဦးနေမင်းအိမ် ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ကာ ကျေနပ်နေသည်။

ပြီးတော့ ဖြူဖွေးကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်နေသည်။

အကြည့်တွေက . . . ရီဝေ . . . လို့။

“ဒက်ဒီ . . . ဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲ”

ဖြူဖွေးမေးလိုက်တော့ သူ့နားကို ဦးနေမင်းအိမ် တိုးကပ်လာသည်။

“ငါ . . . အရေးကြီးတဲ့ နိုင်ငံခြားဖုန်းတစ်ခုကို လှမ်းဆက်နေရလို့ကွ . . . ။

သူစိတ်ထဲက ထင်ခနဲဖြစ်သွားစဉ် . . . ။ တည်ငြိမ်နွေးထွေးစွာ ဦးနေမင်းအိမ် ဆက်ပြောသည်။

“မိဘတိုင်းက သားသမီးတိုင်း ချစ်ကြပါတယ် . . . ငါ့သား ဖြူဖွေးရယ်”

ဦးနေမင်းအိမ်ပြောသည့်စကားကို သူ နားမလည်။ ဆွဲအံ့အံ့ ကြောင်ငေးရပ်တန်နေမိစဉ် . . . ဦးနေမင်းအိမ်က သူ့မျက်လုံးဆွဲထဲကို ကြင်နာစွာ စိုက်ကြည့်လျက် . . . ။

“မင်းဖေဖေနဲ့ မင်းမေမေက သူတို့ရဲ့မြေးလေးကို မြင်

ချင်လို့ နောက်တစ်ပတ် မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာခဲ့မယ်တဲ့ . . သား”

သူ့ရင်ထဲက နှလုံးသားသည် ဆတ်ခနဲ လှုပ်ခါသွားပါသည်။
အံ့အားသင့်လွန်း၍ တိတ်ဆိတ်မှင်တက်စွာ လူတွေအားလုံးကို
ငေးကြည့်နေမိစဉ် . . . ။

အမှန်တကယ်တော့ သူ ဘာကိုမှမမြင်နိုင်ဘဲ အမြင်အာရုံ
တွေ အေတ္တ ဝိုးဝါးသွားတာပါ . . . ။ ဦးနေမင်းအိမ်ရဲ့ လေသံခပ်
တိုးတိုးကို သူ ကြားလိုက်ရသေးသည်။



“သူတို့ . . . လေယာဉ်တစ်စီးတည်း အတူစီးပြီး ပြန်လာ
ကြမှာပါ”

သူ့မျက်နှာကို ငဲ့ကာ ရှက်ရွံ့ရွံ့ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်မိလေ
သည်။ သူ့ပါးပေါ်က ပူနွေးသည့် မျက်ရည်တွေကို နေကလေးက
ခပ်ဖြည်းဖြည်း သုတ်ပေးသည်။ ။

မိုးနီလွင်